

Bijlage 1; Overzicht Persmappen en Marketingoverzichten¹

¹ - = Onbekend

Kruistocht in Spijkerbroek

Distributeur:

- Benelux Film Distributors

Materialen:

- *Trailers*
- *POS materialen (één-vels posters, miniposters, abriposters, vlaggen, standees, lobby stills)*
- *Merchandise (t-shirts, vrijkaarten Archeon, gesigeneerde boeken, game, soundtracks, filmeditie boek, filmeditie luisterboek, vrijkaartjes)*

Media Partners:

- Kidsweek
- Avro
- Jetix

Joint Promotions:

- Lemniscaat
- Meulenhoff
- Luisterboek/Nova Zembla
- Archeon
- Biosbon
- Postkantoren
- Goede doel/Childright
- De Game
- I-pod
- Vodafone

- House of Shoes
- Pepe Jeans

Media Campagne:

- Televisie
- Magazines
- Newspapers
- Airmiles (mailing)
- Outdoor

Première:

- 12 november 2008, Pathé Schouwburgplein Rotterdam

Promotionele voorpremières:

- Ja

Overig:

- Lokale activiteiten

Van God Los

Distributeur:

- *RCV Film Distribution*

Materialen:

- Boomerangkaarten
- Trailers
- POS materialen

Media Partners:

- 3 FM

Joint Promotions:

- -

Media Campagne:

- Radio
- Televisie
- Geschreven pers
- Internet

Première:

- 16 april 2003, City Bioscoop Amsterdam

Promotionele voorpremieres:

- Ja

Overig:

- -

Shouf Shouf Habibi!

Distributeur:

- Independent Films

Materialen:

- Trailers
- POS materialen

Media Partners:

- FunX
- Radio 538

Joint Promotions:

- T-Mobile
- Fernandes
- Grolsch
- FunX

Media Campagne:

- Internet

Première:

- 28 april 2004, Cinerama Rotterdam

Promotionele voorpremières:

- -

Overig:

- Persdagen
- Testscreening

Wild Romance

Distributeur:

- Independent Films

Materialen:

- POS Materialen
- Trailers

Media Partners:

- -

Joint Promotions:

- Groninger Museum
- Armin van Buuren
- Dany Lademacher
- Rock & Art Hall Of Fame Holland

Media Campagne:

- -

Première:

- 5 november 2006, Paradiso Amsterdam

Promotionele voorpremières:

- Ja

Overig:

- Tentoonstelling Groninger Museum

- Optreden The Wild Romance
- CD-boxen
- Boek
- Expositie Hoek van Holland
- DVD

Zomerhitte

Distributeur:

- Independent Films

Materialen:

- POS materialen (abri's, big sheets, sheepvertising, graffiti, filmposers, Boomerang cards, filmeditie boek)
- Trailers

Media Partners:

- RTL
- Sky Radio
- NL 10, 20, 30, 70
- Rails
- Preview
- Filmkrant
- Holland Film Nieuws
- Veronica Magazine
- Volkskrant
- NRC Next

Joint Promotions:

- Wieckse Witte/Rosé

Media Campagne:

- Televisie
- Radio

- Magazines
- Kranten
- Outdoor
- Online
- Titelsong/Clip
- Boek/boekhandels

Première:

- 17 maart 2008, [Tuschinski Amsterdam](#)

Promotionele voorpremières:

- -

Overig:

- -

Phileine Zegt Sorry

Distributeur:

- A-Film Distribution

Materialen:

- POS materialen
- Trailers

Media Partners:

- TMF
- BNN
- RTL 4
- SBS
- Radio 538

Joint Promotions:

- -

Media Campagne:

- Kranten
- Televisie
- Radio
- Tijdschriften
- Internet

Première:

- 24 september 2003, Nederlands Film Festival Utrecht

Promotionele voorpremières:

- Ja

Overig:

- Setbezoeken pers

Flushed Away

Distributeur:

- United International Pictures

Materialen:

- Merchandise
- POS materialen
- Trailers

Media Partners:

- Preview Magazine
- Cinekid Magazine
- Donald Duck
- Kidsweek
- Nationale Kinderkrant
- Telegraaf
- Spits
- Metro
- Volkskrant
- Elle
- Glamour
- AD
- SBS

Joint Promotions:

- McDonald's
- Kellogg's

- Top1Toys

Media Campagne:

- Televisie
- Magazines
- Kranten
- Posters

Première:

- 26 november 2006, Tuschinski Amsterdam

Promotionele voorpremières:

- Ja

Overig:

- Veel acties/prijsvragen

The Holiday

Distributeur:

- United International Pictures

Materialen:

- POS materialen
- Trailers

Media Partners:

- RTL
- SBS
- Radio 538
- Sky Radio
- Qmusic
- Telegraaf
- Metro
- Spits
- Volkskrant
- Glamour
- Elle
- Viva
- Beau Monde
- Veronica Magazine
- Mikro Gids
- Celebrity
- Glossy
- Stars

- Marie Claire
- AD
- GPD
- Funda

Joint Promotions:

- Hunkemöller
- Tigi
- Fitness First
- Britisch Airways

Media Campagne:

- Televisie
- Radio
- Outdoor
- Online
- Kranten

Première:

- 14 december 2006, -

Promotionele voorpremières:

- -

Overig:

- -

The Bucket List

Distributeur:

- Warner Bros.

Materialen:

- Trailers
- POS materialen
- Merchandise

Media Partners:

- Ned 1,2,3
- RTL
- SBS
- Discovery Channel
- Preview
- Parool PS
- Telegraaf
- Comedy Central
- Veronica Magazine
- GPD
- AD
- Mikrogids
- Spits
- Linda
- TV Krant
- Panorama
- Cosmopolitan

- FHM

Joint Promotions:

- Belbios
- Compuserve
- Filmfocus
- Partyscene
- Orange
- Bioscoop.nl
- BNN
- Movie Alert
- FOK

Media Campagne:

- Televisie
- Kranten
- Magazines
- Online

Première:

- 27 maart 2008, -

Promotionele voorpremieres:

- Ja

Overig:

- -

Sex And The City

Distributeur:

- Paradiso Entertainment

Materialen:

- POS materialen
- Trailers

Media Partners:

- Net5
- Sky Radio
- Preview
- Glamour
- Metro
- Telegraaf
- Ladies talk
- Cosmopolitan
- Flair
- Viva
- Marie Claire
- Gala
- Beau Monde
- Linda
- Vriendin
- Veronica Magazine

Joint Promotions:

- Hunkemöller
- Mercedes
- Unique Uitzendbureau
- John Frieda/DA drogisten
- Skyy Vodka
- American Airlines
- Prometheus
- Swarovski

Media Campagne:

- Televisie
- Internet
- Magazines

Première:

- 10 juni 2008, Tuschinski Amsterdam

Promotionele voorpremières:

- -

Overig:

- -

Penelope

Distributeur:

- RCV Film Distributions

Materialen:

- Trailers
- POS materialen

Media Partners:

- Fancy
- ElleGirl
- Tina
- Avantgarde
- Bacio!
- Elegance
- Glamour
- Stars
- Starstyle
- Vriendin
- CosmoGirl
- De Echo
- Flo
- Gala
- Gay&Night
- Girlz!
- Havana
- Hitkrant

- Holland Film Nieuws
- Libelle
- Mijn Geheim
- Nieuwe Revu
- Preview
- Skrien
- TV Film
- TV Krant
- Veronica Magazine
- Yes
- Den Haag FM
- Wild FM
- Nickelodeon

Joint Promotions:

- -

Media Campagne:

- Televisie
- Magazines
- Online

Première:

- 24 april 2008, -

Promotionele voorpremières:

- Ja

Overig:

- -

Fool's Gold

Distributeur:

- Warner Bros.

Materialen:

- POS materialen
- Trailers

Media Partners:

- RTL
- SBS
- TMF
- MTV
- Comedy Central
- E! Entertainment
- Q music
- Preview
- MSN
- Veronica Magazine
- ElleGirl
- Cormopolitan
- Stars
- Hitkrant
- Viva
- Telegraaf
- AD
- Spits

- Yes
- Vriendin
- Reisrevue
- Filmnieuws
- 3FM
- Flair
- Grazia
- GPD

Joint Promotions:

- TMF/MTV
- Q music
- MSN
- Veronica Magazine

Media Campagne:

- Televisie
- Radio
- Magazines
- Online

Première:

- 30 april 2008, -

Promotionele voorpremieres:

- Ja

Overig:

- Cultuurkoker

Bijlage 2; Gebruikte Recensies

Kruistocht in Spijkerbroek

de Volkskrant

de Volkskrant

November 16, 2006

GOED SPEL, HAPERENDE MONTAGE

BYLINE: Pauline Kleijer

SECTION: KUNST; Blz. 30-31

LENGTH: 448 woorden

Kruistocht in spijkerbroek

Regie Ben Sombogaart. Met Joe Flynn, Stephanie Leonidas, Emily Watson, Michael Culkin, Jack Wouterse, Jan Decleir. Originele versie **in** 107 zalen; Nederlandse versie **in** 24 zalen.

'Shit... het is de dertiende eeuw!' Dolf Vega, een jongen uit 21ste-eeuws Rotterdam, heeft geen grootse tijdreisambities wanneer hij als illegaal proefkonijn **in** een materie-transmitter stapt. Hij wil maar 24 uur terug **in** de tijd, precies genoeg om de voetbalwedstrijd over te doen waarin hij, als speler van Jong Oranje, een beslissende fout maakte.

In Thea Beckmans boek **Kruistocht in spijkerbroek** uit 1973 wil Dolf graag naar de Middeleeuwen, maar belandt hij op de verkeerde plaats; **in** de filmversie komt hij zo'n acht eeuwen te vroeg op de juiste plek terecht. Midden **in** een kinder kruistocht.

De film van Ben Sombogaart (Abeltje, De tweeling, Pluk van de Petteflet) wijkt op wel meer plaatsen af van het boek, maar blijft trouw aan de kern. Spanning, vaart en inlevingsvermogen kenmerken Beckmans verhaal, en de film slaagt erin die eigenschappen uit te buiten. **In** hoog tempo volgen de avonturen van Dolf elkaar op: hij redt kinderen van de verdrinkingsdood, weet een roodvonkepidemie **in** te dammen, en vormt de ongeorganiseerde kindermeute om tot een goed geoliede machine. Van een vreemde buitenstaander verandert hij **in** een natuurlijk leider.

Lange tijd leek Beckmans boek, een klassieker uit de Nederlandse jeugdliteratuur, onverfilmbaar. De kosten voor een historisch drama met duizenden figuranten zouden te hoog oplopen. Sombogaart en producent Kees Kasander wisten **in** verschillende landen elf miljoen euro bijeen te sprokkelen. Een aardig budget voor een Nederlandse film, maar nauwelijks genoeg voor een lastige internationale coproductie.

De opnames verliepen allesbehalve gesmeerd. Alleen al de aanloopfase kende veel vertraging: het scenario werd driemaal herschreven. De problemen zijn zichtbaar **in** het eindresultaat. **Kruistocht in spijkerbroek** is geen soepele film. De montage hapert, alsof pas na lang soebatten tot een eindversie werd besloten. Het scenario kent veel haast en weinig verdieping, waardoor een aantal personages nauwelijks uit de verf komt. Als om die naden weg te werken, werd de film vervolgens dichtgeplamuurd met muziek.

Dat je met elf miljoen euro geen wonderen kunt verrichten, blijkt uit de massascènes en de Middeleeuwse decors, die wel heel duidelijk uit de computer komen. Het is des te knapper dat de film op veel andere punten wél overtuigt, te beginnen bij de acteurs die - jong en oud - geknipt zijn voor hun rollen. Dat is misschien wel het belangrijkste: **Kruistocht in spijkerbroek** heeft een held waar je graag **in** gelooft.

Pauline Kleijer

LOAD-DATE: November 15, 2006

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

GRAPHIC: 16FNlinksboven_ph01, Joe Flynn als Dolf **in Kruistocht in spijkerbroek.**

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2006 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved

Middeleeuwse roadmovie;

De verfilming van Thea Beckmans jeugdroman '**Kruistocht in spijkerbroek**';

Film Beschouwing

BYLINE: Jaco Alberts

SECTION: CULTUREEL SUPPLEMENT; Blz. 27

LENGTH: 2103 woorden

SAMENVATTING:

Ben Sombogaart maakte van '**Kruistocht in spijkerbroek**' een al even spannende en meeslepende film. Wat maakt dit boek toch zo tijdloos spannend?

VOLLEDIGE TEKST:

Het moet sinterklaasavond 1975 zijn geweest dat ik een dik ingepakt boek openmaakte: **Kruistocht in spijkerbroek**. Op de kaft een blonde jongen met rood shirt en **spijkerbroek** tussen een stoet vaal geklede kinderen, sommigen met een houten kruis **in** de hand. Ik herinner me nog dat ik de titel niet begreep. Twee onverenigbare begrippen voor een bijna tienjarige. Bij het openslaan van het boek viel mijn oog onmiddellijk op een vreemd gedraaide landkaart van Europa: een spannend avonturenboek dus!

Regisseur Ben Sombogaart van de boekverfilming die deze week **in** première is gegaan vertelt **in** een geschreven toelichting dat hij zag hoe het boek van Thea Beckman zijn eigen zoon raakte. Die had het jarenlang naast zijn bed liggen. Ook ik herlas het verhaal vele malen.

Met het boek op schoot reed ik vele jaren later voor de reisbijlage van deze krant **in** het voetspoor van de kinderkruistocht over zoveel mogelijk over kleine weggetjes van het Duitse Spiers naar het Italiaanse Brindisi. Want **Kruistocht in spijkerbroek** kun je filmen, je kunt er een computergame en lesmateriaal voor basisscholen van maken, zoals nu **in** navolging van de film is gebeurd. Je kunt het boek ook nareizen. Dat brengt de reiziger bijvoorbeeld **in** het schilderachtige Karwendelgebergte waar een ruïne tegen de bergwand is geplakt die Beckman heeft geïnspireerd tot het verhaal over de roof

van tientallen kinderen door graaf Romhild. Dat het kasteel van eeuwen na de **kruistocht** stamt, maakt het niet minder spannend.

Maar wat maakt **Kruistocht in Spijkerboek** zo'n fantastisch boek? Waarom behoort het tot de hoogtepunten uit de Nederlandse jeugdliteratuur? Volgens Sombogaart gaan boek en film om "ontroering". Kinderen worden volgens hem gegrepen "niet zozeer door de middeleeuwse geschiedenis, maar vooral door de emotie, de vriendschappen en de romantiek."

Dat lijkt me flauwekul. Voor emotie, vriendschappen en romantiek hoef je de televisie maar aan te zetten, en je wordt ermee overspoeld. Natuurlijk zitten die soapingrediënten **in** het boek, maar **in** welk boek niet? Er moet meer zijn om het ene kinderboek boven het andere te laten uitstijgen. Het moeten wel degelijk ook de Middeleeuwen zelf zijn die blijven trekken. Ga maar op een basisschool kijken. Meisjes verkleeden zich als prinsessen, en jongens willen ridders zijn. Verhalen over de Middeleeuwen staan voor meer dan emotie, vriendschap en romantiek: ze gaan ook over avontuur, heldenmoed en strijd tegen 'slechteriken', zoals mijn zoontje van bijna acht ze steevast noemt.

In de geromantiseerde

kinderversie zijn de Middeleeuwen bovendien een onbekende, andere wereld, waarbinnen het heerlijk fantaseren is. Oudere generaties lazen het Geheim van Eemdaele van Heer Halewijn of Fulco de Minstreele van Joh. Kievit stuk. Mijn generatie droomde weg **in Kruistocht in Spijkerboek**, Brief voor de Koning van Tonke Dragt en zat aan de buis gekluisterd bij Floris. Nu verslinden kinderen én volwassenen massaal de avonturen van Harry Potter waarin ook onmiskenbaar een middeleeuwse sfeer hangt.

Toch zijn de tot de verbeelding sprekende Middeleeuwen alleen geen afdoende verklaring voor het grote succes van **Kruistocht in Spijkerboek**. Geef me de Ruimte van dezelfde schrijfster uit 1976 is een prachtige schreeuw om vrijheid van een weggelopen meisje uit het veertiende-eeuwse Brugge tegen de achtergrond van de verschrikkingen van de Honderdjarige Oorlog. Dertig jaar later is het boek wel wat **in** de vergetelheid geraakt. De verklaring is wellicht heel simpel.

Met de vrijwel vergeten kinder kruistocht had de twee jaar geleden overleden Beckman begin jaren zeventig een gouden verhaal **in** handen: een schare van duizenden straatarme kinderen die **in** 1212 vanuit Keulen op pad gaat om Jeruzalem te bevrijden uit handen van de Saracenen. Als ze de Alpen over zijn, zo is hen verteld, zullen ze naar Jeruzalem kunnen lopen. Net als bij Mozes zal de zee voor hen splijten. Maar **in** werkelijkheid is de malicieuze 'broeder' Anselmus van plan de kinderen te verkopen aan slavenhandelaren. Een verhaal dat ten dele een historische achtergrond heeft en bijna te fantastisch is om zelf te kunnen verzinnen. Een verhaal dat zich zo goed leent voor een kinderboek, omdat het wemelt van de kinderpersonages waarmee de lezer zich kan identificeren. En een verhaal waarin die kinderen - ook zo'n succesformule **in** de jeugdliteratuur - dingen doen die normaal alleen grote mensen doen. Het zijn toch immers alleen echte ridders die op **kruistocht** gaan?

Maar voor Thea Beckman was dit verhaal niet meteen een boek, vertelde ze me **in** 2000 toen ik op het punt stond de tocht na te reizen. Samen met haar man had Beckman de tocht met de auto gereconstrueerd. Dat er een **kruistocht** van armen heeft plaatsgevonden met daaronder veel kinderen, lijkt wel zeker. Maar welke route de kruisvaarders volgden, is onduidelijk. Beckman had zo veel mogelijk de snelweg verlaten, de locaties bezocht, de belangrijkste verwickelingen bedacht. Maar

voor haar gevoel ontbrak er nog iets aan het verhaal. Ze besloot tot een briljante ingreep: ze bedacht Dolf Wega (**in** de Engelstalige de film Dolf Vega), een 15-jarige jongen uit het twintigste-eeuwse Amstelveen die ze met de **kruistocht** meestuurt. Hij is er per ongeluk **in** terecht gekomen tijdens een experiment met een tijdmachine. Op het eerste gezicht misschien niet de meest originele inval, maar hij wel pakt bijzonder goed uit. Dat komt doordat Beckman er terughoudend mee omgaat. 'Rudolf van Amstelveen', zoals hij gaat heten, is geen arrogante betweter die even **in** het verleden gaat ingrijpen.

Dolf is een bedachtzame jongen die verbaasd is, verbijsterd vaak, over wat hij ziet en die probeert zijn kennis te gebruiken om de **kruistocht** bij te sturen. Het leidt tot een prachtige en leerzame confrontatie tussen de middeleeuwse mentaliteit en de Verlichting. De kinderen vertrouwen op de goddelijke almacht en dragen lijdzaam hun lot terwijl Dolf een product is van het moderne individualisme dat van mensen verwacht dat ze zelf nadenken en hun eigen lot **in** handen nemen. Een thema dat aan actualiteitswaarde nog niets heeft ingeboet.

Natuurlijk wordt Dolf

door sommige 'kruisvaarders' gezien als duivelskind en beschuldigd van hekserij. Anderen zien **in** hem juist een wonderdoener. De confrontatie tussen deze werelden zorgt ervoor dat de middeleeuwse kinderen meer en meer verantwoordelijkheid gaan nemen voor hun eigen leven. Aan de andere kant beleeft de ongelovige Dolf bij de tombe van de heilige Sint Nicolaas **in** het Italiaanse Bari zijn moment van religieuze ontroering. Ziehier, de twee wereldbeelden hoeven elkaar dus niet te vuur en te zwaard bestrijden.

Dergelijke diepten bereikt de film niet. Van ontwikkeling van karakters is weinig sprake. Maar de confrontatie tussen de moderne en middeleeuwse mentaliteit zelf is wel mooi en overtuigend **in** beeld gebracht. De kinderen begrijpen niet dat Dolf voor de goede afloop niet op God vertrouwt. Maar Sombogaart maakt geen kermis van de verschillen en is gelukkig dicht bij de Dolf van het boek gebleven. Hilarisch is wel de rol van de iPod die door Dolf een 'troubadour **in** een doosje' wordt genoemd. Terwijl ze **in** een bakkerij **in** Rottweil duizenden broden staan te bakken, zingen de middeleeuwse verschoppelingen vals maar uit volle borst mee met 'We are the champions' van Queen.

De moeder van Dolf beleeft **in** de film intussen haar hele eigen avontuur als wetenschapster die haar zoon probeert terug te vinden. Uit oude archieven wordt een middeleeuws handschrift opgedoken van priester Thaddeus die verhaalt over de **kruistocht** en het optreden van een wonderlijke jeugdige leidersfiguur. Zo komt ze Dolf weer op het spoor. ('Rudolf van Rotterdam? **In** 1212 bestond Rotterdam nog helemaal niet!'). Dat is een leuke vondst die doet denken aan andere tijdreizigers die **in** het heden sporen nalaten zoals **in** het verhaal De geboorte van een God van Hubert Lampo waarin indianengod Quetzalcoatl een gestrande astronaut blijkt te zijn. Dolf figureert ook **in** kleurrijke miniaturen die het oude boek illustreren.

Maar **Kruistocht in spijkerbroek** is niet alleen een reis **in** de tijd. Het is ook heel nadrukkelijk een reis door middeleeuws Europa. Daarom leent het boek er zich ook zo goed voor om door de liefhebber nagereisd te worden. Met het boek **in** de hand kan een reiziger de tocht reconstrueren: op zoek naar de kleine kronkelweggetjes door de bergen, naar resten van burchten op een helling, naar middeleeuwse overblijfselen **in** de steden. De Dom van Spiers staat er nog, de kale Po-vlakte ligt er nog en de indrukwekkende burcht van Graaf Ludovico verheft zich nog steeds van de landtong **in** het Lago di Trasimeno. De Dolf van het boek bemoeit zich nadrukkelijk met de route die hij kent van

vakanties met zijn ouders. Hij laat de kinderen **in** de Alpen de relatief makkelijke Brennerpas nemen **in** plaats van de door de boosaardige Anselmus uitgezette tocht over de kortere maar veel hogere Mont Cenis. De film is **in** potentie dus ook een soort middeleeuwse roadmovie. Misschien is dat anno 2006 een volstrekt onmogelijke opgave, maar de film overtuigt daarin dan ook minder. De locaties blijven tamelijk vlak. De roof van tientallen kinderen **in** een Alpenkloof vindt niet plaats rond een spectaculaire roofridderburcht, zoals **in** het boek, maar Dolf redt de kinderen uit de klauwen van de rovers ergens **in** een vaag kamp **in** de bossen. Zelden heeft de kijker het idee dat hij ergens op concrete plek is, of het moet het fraaie beeld zijn van de hongerige kinderen voor de gesloten poorten van het Duitse Spiers. "Het vinden van de juiste locaties ging met horten en stoten", zegt Sombogaart. Uiteindelijk werd vooral gedraaid **in** Duitsland, Luxemburg en Kroatië. Langdurig lijkt de **kruistocht** te dolen door hetzelfde bosachtige landschap, dan komen 'de bergen' en dan 'de zee'. Maar daar vindt dan wel weer een spectaculair gefilmde ontknoping plaats. De Dolf uit het boek weet dat zijn middeleeuwse Mariecke moet achterblijven. "Wat moet er toch van jou worden?" mijmert hij: "Ik kan je niet meenemen naar mijn eeuw." De Dolf uit de film denkt daar **in** verband met zijn Jenne anders over. **In** filmiefde blijken zeven eeuwen verschil zonder morren overbrugbaar. **'Kruistocht in spijkerbroek'** draait **in** 107 bioscopen. Het verhaal 'Tijdmachine op wielen', een verslag over de reis van Jaco Alberts langs de route van de kinder kruistocht, is na te lezen op www.nrc.nl/kunstis niet alleen een reis **in** de tijd. Het is ook heel nadrukkelijk een reis door middeleeuws Europa. Daarom leent het boek er zich ook zo goed voor om door de liefhebber nagereisd te worden. Met het boek **in** de hand kan een reiziger de tocht reconstrueren: op zoek naar de kleine kronkelweggetjes door de bergen, naar resten van burchten op een helling, naar middeleeuwse overblijfselen **in** de steden. De Dom van Spiers staat er nog, de kale Po-vlakte ligt er nog en de indrukwekkende burcht van Graaf Ludovico verheft zich nog steeds van de landtong **in** het Lago di Trasimeno. De Dolf van het boek bemoeit zich nadrukkelijk met de route die hij kent van vakanties met zijn ouders. Hij laat de kinderen **in** de Alpen de relatief makkelijke Brennerpas nemen **in** plaats van de door de boosaardige Anselmus uitgezette tocht over de kortere maar veel hogere Mont Cenis.

De film is **in** potentie

dus ook een soort middeleeuwse roadmovie. Misschien is dat anno 2006 een volstrekt onmogelijke opgave, maar de film overtuigt daarin dan ook minder. De locaties blijven tamelijk vlak. De roof van tientallen kinderen **in** een Alpenkloof vindt niet plaats rond een spectaculaire roofridderburcht, zoals **in** het boek, maar Dolf redt de kinderen uit de klauwen van de rovers ergens **in** een vaag kamp **in** de bossen. Zelden heeft de kijker het idee dat hij ergens op concrete plek is, of het moet het fraaie beeld zijn van de hongerige kinderen voor de gesloten poorten van het Duitse Spiers. "Het vinden van de juiste locaties ging met horten en stoten", zegt Sombogaart. Uiteindelijk werd vooral gedraaid **in** Duitsland, Luxemburg en Kroatië. Langdurig lijkt de **kruistocht** te dolen door hetzelfde bosachtige landschap, dan komen 'de bergen' en dan 'de zee'. Maar daar vindt dan wel weer een spectaculair gefilmde ontknoping plaats. De Dolf uit het boek weet dat zijn middeleeuwse Mariecke moet achterblijven. "Wat moet er toch van jou worden?" mijmert hij: "Ik kan je niet meenemen naar mijn eeuw." De Dolf uit de film denkt daar **in** verband met zijn Jenne anders over. **In** filmiefde blijken zeven eeuwen verschil zonder morren overbrugbaar.

LOAD-DATE: November 17, 2006

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

NOTES: **'Kruistocht in spijkerbroek'** draait **in** 107 bioscopen. Het verhaal 'Tijdmachine op wielen', een verslag over de reis van Jaco Alberts langs de route van de kinder kruistocht, is na te lezen op

www.nrc.nl/kunst; Verhalen over de Middeleeuwen staan voor meer dan emotie, vriendschap en romantiek

GRAPHIC: 1711CSkruistochtZW, Gadeslagen door de boosaardige monnik Anselmus tracht de herdersjongen Nicolaas bij Genua de zee te splijten, zodat de kinderen naar Jeruzalem kunnen lopen, scène uit de film '**Kruistocht in spijkerbroek**', Benelux Film Distribution

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2006 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved



Het jeugdboek 'Kruistocht in Spijkerbroek' van schrijfster Thea Beckman verscheen voor het eerst in 1974. Het kinderboek heeft sindsdien een aantal belangrijke prijzen mogen ontvangen. De inmiddels overleden schrijfster heeft voor dit boek naast de Gouden Griffel ook de Europese prijs voor beste historisch jeugdboek gewonnen. Het boek is inmiddels een ware klassieker die nu nog steeds door kinderen wordt gelezen. Op scholen wordt het boek zelfs als lesmateriaal gebruikt. Kruistocht in Spijkerbroek vertelt over de vijftienjarige jongen Dolf die via een tijdreismachine per ongeluk in de Middeleeuwen belandt. Daar reist hij mee met de kinderkruistochten onderleiding van koning Nicholaas en priester Anselmus. Door met de grote groep kinderen mee te reizen hoopt hij een weg terug naar huis te vinden.

De verfilming van Thea Beckmans 'Kruistocht in Spijkerbroek' is de zevende speelfilm van regisseur Ben Sombogaart. In 2004 had de cineast een enorm succes met de voor een Oscar genomineerde film 'De Tweeling'. Na die film heeft hij zich volledig op dit nieuwe project gestort. Het verfilmen van Kruistocht in Spijkerbroek kwam in 1998 al ter sprake, maar toen was de gedachte dat het niet zou lukken. Anno 2006 is Sombogaart het toch gelukt. Het script is eerst door een Amerikaanse scenarioschrijver vertaald tot een twee uur durende film. Na wat wijzigingen door twee Belgische scenario schrijvers is deze film er uit voort gekomen. Omdat de film voor Nederland te groot en duur zou zijn, is het een Nederlands, Belgisch en Engelse productie geworden, die in meerdere landen in Europa is opgenomen

Er wordt alleen Engels gesproken in de film, maar er komt ook een Nederlands gesproken versie in de bioscoop. Onder de naam 'Crusade in Jeans' zal deze film een internationale release krijgen. In kleine bijrollen zien we de Belgische acteur Jan Decler en de Nederlandse Jack Wouterse. De moeder van Dolf wordt vertolkt door Emily Watson ('Red Dragon'). Haar rol is groter geworden dan in het boek.

Het leuke aan het verhaal zijn de contrasten tussen het heden en de Middeleeuwen. Wanneer een jongen dreigt te verdrinken, redt Dolf hem uit het water. Eenmaal op vaste land reanimeert hij hem. Terwijl Dolf dit ziet als een normale daad, beschouwen de andere kinderen dit als een wonder. Zo komen er nog meer situaties naar voren die nu normaal zijn voor Dolf, maar voor die tijd niet te begrijpen zijn.

Dolf belandt in de Middeleeuwen met zijn voetbalshirt van het Nederlands elftal aan en een vest van Nike. Dolf heeft zelfs zijn Ipod, mobiele telefoon en horloge bij zich. Wanneer hij zijn muziek laat horen aan zijn vriendin Jenne, schrikt zij zich rot bij het horen van de harde rockmuziek. Dit levert een aantal grappige scènes op die de verschillen tussen heden en verleden duidelijk laten zien.

Tijdens zijn reis met de kinderen naar Jeruzalem wordt Dolf geconfronteerd met dood, hongersnood, religieuze waanzin en liefde. Allemaal interessante thema's die Sombogaart goed uitwerkt.

Het resultaat is een leuke, goed gemaakte film waarin de Middeleeuwen wordt weergegeven vanuit het oogpunt van kinderen. 'Kruistocht in Spijkerbroek' verdient zeker een internationale release. De acteurs spelen allemaal degelijk en leveren een positieve bijdrage aan de film. Hoofdrolspeler Dolf wordt vertolkt door Joe Flynn, een Britse acteur die de film goed weet te dragen. Regisseur Ben Sombogaart heeft een film afgeleverd die een breed publiek zal aanspreken, zowel jong als oud zullen plezier beleven aan deze familiefilm.

Marvin Heineman

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=31056&resultSearch=kruistocht%20in%20spijkerbroek>

great adaption of classic dutch book, 16 November 2006



Author: dutchthea from Netherlands

Ever since I first read the book Crusade in Jeans I was hoping they would turn it into a movie. And now they finally did. Dolf Vega is a rather selfish teenager. Because of him a crucial soccer-match is lost. His mum is a scientist and she's working on a time machine. Dolf is seeking revenge for his shame and wants to use the machine to get a chance to get even. But things go wrong and he's stranded in the year 1202! The moment he arrives he's almost killed and saved by some children and a young lady. They take him to the children's crusade on its way to Jerusalem. Soon Dolf uses his modern day wit and knowledge for the good of the poor hungry and sick children. Will he ever get back to his own modern life? This is a great adaption of the book. Not completely faithful but very satisfying. The young leads, in fact, everybody is cast really well. The production looks great although some scenery is obviously computer enhanced. The story is captivating and the running time is just right. The only thing that did not satisfy me personally was the ending which was not like in the book and a bit vague. Highly recommended for children and their (thirty-something) parents.

<http://www.imdb.com/title/tt0381111/usercomments>

Van God Los

de Volkskrant

de Volkskrant

April 24, 2003

Genadeloos portret **van** de provincie

BYLINE: RONALD OCKHUYSEN

SECTION: Kunst katern; Pg. K31

LENGTH: 485 words

Een voice-over is vaak een zwaktebod. De verteltstem wordt meestal ingezet om een zwalkend scenario op de rails te houden. In **Van God los** is veel ruimte gereserveerd voor de voice-over **van** Stan, de ongelukkige stiefzoon **van** een tandarts. En die voice-over, die werkt. Het stijlmiddel stelt Stan in staat **van** een afstand, in een kunstmatig, effectief Limburgs, commentaar te leveren op zijn vriendschap met Maikel, een gozer die **van** het leven niets verwacht.

Stanny en Maikel werden bekend als de voormannen **van** de Bende **van** Venlo - een groep jongeren die tussen carnaval 1993 en carnaval 1994 een reeks moorden pleegde in de Limburgse grensstreek, waar de mensen alleen tijdens carnaval 'hun echte gezicht laten zien'. Minimaal zeven mensen legden ze om. Ook pleegden de jongens talloze andere misdrijven.

Regisseur Pieter Kuijpers, die vlak bij Venlo opgroeide, wist dat zijn eerste speelfilm over de Bende **van** Venlo moest gaan. Hij viel voor de combinatie **van** provincie en gangsters. Samen met Paul Jan Nelissen maakte hij een scenario waarin de nadruk wordt gelegd op de vriendschap tussen de criminelen.

Kuijpers en Nelissen laten zien hoe eenvoudig het zicht op de werkelijkheid verloren kan gaan. Twee jongens, die zich om uiteenlopende redenen miskend en eenzaam voelen, vinden elkaar in hun aversie tegen het leven. Met snel geld, verdiend aan opdrachten **van** de lokale maffia, kopen ze een alternatief bestaan.

Van God los is een ijzersterke film, die op beklemmende wijze zicht biedt op de psyche **van** criminelen. De provinciale milieuschets, waarin barokke verwijzingen naar het katholicisme niet worden geschuwd, kent geen genade: ook op het Nederlandse platteland heeft de moraal plaatsgemaakt voor onvervalste hebzucht.

Zelfs de vriendschap tussen Stan en Maikel - 'wat mij gebeurt, gebeurt jou ook' - wordt er uiteindelijk door geïnfecteerd; het gaat mis wanneer Stan een roofmoord op een bejaard echtpaar wil dwarsbomen omdat hij aan het stel een tedere jeugdherinnering koestert. Verraad!, vindt Maikel. Het geld moet worden gepakt.

Cameraman Bert Pot zit de jongens en hun vriendin boven op de huid. Daardoor wordt de verstikkende band tussen hen bijna tastbaar. De acteurs hebben met deze gedurfde aanpak, die het spel voorop plaatst, geen moeite; Egbert Jan Weeber (Stan) is een introverte zoeker, Tygo Gernandt maakt

van Frenkie een uitzinnige en razende dwaas die diep in zijn hart naar een burgerlijk bestaan hunkert, en Angela Schijf verandert **van** een delletje in een verwarde vrouw; zij ruilt een beklemmend milieu in voor de betutteling **van** Frenkie.

Van God los! is een uitstekende genrefilm. 'Echt vet master', zouden Frenkie en Stan zeggen.

Van God los

Regie: Pieter Kuijpers.

Met: Tygo Gernandt, Egbert-Jan Weeber, Angela Schijf, Mads Wittermans.

In 50 zalen.

Egbert Jan Weeber, Tygo Gernandt en Angela Schijf. FOTO RCV/BAS LOSEKOOT

LOAD-DATE: May 2, 2003

LANGUAGE: DUTCH

© 2003 PCM Uitgevers B.V. All rights reserved.

April 23, 2003

Carnaval, kruisbeelden en gangsters ; Pieter Kuijpers debuteert overrompelend met film over bende **van** Venlo

BYLINE: DOOR HANS BEEREKAMP

SECTION: Kunst; Pg. KUN2

LENGTH: 579 words

'Waar ik vandaan kom, laten de mensen maar drie dagen per jaar hun echte gezicht zien', zo begint de met een vette zachte g uitgesproken voice-over in **Van God los**, het door de bende **van** Venlo geïnspireerde, overrompelende speelfilmdebuut **van** Pieter Kuijpers. Het is niet echt Venloos, wat Egbert-Jan Weeber spreekt, maar een gestileerd en voor elke Nederlander verstaanbaar kunstmatig 'Limburgs'. Weebers personage **van** de meeloper Stan is ook een artificiele, verheftigde filmvariant **van** de echte atheneumscholier Sanny. De essentie lijkt te kloppen, zoals het een goede verfilming betaamt.

Gesitueerd in een niet nader genoemde grensstad in het zuiden, tussen carnavalsoptocht en kruisbeelden, vertelt het scenario **van** tv-regisseur Kuijpers en coscenarist Paul-Jan Nelissen, geheel vanuit het standpunt **van** Stan over zijn vriendschap met Maikel (Tygo Gernandt), een ettertje met een pistool, dat eruit ziet als Jezus. In opdracht **van** de lokale Turkse maffia vermoorden ze een paar kleine vissen uit het drugscircuit en raken steeds verder verstrikt in een fatale geweldsspiraal. Het sublieme camerawerk **van** Bert Pot flirt zowel met christelijke symboliek als met de lelijke Mean Streets **van** een provinciestad, waar iedereen iedereen kent, en de burgerlijkheid slechts een dun laagje vernis vormt.

Van God los is een traditionele, harde gangsterfilm die duidelijk is geïnspireerd door Kuijpers' grote filmheld Martin Scorsese. Het is vooral de stijl **van** de voor Nederlandse begrippen ongebruikelijk cynische genrefilm die imponeert, evenals het uitstekende acteren **van** de hoofdrolspelers: een lucide Weeber, de manische bruoit Gernandt en het karakterloze kapstertje Angela Schijf. Het scenario, dat alleen in de zelfdestructieve ontkenning drastisch afwijkt **van** het echte verhaal, is relatief minder doordacht.

Nederlanders die denken dat zulke dingen hier niet gebeuren, hebben vooral behoefte aan begrip, aan inzicht in de psychologie. Het scenario verstrekt dat inzicht, door nogal zwaar te leunen op een door schijnaffectie gekenmerkte, liefdeloze jeugd. Ook die verklaring lijkt te kloppen, maar is niet afdoende. Tegelijkertijd wordt de religieuze, mythische kaart uitgespeeld, en dat heeft tegen het einde nogal wat redeloze schreeuwpacten ten gevolge.

Erg goed werkt wel weer de barokke vormgeving en het overdadige gebruik **van** muziek. Ook dat soort filmen is men hier nog niet helemaal gewend; de zeer plastische manier waarop in de apotheose een bejaarde vrouw de hals wordt afgesneden, past nog niet erg bij onze voorstelling **van** een Nederlandse speelfilm.

Internationaal is een film als **Van God los** niet bepaald een unicum, maar de vaak gehoorde klacht dat het straatrumoer en de actualiteit niet doorklinken in de Nederlandse film wordt overtuigend beantwoord. Voor zijn volgende projecten heeft Kuijpers nog meer krantenberichten paraat, te weten de gijzeling in de Rembrandttoren en de roof door een werknemer **van** diamanten in een magnetrondoos. Dat zijn de verhalen waar we graag films uit zouden willen zien ontstaan, brutaal, hard, onprettig en met een flinke dosis psychologische en sociale authenticiteit.

Van God los. Regie: Pieter Kuijpers. Met: Tygo Gernandt, Egbert-Jan Weeber, Angela Schijf, Mads Wittermans, Marnie Blok, Huub Stapel, Johnny Lion, Pim Lambeau. In 50 bioscopen.

Vrijdag in het Cultureel Supplement: Gesprek met Pieter Kuijpers

Angela Schijf, Tygo Gernandt en Egbert Jan Weeber in '**Van God los**'

LOAD-DATE: April 23, 2003

LANGUAGE: DUTCH

© 2003 PCM Uitgevers B.V. All rights reserved.



Regisseur Pieter Kuijpers plaatste zich met zijn film 'Van God Los' definitief in de kijker. Voor Nederlandse begrippen is de prent dan ook onhollands goed. De vaardige regie van Kuijpers maakt van 'Van God Los' dan ook een film die zowel in commerciële als artistieke zin weet te overtuigen. De sfeer van de film is vergelijkbaar met klassieke maffiadrama's van de Amerikaanse regisseur Martin Scorsese. Maar Kuijpers weet zijn prent een geheel eigen smoel te geven.

'Van God Los' is geïnspireerd op de beruchte bende van Venlo. De criminele acties van deze groep zorgde voor een schok in heel Nederland. De brute moord op een ouder echtpaar was een van de vreselijkste misdrijven in de Nederlandse geschiedenis. Het verhaal van de film zal veel mensen dan ook wel enigszins bekend in de oren klinken.

Kuijpers toont lef met de film door het verhaal in het perspectief van de bende te plaatsen.

Het is geen gemakkelijke taak om sympathie te kweken voor keiharde criminelen. Maar de regisseur weet deze valkuil behendig te ontwijken. Dat lukt Kuijpers met de fantastische casting van de hoofdrolspelers. Een hele generatie aanstormend Nederlands talent is voor 'Van God Los' aangetrokken. De rolbezetting is ontzettend goed ingevuld. Egbert Jan Weeber speelt Stan, een scholier die niet weet wat hij met zijn leven aan wil vangen. Weeber laat in de prent zien waarom hij in de Nederlandse filmwereld als aanstormend talent wordt beschouwd. De dilemma's van zijn personage worden fantastisch vertolkt door Weeber. Vooral zijn lichaamstaal en emotionele uitbarstingen zijn een genot om te zien. Weeber krijgt goed tegenspel van medespelers Tygo Gernandt en Angela Schijf.

Met name Gernandt maakt indruk als de criminele Maikel. Gernandt vervalt niet in een karikaturale rol van harde bad guy, maar weet juist een zeer menselijke gangster neer te zetten. Gernandt's versie van de gangster is een man van vlees en bloed, met zijn goede en slechte kanten. De chemie tussen Gernandt en Weeber is erg sterk. Je gelooft meteen dat de twee mannen ook buiten de set vrienden zijn. De rest van de cast is ook uitstekend. Angela Schijf heeft een mooie rol als de vriendin van Maikel. In eerste instantie weet ze niets van de criminele activiteiten van Maikel en Stan. Maar als ze ontdekt dat de jongens niet kijken op een moord meer of minder, beseft ze dat ze niet meer terug kan. Door haar relatie met Maikel is ze medeplichtig geworden. Schijf zet de radeloosheid van haar karakter erg geloofwaardig neer.

De rol van de junkie Sef verdient een speciale vermelding. Acteur Mads Wittermans speelt dit personage erg goed. De krachtige acteerprestaties zijn naast de sfeer de grootste troef van 'Van God Los'. Regisseur Kuijpers weet een perfecte balans te vinden tussen drama en misdaad. 'Van God Los' kan zich moeiteloos scharen tussen de toppers van het misdaadgenre. Op internationaal niveau welteverstaan.

Frank v.d. Ven

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=3154&resultSearch=van%20god%20los>

Privileged kid ends up as a cold-blooded criminal., 26 April 2007



Author: [antal-wahlers](#) from Germany

Intense movie with a plot that seems inevitable. "Van God Los" (which literally means "detached from God/to secede from God" and not "Godforsaken") is loosely based on the infamous "Bende van Venlo" (Venlo Gang) whose mostly youthful members allegedly committed over 250 crimes in 1993 and 1994.

The cold-bloodiness of the murders is acted out very well. It's hard to understand how a 15-year-old privileged dentist's son from the rural Netherlands can commit such crimes. The movie gives a very uncomfortable answer: That there is nothing to understand, that these things just happen because our society is the way it is.

In my opinion, the original title speaks volumes about the tone the movie sets and the answers it tries to give. Whereas "Godforsaken" implies that God "left" us alone, perhaps in disappointment, "to secede from God" means deliberately leaving him behind. Unfortunately, I have no information on the writer's intention here. It befits the film to have to think for yourself about what it means to you. The film will definitely get you thinking for a long while after the credits are over.

<http://www.imdb.com/title/tt0288861/usercomments>

Shouf Shouf Habibi!

de Volkskrant

de Volkskrant

January 29, 2004

Dromen van geile maagden

BYLINE: JAN PIETER EKKER

SECTION: Kunst katern; Pg. 30

LENGTH: 662 words

'Is er geen potje voor allochtonen?', vraagt Ap aan de consulent van het arbeidsbureau. Het is dus niet zo dat hij niet wil werken. Maar als het dan toch moet, wil Ap wel een goeie baan, 'met een bureau enzo'. Zonder een spier te vertrekken belooft de consulent dat hij Spielberg zal bellen. Maar niet nu, want er is negen uur tijdsverschil met Hollywood. Misschien zit hij nog te ontbijten.

De twintigjarige Ap - kort voor Abdullah - is wat Rob Oudkerk waarschijnlijk een kut-Marokkaan zou noemen. Ap ligt in bed of hangt met zijn vrienden in de coffeeshop. Hij woont nog bij zijn ouders (gespeeld door beroemde comedysterren uit Marokko) in Amsterdam-West. Vader Ali is een humeurig man, die zijn vrouw niet ziet staan. Moeder Khadija, die geen woord Nederlands spreekt, heeft er genoeg van als voetveeg behandeld te worden.

Aps mooie, opstandige zus Leila (fotomodel Touriya Haoud) weigert zich uit te laten huwelijken aan de Marokkaanse kandidaten van haar vader. Broertje Driss chanteert moslimmeisjes met foto's die hij in het toilet op school maakt van hun opmaaksessies. De oudste zoon Sam (cabaretier Najib Amhali) is het huis al uit. Hij is getrouwd met een Marokkaanse vrouw en werkt bij de politie. Sam is helemaal geïntegreerd - te zeer, naar de zin van Ap, die hem uitscheldt voor troetelturk.

Shouf Shouf Habibi! ('Kijk kijk schatje') is een initiatief van Mimoun Oai[uml]ssa, die ook de hoofdrol speelt. Als Oai[uml]ssa (1975) - geboren in een gat in Marokko en opgegroeid in Amstelveen - werd gecast, was het voor de rol van verdachte of van voorbeeld-Marokkaan, maar nooit voor een interessante filmrol. Dus besloot de voormalige Toneelgroep Amsterdam-acteur daar zelf voor te zorgen - zoals Sylvester Stallone zelf het scenario schreef voor zijn doorbraak Rocky. Voor de regie vroeg Oai[uml]ssa Albert ter Heerdt, met wie hij had gewerkt aan een aflevering van de tv-serie De zeven deugden.

Met een bescheiden budget (700 duizend euro) maakten Ter Heerdt en Oai[uml]ssa een gevatte komedie, waarin Nederlanders en Marokkanen een spiegel wordt voorgehouden. De toon wordt in de openingsscene gezet, als Ap in voiceover de verschillen uitlegt tussen E.T. en een Marokkaan. E.T. had een eigen fiets, E.T. wilde de taal graag leren, en E.T. ging weer terug.

Ap worstelt tussen twee culturen. Hij hijst zich in pak voor een baantje op een onduidelijk kantoor. Hij doet mee aan een bankoverval, en werkt als kippenlachter bij een traditionele Marokkaanse slager. Het is het allemaal niet. Hij droomt van een maagd, maar ze moet wel geil zijn, zoals Katja. Maar omdat zijn vader het wil, haalt hij toch een meisje uit Marokko.

Shouf Shouf Habibi!, geselecteerd voor het Panorama van het Berlijnse filmfestival dat volgende week begint, is een behoorlijk geslaagde komedie, met schrandere grappen en vette clichés ('Ze lijken allemaal op elkaar', zegt de bankemploye bij de line-up na de mislukte bankoverval). In de hoofdrollen wordt goed geacteerd, er zijn leuke bijrollen van Winston Gerschtanowitz (als het ballerige vriendje van Leila) en de cabaretiers Peter Heerschop (als de leraar van Driss) en Ruben van der Meer (arbeidsconsulent).

Het tempo van de zedenschets is hoog, met name in het begin. Maar na een uur verandert de film van toon en maakt de humor wat geforceerd plaats voor drama. Ap krijgt het dan te stellen met zijn zus ('Het is gewoon een vuile teringhoer'), broer Sam worstelt met zijn relatie.

Toch is alleen al het initiatief lovenswaardig. Volgens de commissie Blok mag de integratie van veel allochtonen dan geheel of gedeeltelijk geslaagd zijn, in de Nederlandse film is daar weinig van terug te zien. Het Nederlands Fonds voor de Film heeft dan ook geen aparte potjes voor allochtonen.

Shouf Shouf Habibi! Regie: Albert ter Heerdt. Met: Mimoun Oai[uml]ssa, Najib Amhali. In 31 zalen.

Mussi (Mohammed Chaara), Rachid (Mimoun Ouled Radi) en Ap (Mimoun Oai[uml]ssa) in **'Shouf Shouf Habibi!'**.

LOAD-DATE: May 19, 2004

LANGUAGE: DUTCH

© 2004 PCM Uitgevers B.V. All rights reserved.

Meer dan lachen om Marokko ; **Shouf Shouf Habibi!** is vrolijke komedie en wrang drama

BYLINE: DOOR BAS BLOKKER

SECTION: Kunst; Pg. KUN2

LENGTH: 637 words

Een blauwe sterrennacht en daarin de maan, bleek als een edelsteen. Er zijn vaak meisjes in Nederland, vertelt een stem erbij, die denken dat het zo mooi is in Marokko. "Met die maan en zo. Zo romantisch. Rot op man!" En dan gaat ineens de zon aan en zien we een vervallen pestdorpje in een stofvallei. De vertelstem blijft op dezelfde toon de treurnis van Marokko en zijn bewoners afkammen. De tv die nog met een sprietantenne werkt, en vooral niet werkt als er een belangrijke voetbalwedstrijd is. "Ik weet nou nog niet hoe die wedstrijd is afgelopen man." De moeder die haar bril moet afzetten om iets te kunnen lezen, omdat op de dag dat ze een afspraak met de opticien had, al haar kinderen weg waren en zij maar twee woorden Nederlands spreekt. "Isj goed."

Op deze toon, met snelle scènes uit het leven van Marokkaanse Ap en zijn familie daar en hier, op de roffelende klanken van Egyptian Reggae, begint **Shouf shouf habibi!** en dat is dus heel erg goed. Regisseur Albert ter Heerdt, bekend als scenarioschrijver van tv-series Russen en Tijd van leven, zet **Shouf shouf habibi!** in de eerste scènes neer als een vlotte komedie, met clichés als herkenningspunt maar dan net een kwartslag gedraaid. Ap - ook wel Abus genoemd omdat hij alle sloten open krijgt - is een luie Marokkaanse boef, maar hij steelt dan wel net een gemotoriseerde vierwieler van een snotjochie, waardoor het allemaal meer geinig dan grimmig is, meer Snatch dan Boyz 'n the Hood.

We leren Ap zijn slechte vriendjes kennen, zoals Mussi die kleren koopt alsof hij bang is dat "Armani ooit uitverkocht zal raken". We leren ook zijn mooie zuster Leila kennen, die een oogje op een Nederlandse jongen heeft en daarom alle Marokkaanse vrijers afwijst, tot wanhoop van haar vader. "Iemand weigeren die bij Megapool werkt! Wat wil je dan, een prins?"

Allemaal swingend gefilmd en gespeeld. **Shouf shouf habibi!** wordt in de publiciteit nadrukkelijk gepresenteerd als multiculti-komedie. De distributeur wilde hem liever niet op het filmfestival van Rotterdam laten zien - te arty, dat zou het grote publiek maar afschrikken. Er is een Pietje Bell-achtige poster gemaakt die lachen lachen lachen belooft. Er valt zeker genoeg te lachen. Mimoun Oaissa beschikt als scenarioschrijver over een goed gevoel voor dialogen en in de rol van Ap over een goed gevoel voor timing. (En dat kun je niet van iedereen in deze film zeggen.)

Maar je zou de film tekort doen door het alleen over de humor ervan te hebben. Want nadat ze met die humor eenmaal onze belangstelling hebben veroverd, sturen Ter Heerdt en Oaissa de film vastberaden een volgende richting in. Dan wordt het hard, wrang. Je kunt echt niet meer lachen om Ap als die zijn zus in elkaar slaat omdat ze een nachtje bij haar Hollandse vriend heeft gelogeed. Of om de moeder die zo gek wordt van haar man dat ze hem liefst ziet sterven.

Dan is **Shouf shouf habibi!** ineens een echt migrantendrama. En misschien is de vergelijking iets te veel eer, maar er is een moment dat **Shouf shouf habibi!** werkelijk aan Rocco e i suoi fratelli doet denken, het meesterwerk van Luchino Visconti, in de manier waarop ook deze familie zichzelf begint te vernietigen omdat ze niet kan aarden op een nieuwe plek. Even lijkt het erop dat ze juist naar elkaar toe trekken als het moeilijk wordt, maar ze zoeken allemaal hun eigen uitweg en vinden elkaar ten slotte terug op een bankje in Marokko, bespot door de Marokkaanse tak van de familie. Het is knap dat Ter Heerdt en Oaissa die draai kunnen maken zonder het opgebouwde krediet uit het begin van de film te verspelen. Integendeel eigenlijk.

Shouf shouf habibi! Regie: Albert ter Heerdt. Met: Mimoun Oaissa, Najib Amhali. In: 31 bioscopen.

Mohammed Chaara als Mussi, Salah Benmoussa als Ali en Mimoun Oaissa als Ap in '**Shouf Shouf Habibi!**'

LOAD-DATE: May 19, 2004

LANGUAGE: DUTCH

© 2004 PCM Uitgevers B.V. All rights reserved.



'Shouf Shouf Habibi!' toont de alledaagse beslommingen van in Nederland geboren opgroeiende Marokkaanse jongeren op hilarische wijze. Naast onbegrip voor bepaalde Nederlandse gewoontes, zoals het terugzetten van de tijd, en wantrouwen voor het moraal (vooral van de vrouw) is er ook plek voor zelfspot. Dit is vooral duidelijk in de scène met Ap bij de Sociale Dienst; hij denkt echt dat hij via hen acteur kan worden.

Het begin wordt ingeluid door het verhaal van Ap. Hiermee is het perspectief van de kijker meteen duidelijk. We identificeren ons met Ap en zijn leeftijdgenoten. De film is tot stand gekomen op initiatief van Mimoun Oaïssa en door samenwerking tussen deze 28-jarige acteur en regisseur Albert ter Heerdt. Het verhaal speelt zich vooral af in Nederland, met enkele beelden van Marokko. Hoewel deze laatste beelden wat surreëel aandoen zijn ze wel degelijk echt in Marokko opgenomen; in de buurt van Marrakech, in een klein dorpje in de bergen. De titel is een zinnetje dat een Marokkaanse man riep als hij tijdens de vakantie van acteur Mimoun Oaïssa zijn filmcamera in handen kreeg.

Bij elke wisseling van de stand van de maan schakelt het verhaal even over naar het leven in Marokko. Dit geeft het contrast tussen de twee verschillende culturen aan, maar ook tussen de generatie ouders en hun kinderen, en de rol van de vrouw in Marokko en die van de Marokkaanse vrouw in Nederland. Zo vertelt de vrouw van Sam hem, maar ook de kijker; 'je moet niet denken dat een Marokkaanse vrouw altijd bij haar man blijft'.

De conflicten zorgen voor een ontwikkeling in de cultuur. Ali, de vader van Ap, kan niet met zijn tijd en nieuwe omgeving meegaan en we zien dat de moeder van Ap dit niet geheel gelaten over zich heen laat gaan. Door haar toedoen belandt Ap's vader zelfs in het ziekenhuis.

Intussen ervaart Ap zelf het nog steeds als zijn plicht om de eer van zijn zus Leila, de modeontwerpster, te bewaken als hij denkt dat ze een seksuele relatie met een nogal vrije Hollandse jongen aangaat.

Er wordt grof taalgebruik gebezigd door opstandige, eigenlijk meer kwajongensachtige adolescenten. Uiterlijk is belangrijk en ook geweld is aanwezig. Maar wat we hier zien is niet zozeer een kenmerk van de Marokkaanse cultuur als wel van deze tijd.

Albert ter Heerdt weet humor in een gematigde dosis te brengen; hij laat de komedie van haar betere kant zien door geen platte dijenkletser te produceren. 'Shouf Shouf Habibi!' overstijgt de gemiddelde komische tv-series maar niet met stip. Wel talentvol spel van een aantal mogelijk veelbelovende acteurs, maar niet zeer uitgewerkte personages. Dat maakt de rol van bijvoorbeeld Bridget Maasland wat minder overtuigend.

De film beweegt tussen actie en komedie en is hier en daar iets te flauw, al haalt hij het 'Naked Gun'-gehalte niet; de meer ontroerende momenten maken het bovendien weer goed. Hierdoor is de film luchtig te noemen maar niet tweedimensionaal.

Marieke Hoks

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=2729&resultSearch=shouf%20shouf%20habibi>

An actually funny Dutch comedy..., 20 February 2004



Author: Paula from Amsterdam, the Netherlands

Although I normally do not like comedies (I prefer subtle humor in films that are about something else than just making jokes), Shouf Shouf Habibi definitely put some smiles on my face. Some subtle, intelligent jokes, some tougher. Good acting, interesting actors. To me this film showed that the general image about Moroccans that is spread in Holland can be true, but isn't always, and that there are always different stories for different people. Good humor, making you think, what else does a comedy want?

<http://www.imdb.com/title/tt0341578/usercomments>

Wild Romance

de Volkskrant

de Volkskrant

November 9, 2006

SNOER VAN ROCK 'N' ROLL-CLICHÉS

BYLINE: Jan Pieter Ekker

SECTION: KUNST; Blz. 30-31

LENGTH: 555 woorden

Wild Romance

Regie Jean van de Velde. Met Daniël Boissevain, Marcel Hensema. In 55 zalen.

'Herman is een talent en ik kan een grote van hem maken.' Koos van Dijk, eigenaar van café 't Pleintje in Winschoten, weet het in 1974 al zeker: de muzikant Brood is niet zomaar iemand. Zijn vrouw ziet het anders. 'Hij is een halve gare en jij wilt een hele van hem maken'.

De rest is, zoals dat heet, geschiedenis: Herman Brood werd wereldberoemd in Nederland, eerst als muzikant, later als beeldend kunstenaar en tenslotte als nationale knuffeljunk. Van Dijk werd zijn manager en week geen meter van Broods zijde.

De onwaarschijnlijke vriendschap tussen de bon vivant en het burgermannetje vormt het hart van Jean van de Velde's buddyfilm **Wild Romance**. De charmante junk werkt zich doorlopend in de nesten, en de trouwe manager helpt hem telkens weer uit de penarie. Wat de twee bindt, is de Amerikaanse Droom: Brood wil naar Amerika, optreden in The Bottom Line in New York, waar groten als BB King en Lou Reed hem voorgingen. Van Dijk droomt niet alleen met hem mee, hij is de aanjager, zo wil **Wild Romance** althans doen geloven.

Van de Velde, eerder verantwoordelijk voor uiteenlopende producties als Lek, All Stars, Floris en op dit moment de Talpa-serie Man en paard, maakte geen uitputtende biografische film over Broods leven; hij focust op de eerst vijf jaar van diens carrière. Maar ook weer niet: in de proloog en de epiloog komt ook de zelfgekozen dood van Brood aan bod.

Niet Brood, maar manager Koos is de centrale figuur in **Wild Romance**. Het verhaal wordt verteld vanuit zijn perspectief. Soms in voice-over, soms in rechtstreeks tot de kijker gerichte terzijdes. Feiten zijn gedramatiseerd, gebeurtenissen geromantiseerd, maar aan het einde zijn echte beelden van Brood en zijn begrafenis te zien.

De keuze voor de vroege jaren zou ook een keuze moeten zijn voor het onbekende; voor de tijd die niet in het collectieve geheugen gegrift staat. Dat is niet het geval. Er gebeurt niets verrassends. In **Wild Romance** worden de rock 'n' roll-clichés aaneen geregen: de weg naar de top is geplaveid met

rondborstige groupies, injectienaalden en verbouwde hotelkamers. Op het moment dat succes voor het grijpen lijkt te liggen, faalt de kunstenaar. Omdat de speed op is, zegt de manager. En misschien ook wel omdat Brood niet echt wilde: 'Ik kan hier vandaan niet eens mijn huis zien', mompelt hij uitkijkend over de skyline van New York.

Verklaringen voor Broods zelfdestructieve gedrag en creatieve oprispingen geeft **Wild Romance** nauwelijks; alleen is kort een home movie van de kleine Herman te zien, die op zijn vaders verjaardag in zijn nakie door de huiskamer stuitert. Zijn lieve moeder vergoelijkt Hermans strapatsen.

Van de Velde weigert te kiezen in **Wild Romance**. Niet tussen Brood en Koos, niet tussen speelfilm en documentaire, niet tussen drama en komedie, en niet tussen mainstream (de film werd geproduceerd door RTL Entertainment) en arthouse (**Wild Romance** zit vol grofkorrelige, quasi-kunstzinnige super 8-beelden).

Gelukkig is er nog de (geplaybackte) muziek - die is nog steeds grandioos. En ook Daniël Boissevain is voortreffelijk in de hoofdrol. Hij vindt wél de juiste balans, tussen imiteren (zijn intonatie, loopje en houding zijn perfect) en acteren. Voor een interessante film is dat niet voldoende.

Jan Pieter Ekker

LOAD-DATE: November 8, 2006

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

GRAPHIC: 09FNrechtsmidden_ph01, Daniël Boissevain (Brood) en Marcel Hensema (Van Dijk) in **Wild Romance**.

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2006 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved

Ken en Barbie en Herman Brood

BYLINE: Bianca Stigter

SECTION: FILM; Blz. 11

LENGTH: 334 woorden

Wild Romance. Regie: Jean van de Velde. Met: Daniel Boissevain, Marcel Hensema, Karina Smulders. In: 55 bioscopen.

Dodelijker had het einde van **Wild Romance** voor Daniël Boissevain niet kunnen zijn. Heeft hij net anderhalf uur Nederlands enige rock 'n' roll ster gestalte gegeven, komt toch nog het origineel op de proppen. Weliswaar niet in de hoogtijdagen waarin Boissevain hem speelt, maar toch nog charismatisch genoeg om de acteur tot een vriendje van Ken en Barbie te degraderen. Dodelijk voor de film is dat einde eigenlijk ook: Herman Brood zingt I did it my way, maar na Frank Sinatra, Sid Vicious en al die anderen die dat lied al geweend hebben, is dat geen verrassende uitsmijter meer, ook al werd zijn versie vlak na Broods dood een hit.

Gelukkig is Brood dan ook niet de hoofdpersoon van de film, die een veilig heenkomen zocht in het Holmes/Watson model, waarin een iets gewoner mens het publiek aan de hand neemt omdat identificatie met de held iets teveel gevraagd is. Met manager Koos van Dijk kijken wij hoe het fenomeen Brood opkomt en ten onder gaat, wat in de rock 'n' roll natuurlijk niet van elkaar te onderscheiden bewegingen moeten zijn.

In de film zijn we aanwezig bij het eerste optreden van Brood in Van Dijks café in Winschoten 1976 tot het laatste optreden van zijn Amerikaanse tournee in 1979.

Koos van Dijk wordt gespeeld door Marcel Hensema, die al een vergelijkbaar personage speelde in Simon, maar die zich hier iets actiever met de zaken mag bemoeien. Toch blijven we zo keurig op afstand, want Van Dijk koopt al die drugs wel maar neemt ze niet en duikt ook niet met de groupies in bed.

In de handen van Hensema wordt Van Dijk desondanks een interessanter personage dan Brood, die een ondoorgrond fenomeen blijft, ook al zitten er wat grofkorrelige flashbacks naar zijn jeugd in. Het gevoel dat na afloop blijft knagen, is dat Van de Velde gelijk heeft en Brood niet doorgrond hoeft te worden omdat er weinig te doorgronden is. Maar dat is wel een erg armzalige conclusie.

LOAD-DATE: November 8, 2006

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

GRAPHIC: 0811KUN2wild, Daniël Boissevain als Herman Brood in actie in '**Wild Romance**'.

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2006 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved



'Wild Romance' heeft geen uitputtende weergave of biografie willen zijn van het leven van Herman Brood, maar beslaat de eerste vijf jaar van de carrière van deze 'rock-'n-roll-junkie'. De film komt in roulatie exact vijf jaar na het overlijden van Brood en de maand waarin hij zestig jaar zou zijn geworden. Zijn overlijden heeft een revival van zijn kunsten opgeleverd. In 2005 werd er zelfs in Wageningen een Herman Brood-museum geopend, waarin veel van zijn schilderijen, zeefdrukken, tekeningen en andere parafernalia te bewonderen zijn. Vooral zijn schilderijen werden altijd goed verkocht.

In de film gaat het dus vooral over de eerste jaren van zijn carrière, waar de nadruk op zijn muziek ligt. Veel mensen zullen zich hem meer herinneren van zijn performanceachtige activiteiten en zijn schilderwerk.

In 'Wild Romance' komt alle informatie tot ons via zijn manager en vriend Koos van Dijk (vertolkt door Marcel Hensema). De rol van Herman Brood wordt gespeeld door Daniël Boissevain, die dan ook de ondankbare rol heeft een persoon als Herman Brood te moeten uitbeelden. In die tijd was Herman nog niet, als in zijn latere leven, tot in alle vezels aangetast door drank en drugs. Daniël Boissevain slaagt er ondanks dat hij de maniertjes van Herman goed imiteert, niet echt in de dramatiek van de mens Herman Brood uit te dragen. Hij blijft een beetje te veel de mooie jongen. De muziek in de film is de muziek van Herman zelf en Daniël playbackt. Dat playbacken is op meerdere momenten duidelijk te zien.

Wat goed uit de verf komt is de bijzondere verhouding die tussen manager Koos van Dijk en zanger Herman Brood heeft bestaan. Koos was niet alleen een manager, maar fungeerde ook als een soort tweede moeder die liefdevol en toegewijd alle vuiltjes en moeilijkheden opruimde die Herman achterliet (en dat waren er veel). Het verhaal bestrijkt vooral de periode 1974-1979 en de gebeurtenissen voorafgaand aan en rond de tour met de band door de U.S.A.

Door de keuze om het verhaal te laten vertellen vanuit de herinneringen van manager Koos heeft die rol een bijna dominante positie gekregen en lijkt het er op alsof de hoofdrol niet voor Herman Brood is, maar voor zijn manager en vriend Koos. De rol van Koos wordt overigens geloofwaardig en overtuigend neergezet door Marcel Hensema, die zelf een geboren en getogen Groninger is en het sfeertje uitstekend kan aanvoelen. Misschien komt het door het accent, maar er zijn ook momenten waarop manager Koos bijna meer als een typetje wordt neergezet, zoals Kees van Kooten die altijd perfect vertolkte. Dan krijgt het soms karikaturale trekjes.

Vanzelfsprekend bevat de film, het blijft tenslotte een Hollands product, de nodige scènes die bij het leven van seks en rock and roll passen. De groupies die graag door een beroemdheid 'genomen' willen worden, komen ook in dit verhaal in ruime mate voor. Ook de dramatiek die hoort bij de 'Werdegang' van Herman als we hem al min of meer zien afglijden naar de status van een junk wordt onverbloemd weergegeven. Hilarische scènes zijn er met Nina (gespeeld door Karina Smulders) en de inzegening van het huwelijk door dominee Simon Vinkenoog. Voorts zitten er de nodige wat al te gemakkelijke grappen in als Herman bijvoorbeeld bij een aanhouding door de Duitse douane zegt wanneer hij anaal wordt onderzocht: "Het is niet echt rock en roll, een mof in je hol".

Het is geen echt goede film geworden, 'Wild Romance' is meer een niet onaardige film. Bewust zit er weinig echt historisch materiaal in de film. Dit leidt tegelijk tot het ontbreken van echte dramatiek. Uiteindelijk is de toch te gladde en wat oppervlakkige opzet te overheersend om er een echt inhoudsvol product van te maken.

Vermeld moet zijn dat het ook nauwelijks mogelijk om Herman te vertolken zoals Herman was, een niet of nauwelijks aan te sturen zeer gecompliceerde persoonlijkheid, meer een soort ongeleid projectiel.

De fans zullen er van genieten, al was het maar om de goede muziek van Herman Brood en de lifestyle die Herman vertegenwoordigde, dat zit wel goed. De meer neutrale toeschouwer zal er niet echt warm van worden.

Rob Veerman

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=32869&resultSearch=wild%20romance>

Five Years (the early years) of the Rock&Roll Years of the only Dutch Rock&Roll artist,
5 November 2006



Author: adrimunier@hotmail.com from West-Knollendam

The director catches one thing very good, the 'love' between the 2 main characters; Koos 'Coach' van Dijk & Herman Brood. They feel they are sort of intertwined; one needing the other to excel. This is exceptionally well-done; even in their darkest hour, the need to expose what is the energetic drive of the rock&roll machine is obvious to both of them. Not only being in it for the money, but just for the sake of it. Brood had talents; not being an extraordinary singer (on the contrary: a mediocre type of voice), but gifted with words in catching the so-called zeitgeist (f.i. the I-era: I love you like I love myself...) and living the credo; you'd better do it from the heart...(don't you do it with the head). The movie highlights the early years 1974-1979- Herman's breakthrough years. Being just a ex-member (pianoplayer) of a famed Dutch bluesband with a lot of ambition becoming a star, to the success of being a star and not giving in to one's ideals. Dreaming of making a statement was their mission and both characters (on one hand: the manager Koos & artist Herman and on the other hand director Jean van de Velde) can truly state: mission accomplished!

<http://www.imdb.com/title/tt0430592/>

Zomerhitte

de Volkskrant

de Volkskrant

March 20, 2008

Zomerhitte wordt nooit Wolkeriaans woestgeil

BYLINE: Bor Beekman

SECTION: KUNST; Blz. 30-31

LENGTH: 606 woorden

Zomerhitte begint ver weg, ergens in het kale rotsgebergte van Afghanistan. Taliban-achtige mannen schieten een vrachtwagen van de weg en liquideren de inzittenden. De Hollandse fotograaf Bob Griffioen (Waldemar Torenstra), toevallig ter plekke, met zijn vriendin, legt het tafereel van een afstandje vast.

Dat doet hij zo knullig opzichtig dat een boze Afghaan hem ontdekt en een handgranaat zijn kant op slingert. Bob blijft de door de lucht naderende granaat fotograferen totdat die ontploft - pal naast zijn vriendin.

En dan maken we een sprong vooruit in de tijd, naar Texel. Op het eiland komt Bob bij van alle ellende, en stelt hij zich ten doel de natuur te fotograferen. Totdat de naaktstrand-naakte Kathleen (Sophie Hilbrand) zijn lens binnenwandelt.

De Afghaanse prelude is toegevoegd aan het oorspronkelijke verhaal van schrijver Jan Wolkers. Zijn novelle **Zomerhitte** achtte debuterend speelfilmregisseur Monique van de Ven te mager voor een hele film. Dat is opvallend, daar de kritiek op de in 2005 als boekenweekgeschenk verschenen, en destijds matig ontvangen Wolkers-novelle, juist was dat het drama er wat bovenop lag: een mislukte drugsdeal, veel pistoolgezwaai, twee doden en een uitgeklauwd oog.

Zomerhitte de film doet er aan alle kanten een schepje bovenop: meer doden, meer wonderlijke ontsnappingen. Meer spanning levert dat niet op. Alhoewel de muziek voortdurend dramatisch aanzwelt, en vuistslagen klinken als tromslagen, werken de moeilijk kijkende boeven die Texel onveilig maken, vooral op de lachspieren. Kort voor het einde schiet het als thriller en liefdesverhaal opgezette **Zomerhitte** - vermoedelijk onbedoeld - helemaal door naar een klucht, met Bob en Kathleen als kibbelende Jut en Jul.

Ook in andere opzichten is **Zomerhitte** slordig. De nasynchronisatie is, vooral in het Afghaanse deel, storend slecht. En wanneer Kathleen aan het strand klaagt over de hitte, hangt er een kille grijze lucht boven zee.

Hilbrand, debuterend als actrice, speelt het liefje van de boevenbaas. Het moet gezegd: de nieuwe Monique van de Ven is ze niet. Af en toe schijnt Hilbrands no nonsense tv-charme door in haar personage, maar het is te weinig om de vergelijking aan te gaan met de actrice die 35 jaar geleden als een natuurkracht debuteerde in de Wolkers-verfilming Turks Fruit.

Ook Hilbrands tegenspeler Waldemar Torenstra komt matig uit de verf onder de spelregie van Van de Ven. Torenstra mag veelvuldig zijn aanstekelijke lach en gebeeldhouwd lijf tonen, maar elke zin die hij in **Zomerhitte** uitspreekt, kent dezelfde vlakke intonatie.

Van de Ven merkte afgelopen weekend in Volkskrant magazine op dat professionaliteit van de Nederlandse filmwereld nu zoveel beter is dan vroeger, toen zij en 'Rutger' hun teksten vaak pas 's ochtends te zien kregen. 'Probeer het maar gewoon', zei Paul Verhoeven dan.

Je zou willen dat Van de Ven iets van die losheid had toegelaten in haar Wolkers-verfilming, die in zijn geheel ronduit houderig is. Voor een fors deel ligt het probleem bij echtgenoot, producent en scenarioschrijver Edwin de Vries, die zijn plot onevenwichtig doseert, en zijn dialogen bij voorkeur soapachtig opstelt, als een pingpongwedstrijd: 'Hoe kunnen wij elkaar ooit vertrouwen?' / 'Ik vertrouw jou' / 'Ik jou niet' / 'En vannacht dan?' / 'Eén grote leugen' / 'Waar ga je heen?' / 'Weg, het is afgelopen tussen ons' / 'En ik dan?'.

Maar het meest teleurstellende is dat **Zomerhitte** - ondanks de behoorlijke dosis naakt - nergens Wolkeriaans woestgeil wil worden. Van de zogenaamde chemie tussen Hilbrand en Torenstra, nota bene een paar tijdens de opnames, is geen moment sprake. **Zomerhitte** broeit niet. Bor Beekman

LOAD-DATE: March 19, 2008

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

NOTES: *****; **Zomerhitte**; Regie Monique van de Ven. Met Sophie Hilbrand, Waldemar Torenstra, Jeroen Willems. In 85 zalen.

GRAPHIC: 20FNlinksboven_ph01, Sophie Hilbrand, boef Cees Geel en Waldemar Torenstra.

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2008 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved

Branden op een piepkleine waakvlam;

Literatuurverfilming Monique van de Ven maakt cirkel rond met film naar novelle van Wolkers

BYLINE: Door; Dana Linssen

SECTION: FILM; Blz. 11

LENGTH: 684 woorden

Een film maken is niet eenvoudig. Dat geldt ook voor een debutant die toch al een veteraan is, zoals actrice Monique van de Ven. Na tientallen film en tv-optredens debiteert ze deze week als speelfilmregisseur met de verfilming van Jan Wolkers novelle **Zomerhitte**, het Boekenweekgeschenk in 2005. Begrijpelijk is het wel dat Van de Ven haar regiekunsten juist op dat verhaal wilde testen. Daarmee is voor haar namelijk de cirkel rond. Van de Ven speelde haar eerste rol in 1973 in Turks fruit van Paul Verhoeven, de eerste verfilming van een boek van Jan Wolkers. Het werd de best bezochte Nederlandse film aller tijden en hij werd in 1999 ook nog eens verkozen tot de beste Nederlandse film van de twintigste eeuw.

Zomerhitte was Wolkers laatste boek en een poging om de amour fou uit Turks fruit te doen herleven. Schilder Eric is vervangen door fotograaf Bob (Waldermar Torenstra) en televisiepersoonlijkheid Sophie Hilbrand is Kathleen, het Wolkersmeisje van nu. Plaats van handeling is Texel, het eiland dat niet alleen een Wolkersparadijs is van leven, dood, seks en natuur, maar in **Zomerhitte** ook een Costa! of Volle maan-achtig decor voor moderne jongeren en een drugsplotje met een housebeat.

Veel is er niet over te vertellen. Bob wordt verliefd op een meisje dat als de 'Iris' van Jacques Perk - "geboren uit zonnegloren en een vochtige zucht van de zee" voor zijn lens verschijnt. Ze doet erg haar best om niet te zijn wie ze lijkt, maar ja (zie: drugsplotje). Dat misdaadverhaal was al het zwakke punt van het oorspronkelijke Boekenweekgeschenk en legt het op film helemaal af tegen de veel geavanceerdere verteltechnieken waaraan een beetje bioscoopganger inmiddels gewend is.

Een mysterieuze man (Jeroen Willems) kan natuurlijk niet te pas en te onpas opduiken zonder dat dat iets te betekenen heeft. Dus oei! Misschien is hij goed, of misschien is hij slecht, maar zeker is dat hij er iets mee te maken.

Het helpt ook niet dat het oorspronkelijke verhaal van Wolkers nog geen honderd pagina's dik was en dat de favoriete methode van scenarist/bewerker Edwin de Vries bestaat uit het weglaten van elke tweede bladzijde. Zo ging hij al te werk bij de Mulisch-adaptatie De ontdekking van de hemel.

Wel voegde hij aan de film een aantal nieuwe elementen toe: Bob is eigenlijk oorlogsverslaggever, die na een traumatische ervaring in Afghanistan als natuurfotograaf op Texel rust hoop te vinden. Dat de natuur minstens zo wreed is als wat mensen elkaar allemaal aandoen ziet hij snel genoeg door zijn lens. De gimmick van het point of view -shot van de fotograaf die als freeze frame wordt bevroren, wordt te pas en te onpas ingezet, zonder dat de thrillerpotenties daarvan worden benut.

Zo rammelen er wel meer dingen aan de film. Typische debutantenproblemen, zoals de houderige spelregie (heeft Van de Ven Hilbrand letterlijk haar dialogen voorgezegd?), het gebrek aan gelaagdheid, en vooral de voorspelbaarheid en de naïveteit van de personages (Nee, ze wist echt niet dat het om heroïne ging. Ja, hij vertrouwt iedere man in pak die zijn atelier komt binnenvallen). Hilbrand en Torenstra, in het echte leven een stel, hebben op het witte doek geen greintje chemie. Dat Hilbrand een screen personality is, daar hoeft niemand aan te twijfelen. Dat een gezonde man daarvoor valt ook niet. Nu zal zij niet alleen als dat meisje van Spuiten & slikken de geschiedenis ingaan, maar als die vrouw die doet wat Monique van de Ven 35 jaar geleden niet deed, namelijk zich frontaal voor de camera bevredigen. Rode koontjes. Dat trekt vast wel weer een paar honderduizend opgewonden puberjongetjes naar de bioscoop - geheel overeenkomstig de traditie van Wolkers en Verhoeven. Maar ook volgens het cliché van de Nederlandse film en z'n overdaad aan bloot, dat al dan niet functioneel is. Misschien is dit ondanks de oubollige indruk die de film maakt, wel het enige echt vooruitstrevende aan **Zomerhitte**: seks en naaktheid zijn immers weer bijna net zo omstreden als in de jaren zeventig. Dat dit het belangrijkste is dat er over de film is te vertellen, is veelzeggend. **Zomerhitte** brandt op een zwakke vlam.

LOAD-DATE: March 19, 2008

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

NOTES: Zomerhitte. Regie: Monique van de Ven. Met: Sophie Hilbrand, Waldermar Torenstra, Jeroen Willems, Johan Leysen, Cees Geel. In: 85 bioscopen.; Wolkers op film; Zes boeken zijn er van Jan Wolkers verfilmd: Turks fruit (1973, Paul Verhoeven); Kort Amerikaans (1979, Guido Pieters); Brandende liefde (1983, Ate de Jong, nu producent van **Zomerhitte**); Terug naar Oegstgeest (1987, Theo van Gogh); De wet op het kleinbedrijf (1998, tv-film van Kees Vlaanderen) en nu **Zomerhitte**. Daarmee is Wolkers de meest verfilmde Nederlandse auteur.; Wolkers' ontwikkeling als schrijver van een oeuvre waarin het anti-burgerlijke kunstenaarsschap, een noodlottig besef van leven en dood, de bevrijding van het juk van het gereformeerde milieu en een vrijmoedig beleefde seksualiteit centraal staan, liep parallel aan de seksuele revolutie in de Nederlandse film. Ten tijde van Turks fruit was bijvoorbeeld ook Blue Movie (1971, van Wim Verstappen) een schandaalsucces in de Nederlandse bioscopen.; Waar Verhoeven zich richtte op de seksuele motieven, koos Theo van Gogh voor Wolkers' afrekening met de hypocrisie van burgerdom en religie. Onvergetelijk zijn de scènes in Terug naar Oegstgeest waarin Jan, gezeten aan het sterfbed van zijn despotische vader, in flashback de hele tragikomische treurnis van zijn leven voorbij ziet trekken. Monique van de Ven is met recht een 'Wolkersmeisje'; zij was bij drie van de zes films betrokken. Behalve bij Turks Fruit en **Zomerhitte** ook in de hoofdrol van Brandende liefde. DL

GRAPHIC: 1903KUN2zomerhitte, Kathleen (Sophie Hilbrand) en Bob (Waldermar Torenstra) bij hun eerste ontmoeting in '**Zomerhitte**'

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2008 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved



Monique van der Ven weet als geen ander dat een goed begin het halve werk is. De actrice kende een spetterend debuut in de Wolkersverfilming 'Turks Fruit' (1973), inmiddels een onbetwiste klassieker die door een complete generatie wordt gezien als het beste wat de Nederlandse cinema ooit heeft voortgebracht.

Het zal geen toeval zijn dat Van der Ven ook voor haar (langspeel)regiedebuut koos voor een werk van de in 2007 overleden Wolkers. In 'Zomerhitte' wordt een aantal kenmerkende Wolkersmotieven - seks, natuur, kunstenaarschap - geïntegreerd in een liefdesdrama annex misdaadverhaal. Helaas blijkt het liefdesdrama weinig origineel en is het misdaadplotje onsamenhangend, ongeloofwaardig en allesbehalve spannend. Bovendien bevat het zo ongeveer alle misdaadclichés die je kunt bedenken en zijn de boeven, ondanks een poging tot moderne straattaal ('loop niet met me te fucken'), niet van het slag dat je verwacht in een film uit 2008. Geen verontrustende criminelen als in 'Van God Los', maar schetsmatige karakters die hun beroep slechts verraden door het continue gezwaai met pistolen.

De seks in 'Zomerhitte' zorgt ook al niet voor vrolijkheid. In het grenzeloze en oversekste internettijdperk, waar iedere brave burger een pornoster kan zijn dankzij homevideo en webcam, opteren veel regisseurs voor expliciete seks of helemaal geen seks. Zomerhitte kiest een tussenweg. Veel bloot, veel vieze praatjes, veel gekreun, maar niets dat we niet al honderd keer eerder hebben gezien. Wat in de jaren 70 opwindend was en de decennia erna hooguit nog ondeugend, zorgt aan het begin van de 21e eeuw vooral voor oponthoud en verveling.

Tegenover deze manco's (waarbij je ook nog eens de soapy dialogen mag tellen) staan maar een paar lichtpuntjes, waaronder het acteerwerk van Sophie Hilbrand en Waldemar Torenstra. Bovendien blijft de kijker, net als hoofdpersoon Bob, lange tijd in het ongewisse wie van de personages te vertrouwen is en wie niet. Die ongewisheid zorgt er voor dat het uitzitten van 'Zomerhitte' toch ook weer geen opgave is.

Neemt niet weg dat het regiedebuut van Monique van der Ven geen grootse indruk achterlaat. Van een film die 'Zomerhitte' heet, mag je meer verwachten dan de lauwe hap die we hier voorgeschoteld krijgen.

Henny Wouters

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=64883&resultSearch=zomerhitte>

Interesting story, but some things could have been worked out more, 23 March 2008



Author: [marinavandijke](#) from Netherlands

The story: On the island Texel, photographer Bob, who makes a photo shoot for a magazine, meets the mysterious Kathleen. Her free spirit and lust for life intrigues Bob, who has suffered a very traumatic experience shortly before. Her life is not so simple as it seems, however. Through Kathleen, Bob gets entangled in a dangerous network. Will Kathleen be able to win his trust?

Review: The dialogue in this movie is very natural and the story unfolds nicely although it stays a bit on the surface and it would have been nice if the character's 'psychology' would have been worked out a little more. Why do these people do the things they do? What motivates their choices? This is what gives a movie depth and something to think about in my view. The story never reaches an emotional climax, even though the characters go through enough to justify that. So you don't get to know the characters on that deeper level. The actors deliver good work and play in a very natural and 'believable' way, but I think it would have suited the movie better if Kathleen had been played by a younger actress, as this character's naiveness doesn't quite work for a grown-up woman. Camera-work is nice, and there are some great shots of the nature on the island. I give the movie a 7/10.

<http://www.imdb.com/title/tt0995757/>

Phileine Zegt Sorry

de Volkskrant

de Volkskrant

October 9, 2003

Supervrouw en keukenmeid ineem

BYLINE: RONALD OCKHUYSEN

SECTION: Kunststn katern; Pg. 30K

LENGTH: 649 words

Dolverliefd fietsen **Phileine** en haar vriend Max in **Phileine zegt sorry** over een Utrechtse gracht. Zij beukt tevreden op de trappers, terwijl hij op de bagagedrager zit.

Die taakverdeling is het grote verschil met dezelfde scene in Turks Fruit, waar regisseur Robert Jan Westdijk naar verwijst. In 1973 stuurde Rutger Hauer nog.

In de tussenliggende dertig jaar heeft de seksuele revolutie de eindfase bereikt. Als **Phileine** 'keiharde, ranzige seks' wil, dan scheurt ze gewoon Max' broek open - of hij wil of niet. Romantiek? Dat is een foto op het nachtkastje van de eerste keer met de grote liefde: een pijpscene op een plee, stomdronken natuurlijk.

Phileine zegt sorry is een romantische komedie voor de hedendaagse tiener. Voor deze doelgroep heeft seksualiteit geen geheimen. Zij groeiden op met harde porno op de televisie, net zoals het voor deze kids normaal is om in de brievenrubriek van de Break Out de vraag te stellen of zaad nu wel of niet kan worden doorgeslikt. Seks is een spel. Pief-paf-poef.

Ronald Gipharts heldin **Phileine** is geen meisje waarmee een gemiddelde bioscoopbezoeker zich zomaar identificeert. **Phileine** houdt niet van mensen, heeft cynisme tot haar tweede natuur gemaakt, en komt pas goed op gang als het over onderwerpen gaat als 'harde pikken' en 'kutpijpen'.

De jonge vrouw is een product van deze tijd. Ze is overvoerd met informatie, en daarom geneigd aan alles een draai te geven - al is het maar om het leven draaglijk te houden.

Regisseur en scenarioschrijver Westdijk is trouw gebleven aan Ronald Gipharts roman uit 1996, al laat de filmversie ruimte voor meer sympathie. Hoofdrolspeelster Kim van Kooten geeft de verbaal om zich heen meppende **Phileine** een verraderlijke lichtheid mee: deze dwarsligger, existentialisme-light in hoogsteigen persoon, scheldt op alles en iedereen, omdat ze vooral een hekel heeft aan zichzelf.

De aantrekkelijke kant van de liefdeskomedie is de allure waarmee Westdijk en cameraman Bert Pot de wereld van **Phileine** tot leven wekken. Een vrijpartij ziet eruit als een prachtige, stomende choreografie met belangrijke bijrollen voor stortbuien en elkaar liefkozende tandenborstels. **Phileine's** groteske woede wordt zichtbaar gemaakt wanneer zij dwars door het dak heen, als een raket, de kosmos inschiet. Zij is dan superwoman en gillende keukenmeid ineem.

Tegenover de visuele bravoure staat de onverhulde ambitie om vooral de doelgroep te behagen. **Phileine zegt sorry** is gemaakt voor het BNN- en TMF-publiek. Om dat doel te bereiken, levert Westdijk veel in. Zijn eigen scenario biedt geen ruimte voor ontroering of tederheid.

Phileine's zoektocht naar de zin van het leven schiet in brokken voorbij, voortgestuwd door grove grappen en ironische kwinkslagen. Meer dan eens stapt **Phileine** uit haar rol en richt ze zich rechtstreeks tot de kijker.

De keuze voor dit vervreemdingseffect maakt duidelijk dat Westdijk met zijn derde speelfilm niet op identificatie of katharsis uit is. De komedie neemt, net als hoofspersoon **Phileine**, afstand van de werkelijkheid. Westdijks regie lijkt gestoeld op de vraag wat realisme - in de Nederlandse film een overschatte stijl - voorstelt als het dagelijkse leven gespeend is van evidente waarheden?

In die zin is **Phileine** een eigenwijze publieksfilm, die aantoont dat een breed publiek en eigenzinnigheid best samen kunnen gaan. Gevolg is wel dat na afloop de vraag rijst wat Westdijks vakmanschap oplevert als hij zijn vizier verlegt van schelmenverhalen (Siberia) en puberproblemen (**Phileine**) naar zaken die er echt toe doen.

Maar dat is in de wereld van de hedendaagse film waarschijnlijk een heel ouderwetse opmerking.

Phileine zegt sorry

Regie: Robert Jan Westdijk.

Met: Kim van Kooten, Michiel Huisman, Hadewych Minis, Tara Elders.

In 77 zalen.

Tara Elders, Liesbeth Kamerling en Kim van Kooten in '**Phileine zegt sorry**'.

LOAD-DATE: May 19, 2004

LANGUAGE: DUTCH

© 2003 PCM Uitgevers B.V. All rights reserved.

October 8, 2003

Een verrukkelijk vat vol tegenstrijdigheden ; Orgastische verfilming van '**Phileine zegt sorry**' door Robert Jan Westdijk ontbeert gevoel

BYLINE: DOOR DANA LINSSEN

SECTION: Kunst; Pg. KUN2

LENGTH: 657 words

Phileine is een explosief meisje. Ze vuurt uit haar wijsvinger kogels af op bijna alle mannen die ze tegenkomt en haalt met haar duim de trekker over. **Phileine** is een impulsief meisje. Ze **zegt** en doet en vloekt alles wat haar invalt en ze **zegt**, nooit, nee nooit **sorry**. Als **Phileine** een stripfiguur was, dan was ze een Powerpuff Girl, een tekenfilmfiguurtje dat niet meer dan wat primaire kleuren en lijnen nodig heeft om als een woest opwindbijtje door de lucht te schieten en in de tien minuten dat haar avonturen duren hier en daar wat rake klappen uit te delen. Maar **Phileine** is bedacht door Ronald Giphart die een heel boek over haar schreef. Dat werd verfilmd door Robert Jan Westdijk, een filmmaker die veel te talentvol is om zich te beperken. Ze kreeg gestalte door Kim van Kooten. Die is als actrice inmiddels zo gegroeid dat ze alleen al door de camera in te kijken meer vitaliteit uitstraalt dan een meisje als **Phileine**, wier leven een groteske uitvergroting is van meisjesdingen in jongensformaat, zoals jaloezie en seks, seks, seks, ooit in het puntje van haar wijsvinger zal hebben.

Phileine is een Utrechts jongensmeisje dat haar vriendje Max achterna reist naar New York waar hij in een experimentele, bijna pornografische uitvoering van Shakespeare's Romeo And Juliet staat. Ze heeft behalve het proefschietsen op kerels nog een bezigheid en dat is herhaaldelijk ontkennen dat ze a. verliefd, b. verdrietig, c. ook maar een mens is. Haar motto is: "Gevoelens zijn nooit hypocriet", en haar levensles nummer 1: "Nooit je gevoel tonen."

Ze zou een verrukkelijk vat vol tegenstrijdigheden kunnen zijn.

Dat is de film over haar geworden. Die leert ons niet alleen de bijdehante **Phileine** kennen die zich niet wil laten kennen. Hij vertaalt al haar caleidoscopische gemoedstoestanden in prachtige muziek, decors, locaties en effecten. **Phileine** is James Bond, **Phileine** is Emma Peel uit De wrekers, **Phileine** zweeft door de ruimte en neukt dat de elementen ervan rammelen.

Gevoelens zijn nooit hypocriet. En de indruk dat deze feestelijke, orgastische film nou juist dat belangrijkste, gevoel, ontbeert, dringt zich in bijna elke scene op. Er is geen enkele emotie die mag duren, waardoor geen enkele emotie telt. Je kunt vooral om **Phileine** lachen, soms echt, meestal meewarig of een beetje gegeneerd. Maar er is niets in deze film dat iemand anders dan **Phileine** een spiegel voor wil houden en **Phileine** heeft te veel gelaatsuitdrukkingen die geen gezicht kunnen worden.

Phileine zegt sorry was de openingsfilm van het afgelopen Nederlands Film Festival, won Gouden Kalveren in technische categorieën. Kim van Kooten werd bekroond als beste actrice.

Phileine zegt sorry wil soms ook een soort Turks fruit voor het jaar 2003 zijn, tot aan letterlijke verwijzingen naar de beroemde fiets-en-regenscene toe. Je kunt over **Phileine zegt sorry** niet zeggen wat men precies dertig jaar geleden over Turks fruit zei, namelijk dat die film in vergelijking met het boek te plat, of te vet zou zijn, al is **Phileine** zowel plat als vet. Daar verandert de overvloedige media-aandacht anno nu niet veel aan. **Phileine zegt sorry** is echt veel beter dan het boek. En niet alleen omdat schrijver Ronald Giphart dat in een komisch bedoeld intermezzo zelf in de film mag komen vertellen. **Phileine zegt sorry** legt de zwakheden van het boek bloot, maar overstijgt ze niet.

Regisseur Robert Jan Westdijk vertelt in interviews dat hij na de Giphart-verfilming *Ik ook van jou wilde bewijzen* dat hij het wel kon, een boek van de Utrechtse branieschrijver verfilmen. Jammer om te concluderen dat een bijna perfecte Giphart-verfilming nooit een echt meeslepde, engagerende, gevoelvolle film kan worden.

Phileine zegt sorry. Regie: Robert Jan Westdijk. Met: Kim van Kooten, Michiel Huisman, Tara Elders, Hadewych Minis, Roeland Fernhout. In: 77 bioscopen.

Tara Elders, Liesbeth Kamerling en Kim van Kooten in '**Phileine zegt sorry**'

LOAD-DATE: May 19, 2004

LANGUAGE: DUTCH

© 2003 PCM Uitgevers B.V. All rights reserved.



Hoewel tegenwoordig zelfs uit Disney-attracties ideeën ontstaan voor speelfilms ('Pirates Of The Caribbean'), zijn boeken nog steeds zeer populaire bronnen van inspiratie. Geen probleem natuurlijk, het is beter om een goed verhaal gebruiken dan zelf een slecht verhaal te verzinnen. Helaas komt het vaak voor dat filmmakers denken dat ze met het kopiëren van een goed boek klaar zijn met hun werk, maar gelukkig is dat bij deze film niet het geval. 'Phileine Zegt Sorry' is een verfilming van het gelijknamige boek van Ronald Giphard, en de film doet het boek eer aan. Sterker nog, Giphard komt zelf tussen de scènes door nog even vertellen, dat hij de film zelfs beter vindt dan zijn eigen boek. Hoe dan ook, het is een goed boek en een goede film.

Behalve het verhaal is ook de selectie van acteurs en actrices belangrijk voor een film. Vooral de rol van Phileine moet goed neergezet worden, omdat zij het verhaal beleeft, vertelt en maakt. Kim van Kooten levert een uitstekende prestatie door de uitgesproken rol levendig te vertolken op het witte doek. De energie die ze uitstraalt, grijpt je vast en de spontaniteit brengt kleur in de film. Het spel van haar collega's is overigens ook prima, maar verbleekt toch in vergelijking.

Phileine is een meid die doet wat ze wil en zegt wat ze vindt. Dit levert vaak komische momenten op waarin de brutaliteit en eigenzinnigheid de boventoon voeren. Een mooi voorbeeld hiervan is de scène waarin ze samen met een vriendin in een vol restaurant uitbundig een fake-orgasme laat horen, een duidelijke verwijzing naar 'When Harry Met Sally'. Toch weet Phileine ook dat het soms verstandiger is even te zwijgen. Op deze momenten richt ze zich naar de camera en vertelt het publiek wat ze eigenlijk denkt en had willen zeggen. Dit 'Malcolm In The Middle' effect wordt afgewisseld met de droomwereld, die zich in Phileine's hoofd afspeelt. Van naakte 65+-ers tot de ruimtereis van een groot snoephartje, alles draagt bij in het vertellen van het verhaal zoals Phileine het beleefd. Het geheel heeft een prachtig vrolijke film als resultaat.

Phileine laat zich leiden door emoties; liefde, hebzucht, wraak, jaloezie... Ze laat niemand haar in de weg staan in haar zoektocht naar wat ze wil, ook al weet ze niet precies wat dat is. Pas als ze het heeft gehad en heeft verloren weet ze wat ze eigenlijk had willen hebben. Als alles dan is verprutst en ze de personen om wie ze het meest geeft heeft verloren, is het misschien toch tijd om haar schild af te nemen en het woord uit te spreken, sorry.

Phileine zegt sorry is een goede Nederlandse romantische komedie die van begin tot eind weet te amuseren.

Alex van Wankum

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=2549&resultSearch=phileine%20zegt%20sorry>

Quick, witty, catchy but also unemotional and flat., 25 September 2003



Author: Merman from Nijmegen, The Netherlands

Sex sells. That is something Dutch author Ronald Giphart is very well aware of. This was evident in the first filmed novel by the author: 'Ik Ook Van Jou' but even more in 'Phileine Zegt Sorry' (Phileine Says Sorry).

The original novel is hilarious, quick, witty, from a female perspective, but written by a heterosexual male author. The novel is full of quick one-liners and so is this movie ('I believe in sex at first sight' and 'We don't care you have a low self-esteem, just don't bother us with it').

The thing is a quite weak story as 'Phileine' demands a quick witty approach, which Robert-Jan Westdijk (the director) seems to be perfectly able at. He seems to have understood what the story is all about: Phileine, a super-bitch, follows her boyfriend Max to New York, where she finds out about the rather exclusive approach he's giving to Shakespeare's 'Romeo and Juliet'.

Although the movie is quick it has quite some flaws. Westdijk doesn't take enough time to finish off some crucial scenes. The final scene has been handled off quite fast and almost messy and the movie really lacks emotion at times. Westdijk doesn't seem to wanna fall in the pit called 'false sentiment' but in stead of carefully avoiding it he doesn't seem to use any of it in 'Phileine'. To be perfectly honest one wouldn't care less whether or not Phileine regains the love of Max or how she handles it. She's a bitch, so she'll survive and go on with her live.

Kim van Kooten however is perfectly cast and throws in the one-liners one at a time from scratch. Michiel Huisman may be nice to look at (all pumped up) but is rather disappointing as the flat character of Max. This is also due to his rather poor acting qualities. Roeland Fernhout's part as the androgynous Jules is unforgettable and could have used deserved more screen time.

The novel already makes use of too many character with their individual story-lines that push away the main story-line: the one between Phileine and Max, but in the movie this gets annoying at points.

Fortunately Westdijk's quick approach makes up for a lot but not for everything. 'Sometimes the movie is just better than the movie', says author Giphart in a cameo (please no more cameos in any of his movies!). I am afraid I have to disagree with him. But then again: is the movie ever better than the novel?

Still 'Phileine Zegt Sorry' speeds up hope for the Dutch movie industry (especially now that governmental finance has been abolished) and especially for Dutch rom-coms.

<http://www.imdb.com/title/tt0314502/usercomments>

Flushed Away

de Volkskrant

de Volkskrant

November 30, 2006

AARDMAN OOK ZONDER KLEI STIJLVOL EN GEESTIG

BYLINE: Ronald Ockhuysen

SECTION: KUNST; Blz. 38-39

LENGTH: 384 woorden

Flushed Away

Regie David Bowers, Sam Fell. Originele versie in 56 zalen. Nederlandse versie in 107 zalen.

Een voetbalwedstrijd loopt als een rode draad door de animatiefilm **Flushed Away**. Het gaat niet om zomaar een wedstrijd, maar om de finale van het wereldkampioenschap tussen Engeland en Duitsland. 'Dat ik dit ooit zou meemaken', verzucht een van de hoofdpersonen. 'Engeland nog een keer in de WK-finale.'

Het verhaallijntje is veelzeggend: het wordt losjes en met humor gepresenteerd, en tegelijk is het essentieel voor de plotontwikkeling.

Flushed Away draait om een verwende muis die op dwaaltocht door het riool op een schurk van een pad stuit. Deze dikzak wil in de rust van de wedstrijd, als heel Engeland snel een plas doet, een sluis openzetten. Zodoende moeten alle knaagdieren in het riool worden weggevaagd.

Met **Flushed Away** is de derde samenwerking tussen de Amerikaanse studio DreamWorks en de Engelse animators van Aardman een feit. Eerder maakten ze samen de klei-animatiefilms *Chicken Run* en *Wallace and Gromit: The Curse of the Were-Rabbit*. Het verhaal over de verwende muis in het riool is voor Aardman de eerste speelfilm die in het geheel uit de computers komt.

Het resultaat van deze samenwerking is een pact tussen Amerikaanse efficiëntie en Engelse humor. **Flushed Away** staat bol van kwinkslagen, dubbele bodems en grollen (een kakkerlak leest Kafka's *Die Verwandlung*). In dit doldwaze universum zingen kikkervisjes 'Don't Worry, Be Happy', bestaat een groep detectives uit zelfgenoegzame, Franse kikkers, en racen ratten op verroeste keukenapparatuur door de krochten van Londen, waar het centrum bestaat uit een uit afval opgebouwde kopie van Times Square.

De reputatie van Aardman is altijd verbonden geweest met klei. Juist de breuk met dat verleden doet deze computeranimatie zo bruisen. Aardman heeft zich losgemaakt van de eigen traditie en welke traditie dan ook. Zo krijgt concurrent Pixar een sneer op het moment dat een verdwaalde vis, op zoek

naar zijn vader, opzij wordt gegooid - met het sentimentalisme van films als Finding Nemo heeft Aardman nooit iets gehad.

Flushed Away combineert amusement met stijl. Regisseurs David Bowers en Sam Fell maken duidelijk dat de voormalige handarbeiders van Aardman van het digitale tijdperk niets te vrezen hebben.

Ronald Ockhuysen

LOAD-DATE: November 29, 2006

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

GRAPHIC: 30FNlinksonder_ph01, Scène uit **Flushed Away**.

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2006 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved

SECTION: FILM; Blz. 11**LENGTH:** 277 woorden

Zingende slakken

De Britse Aardmanstudio laat het tijdrovende proces van de kleianimatie met **Flushed Away** even achterwege en produceert zijn eerste met de computer geanimeerde speelfilm, samen met de Amerikaanse DreamWorks-studio. Het eindresultaat is gelukkig nog lekker Brits en erg geestig. Hoog tempo, veel grappen, waarvan een aantal vrijwel onvertaalbaar is. Zoals die helemaal aan het einde van de aftiteling: 'no slugs were a-salted during the making of this film'. De naaktslakken zingen als running gag in close harmony Don't worry, be happy wanneer het de hoofdpersonen even tegenzit. De beschermd opgegroeide huisrat Roddy komt terecht in het riool, waar hij Rita ontmoet, die een soort piratenschap bestuurt. Samen moeten ze een snood plan zien te voorkomen van een enorme pad die de wereld wil verlossen van ratten. De tekeningen zitten vol grappige details en de bijrollen zijn ook goed, vooral Jean Reno als inspecteur Clouseau-achtige verschijning, 'le frog'. Eerst vijf uur dineren, pas dan aan de slag, is zijn motto, 'I'm French!'. AW

Turks ijs

Het door amateurs gemaakte Ice Cream, I Scream is de Turkse inzending voor de Oscar. Nogal wat eer voor een avondje tenenkrommend amateurtoneel, waarbij de acteurs hun best doen maar het allemaal net niet leuk, charmant, scherp of flitsend genoeg is. Jammer van de aardige observaties over kapitalisme versus de eenvoudige ambachtsman. Kan er nog wel lekker ijs worden gemaakt als Turkije toetreedt tot de EU en aan tuttige regels moet voldoen? Jammer ook van de scène waarin een groepje mannen even stopt met drinken als de oproep tot gebed door het dorp schalt, waarna ze weer vrolijk doordrinken. AW

LOAD-DATE: November 29, 2006**LANGUAGE:** DUTCH; NEDERLANDS

NOTES: **Flushed Away**/Muis zonder huis. Regie: David Bowers en Sam Fell. Met stemmen van: Hugh Jackman, Kate Winslet, Ian McKellen, Jean Reno (originele versie); Huub Dikstaal, Tara Elders, Jerome Reehuis (Nederlands). In: 107 (ov) plus 56 (Ned.) bioscopen.; Ice Cream, I Scream (Dondurmam gaymak). Regie: Yüksel Aksu. Met: Nejat Altinsoy, Mehmet Anca. In: De Kuip, Rotterdam, Arena, Amsterdam

PUBLICATION-TYPE: Krant

Flushed Away (2006)

NYT Critics' Pick

Washed Up in a World of Urban Vermin Intrigue

By A. O. SCOTT

Published: November 3, 2006

Don't get me wrong: I'm looking forward to the next James Bond movie as much as anyone else. But it strikes me as unlikely that any British action picture released this year will surpass "[Flushed Away](#)."

Yes, the 007 franchise has the gadgetry, the babes and the dry martinis, but does it have google-eyed, rubber-mouthed leeches (unless they were slugs, or maybe some kind of aquatic worm) singing "Don't Worry, Be Happy" in splendid choral harmony? (I know, I never wanted to hear it again either, but trust me, you haven't really experienced the song until you've heard it performed by leeches.) Does Mr. Bond have [Kate Winslet](#) as his love interest? (Playing a sewer rat, yes. But still. Kate Winslet.) Is his nemesis a giant toad with a fondness for royal family paraphernalia and an obsessive hatred of rodents?

I could go on, but I've made my point. "Flushed Away," directed by David Bowers and Sam Fell, is the first computer-animated feature to come from the very English whimsy factory that is Aardman Animations, progenitors of Wallace and Gromit, Rex the Runt and "[Chicken Run](#)." (DreamWorks, a co-producer of "Chicken Run," was also involved with "Flushed Away.") The technological shift from the traditional Aardman stop-motion animation, using plasticine models, has given the filmmakers new freedom and flexibility — for instance, in confecting sequences that take place in and under water — but the eccentric, handmade "Wallace and Gromit" aesthetic remains happily intact. And at a time when all-ages three-dimensional animation seems to be in a serious rut (how many more movie-star-voiced pleas for interspecies understanding must we be subjected to?), it is a relief to encounter such exuberant and infectious silliness.

At first, "Flushed Away" does not seem so different from its lesser competitors, even as it dares to aim a few mocking jabs at Pixar, the top dog in the computer-animation world. At one point the sentimentality of "[Finding Nemo](#)" is grazed by a satirical harpoon, and the story begins in an expansive London house whose clean spaces and tidy right angles recall "[Toy Story](#)." So, at first, does the situation in which the hero, a pet mouse named Roddy ([Hugh Jackman](#)), finds himself when his young owner and her family have gone on vacation. He cavorts with the Barbies and the Kens, but this is a lonely, empty pastime — they're just toys, after all — and it seems to promise a boring movie.

As it happens, a less boring movie would be hard to imagine. Roddy's life, as they say, is changed forever when an uncouth rat named Sid (Shane Richie) pops up through the plumbing. Roddy, trying

to rid himself of the interloper, finds himself sent down the pipes, where he is accidentally introduced into a world of subterranean urban vermin delights.

In spite of the title and the necessity of using a toilet as a portal to the London sewer, the humor in “Flushed Away” is mostly clean. The narrative, on the other hand, is gratifyingly messy, as Roddy, washed up in a miniature London built out of trash and flotsam beneath the actual city, becomes embroiled in some fairly complicated intrigue. He falls in with Rita (Ms. Winslet), who pilots an old boat, and who is harassed by the grandiose toad (Ian McKellen) and his minions, a veritable charcuterie platter of voice-over excess featuring Bill Nighy, Andy Serkis, and Jean Reno as the toad’s French cousin, who is (naturellement!) a frog.

As is the custom with Aardman productions, there is a sweet and modest decency — a wry celebration of Traditional British Values, if you will — peeking out amid the clamor and craziness. (The pop-cultural references and canny music selections, meanwhile, mark “Flushed Away” as an all-American DreamWorks animation product.)

The filmmakers also take evident pleasure in topping themselves, and in conceiving a structure that is less like a roller coaster ride than a ski jump. The picture relentlessly picks up speed, zooming from drollery to anarchy to complete — albeit brilliantly controlled — comic chaos, and before you know it, you’re airborne (even if, strictly speaking, you’re still in the sewer), carried aloft on the wings of leeches.

“Flushed Away” is rated PG (Parental guidance suggested). It has a few mildly naughty jokes.

Flushed Away

Opens today nationwide.

Directed by David Bowers and Sam Fell; written by Dick Clement, Ian La Frenais, Chris Lloyd, Joe Keenan and Will Davies, based on a story by Mr. Fell, Peter Lord, Mr. Clement and Mr. La Frenais; edited by John Venzon; music by Harry Gregson-Williams; production designer, David A. S. James; produced by Cecil Kramer, Mr. Lord and David Sproxton; released by Paramount Pictures. Running time: 85 minutes.

WITH THE VOICES OF: Hugh Jackman (Roddy), Kate Winslet (Rita), Ian McKellen (the Toad), Jean Reno (le Frog), Bill Nighy (Whitey), Andy Serkis (Spike), Shane Richie (Sid), Kathy Burke (Rita’s Mum), David Suchet (Rita’s Dad) and Miriam Margolyes (Rita’s Grandma).

Aardman Saves the Clay In Brilliant 'Flushed Away'

By Ann Hornaday
Washington Post Staff Writer
Friday, November 3, 2006; C01

The thumbprints may be invisible, but they're still there in spirit.

Of the myriad joys to be had watching a film made by the clay-animation geniuses at Aardman Animations, one of the most satisfying is seeing the physical evidence of art that, in an era of virtual this and computer-generated that, is still adamantly handmade. Using plasticine, assorted bits and bobs from the junk drawer and unfettered imagination, the writers and animators at Aardman have succeeded in enchanting kids and their parents alike.

They've perfected the elusive art of combining memorable characters (Wallace and Gromit, a dotty British inventor and his trusty and far smarter dog, in "Curse of the Were-Rabbit"; Rocky and Ginger, the leading rooster and hen, respectively, of "Chicken Run") with fast-moving, subtly cheeky stories, resulting in family entertainments made all the more appealing by their primitive production values.

So Aardman fans may approach "Flushed Away," the creative team's first foray into computer animation, with some trepidation. Is the title all too prescient? Has Aardman abandoned its low-tech principles? Fear not: This critic and thumbprint purist is happy to report that the Aardman charm is still intact, and indeed enhanced by the new possibilities offered by state-of-the-art circuitry. (Another first is "Flushed Away's" PG rating, which should not deter parents from taking young children to a film that delighted children as young as 5 at a recent screening.)

The difference can be seen in "Flushed Away's" opening scene, where we meet a pet mouse named Roddy (voiced by Hugh Jackman) living in a spanking-clean white apartment in the posh London neighborhood of Kensington. Roddy's cage is an elegantly wrought Victorian number and sits amid a vast expanse of pristine chicness, a tundra of deep-pile carpet and flawlessly designed furniture that would cost a fortune and take a century to portray in old Aardman style.

But the benefits of 21st-century technology really come to the fore after Roddy meets an interloper named Sid (Shane Richie), a grungy gutter rat who is unexpectedly burped up into the kitchen sink one day while Roddy's human family is on vacation. Push comes to shove, the latter being to Roddy as Sid unceremoniously sends him spinning down the loo. When the pampered Roddy finally bobs up in a sewer, he discovers an entire miniaturized London down there, its streets replaced by Venice-like canals (and about as sweet-smelling).

As in so many classic cartoons, the point of "Flushed Away" is for our hero to get home. To help him in his suitably archetypal journey, the sweet-natured if slightly soft Roddy enlists the help of Rita (Kate Winslet), a plucky boat captain who while aiding Roddy must also do battle with a villain named the Toad (Ian McKellen, doing his best Sydney Greenstreet impersonation).

After some initial misunderstandings (did we note that Roddy is a bit soft?) and more than a few encounters with Toad's hapless henchmen (Andy Serkis and Bill Nighy) as well as his super-evil French cousin, Le Frog (Jean Reno), Roddy and Rita make their way through the viscous seas of the sewer, not only getting home but saving the whole rodent-infested city.

The synopsis of "Flushed Away" barely does justice to a movie that delivers a good story and spellbinding action to kids and a nearly nonstop barrage of laughs for their adult companions. In addition to the sly humor to be found in the background of every Aardman production (labels for Costly Crackers and Stumbler's Whiskey, a wall papered with news stories about the "Veggy Monster" from "The Curse of the Were-Rabbit"), "Flushed Away" features a hilarious running gag in the form of a Greek chorus of singing slugs, who harmonize at opportune moments on everything from "Don't Worry, Be Happy" to "Mr. Lonely."

Even though they've been drafted on a computer, those spineless blobs bear all the physical simplicity and facial expressiveness of Aardman's best-loved clay characters, and even at the height of their derring-do, Roddy and Rita move like they're in a movie from another, less slick era. But it's the derring-do where the computer really comes in handy: "Flushed Away" is by far the most ambitious Aardman feature when it comes to set pieces, a high-speed chase (with Toad's helpers on electric mixers) and a tidal wave created by the Big Flush during halftime of the World Cup soccer final.

Whether it's the understated elegance of Roddy's Kensington digs, the cheerful squalor of Rita's family home or Toad's beloved collection of royal-family kitsch, the world of "Flushed Away" is consistently alive with color, texture, humor and feeling. It's what we've come to expect from Aardman and, happily, it's what we've gotten from them once again. Cheers, mates, and well done.

Flushed Away (86 minutes, at area theaters) is rated PG for crude humor and some profanity.



'Flushed Away' is de derde animatiefilm van het Brits-Amerikaanse koppel Dreamworks en Aardman Studio's. De vorige twee, 'Chicken Run' en 'Wallace and Gromit: The Curse of the Were-Rabbit' waren zowel artistiek als commercieel uiterst succesvol. Bij die films was vooral Aardman verantwoordelijk voor de artistieke inhoud. Door de claymation (stopmotiotechniek met kleipoppen) en onmiskenbaar Britse humor onderscheidde deze films zich duidelijk van de concurrentie en dat was in de hausse aan animatiefilms ook hard nodig. Bij 'Flushed Away' lijkt Dreamworks een stevige vinger in de pap te hebben en dat is geen goed nieuws.

Omdat in deze film nogal wat stromend water voorkomt en dit nauwelijks in claymation is na te bootsen, is 'Flushed Away' de eerste Aardmanproductie die volledig met behulp van CGI (zeg maar computers) is gemaakt. Geen slechte zaak, want terwijl de karakters nog altijd iets kleipopperigs hebben, ogen de decors mooier dan ooit. Vooral het ondergrondse London, een miniatuurversie van die stad maar dan opgebouwd uit afgedankte huishoudelijke apparaten, ziet er prachtig uit. Daarnaast hebben de personages wat meer mogelijkheden qua beweging en expressie en ook dat pakt goed uit.

Wat een stuk minder goed uitpakt is het script en zijn uitwerking. Het verhaal en de humor onderscheiden zich in weinig van al die Amerikaanse animatiefilms die we de afgelopen jaren al hebben gezien. Er zijn weer de nodige verwijzingen naar andere films, er is veel slapstick, er wordt met een knipoog naar andere culturen gekeken, er is opnieuw een gedomesticeerd dier dat het vrije leven moet leren kennen en er zijn wat onnozele grapjes met scheten en boeren voor de allerkleinsten. Tot overmaat van ramp krijgen we ook weer de nodige Amerikaanse levenslesjes geserveerd. Voor wie het nog niet wist: familie is echt héééél belangrijk en zelfs een rat van bescheiden afkomst kan alles bereiken in zijn leven als hij maar echt wil.

Hoewel er inhoudelijk dus weinig nieuws is onder de zon, hoeft niemand zich te vervelen bij 'Flushed Away'. De humor is bekend maar wel van een redelijk hoog niveau, met een stel briljant zingende rioolslakken als meest geslaagde gag. Ook het verhaaltje is best leuk en de stemacteurs doen het allemaal prima. Dat maakt 'Flushed Away' een redelijk geslaagde animatiefilm, maar opnieuw een die zich nauwelijks van de concurrentie weet te onderscheiden. Dat maakt het ontbreken van het 'echte' Aardmangevoel nogal schrijnend. Waar je Wallace and Gromit nog het best kon genieten met een stukje Edammer kaas, is 'Flushed Away' een film voor een grote bak popcorn. En dat is toch echt een groot verschil.

Henny Wouters

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=31775&resultSearch=flushed%20away>

My favorite Aardman feature so far, 5 November 2006



Author: [marc](#) from Denver

Wallace and Gromit are critics darlings. Chicken Run had great reviews as well. I liked all those animated films somewhat, but I never understood their appeal to the critics. To me they were just so-so. This film has not done as well with the critics. It retains somewhat the look of the aforementioned claymation that Aardman is so famous for, but as most people reading this are probably well aware, it is strictly computer animated fare. I truly enjoyed it more than the other films by the talented animators at Aardman. Not a lot more. I much preferred the Shrek films and The Incredibles for recent animated greats. But you could do a lot worse than spending 90 minutes with your kids in a theater watching Flushed Away. (The film across the hall at my multiplex comes to mind as I really did not want to go watch Tim Allen in a Santa suit for a third time.) The slugs (or perhaps they were leeches) were my favorite characters in the film. I found myself laughing a lot at their antics, sound effects and musical talent. I had fun. Nothing great but a good deal of fun.

<http://www.imdb.com/title/tt0424095/>

The Holiday

de Volkskrant

de Volkskrant

December 14, 2006

ook uit

BYLINE: RO; JPE; FS; PK; RO; FS

SECTION: KUNST; Blz. K30

LENGTH: 546 woorden

The **Holiday** (Nancy Meyers). The **Holiday** is een voorbeeld van een film die te gelikt oogt en te stroperig klinkt. De zedenkomedie, over een Amerikaanse carrièrevrouw uit Los Angeles (Cameron Diaz) en een Engelse journaliste uit Surrey (Kate Winslet) die tijdelijk van huis en daarmee van leven ruilen, loopt over van moderne problemen en kerstverdriet. De sores verdwijnt wanneer vers mannevlees zich aandient en de liefde zomaar weer zijn werk doet. Intussen rijst de vraag wat deze maatschappelijk succesvolle en op persoonlijke vlak moeizaam opererende types eigenlijk interessant maakt? In 96 zalen. RO

Alle grote kerstpremières op een rij

SECTION: FILM; Blz. 11

LENGTH: 468 woorden

In de kerstvakantie moeten de Nederlandse bioscopen het meeste geld ophalen. Dus worden wij vanaf deze week overspoeld met kinderfilms, spektakelstukken en andere grote publiekstrekkingen in spe. Kort op een rijtje de premières.

In de categorie feelgood heeft de grote formatteermachine in Hollywood The **Holiday** (96 bioscopen) uitgespuwd. Regisseur Nancy Meyers (Something's gotta give, What Women Want) lijkt zich helemaal toe te leggen op vrouwen-feelgood films met de originaliteit van Bob Ross schilderijen, en ze heeft er nog succes mee ook. Twee weergalozes vrouwen die desondanks ongelukkig in de liefde zijn, ruilen van huis voor de Kerst. De rijke Amanda (Cameron Diaz) reist van haar droomhuis in zonnig LA naar het droomhuisje van eenvoudige Iris (Kate Winslet) in besneeuwd Surrey. En natuurlijk vinden ze er ieder een heerlijke man. Nederlandse feelgood komt van Martin Koolhoven: 'n Beetje verliefd (58 bioscopen). Het is op dezelfde onproblematische manier multiculti als zijn succesvolle Het schnitzelparadijs: wel een verslaafde Marokkaan, maar niks wat zijn Nederlandse opa niet in een paar dagen kan herstellen. Of Koolhoven zijn succes kan evenaren valt nog te bezien. Nu staat immers geen jong en strak liefdespaar centraal, maar een ouder en wijzer. Hier geen house, maar stijldans. Geen hasj, maar viagra. De grappen zijn aan de laffe kant en wel heel erg o la la anno 1970. Is een oude man verliefd? Dan maken wij grappen over zijn potentie en over zijn hart. De enige in deze film die het talent heeft om een grap te bezorgen is Tjitske Reidinga als de zogenaamd softe, maar intussen keiharde dochter.

Dan zijn er twee grote spektakelfilms, het avonturenepos Eragon (110 bioscopen), een tamelijk schaamteloze kloon van The Lord of the Rings-trilogie. En Déjà Vu (70 bioscopen), een vehikel voor filmster Denzel Washington en een nog schaamtelozer rip-off van de cultfilm La jetée (zie de rubriek Bijzelen).

LOAD-DATE: December 13, 2006

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

NOTES: Met bijdragen van Bas Blokker, Dana Linssen, André Waardenburg.

PUBLICATION-TYPE: Krant

December 8, 2006

NYT Critics' Pick

Changing Addresses, Altering Love Lives

By MANOHLA DARGIS

The director Nancy Meyers gets a kick out of romantic love, but she also grooves to its agonies, particularly those of the more prolix kind. In her neo-screwball world of dizzy dames and the heartbreakers who do and done them wrong, love is a drug, an escape, an ordeal and a ready excuse for a lot of chatter. The men and women in a Nancy Meyers film don't just fall in love; they talk about falling in love, about falling out of love, about needing, fearing and surrendering to love. They would, I imagine, have driven Raymond Carver crazy.

Ms. Meyers can also drive her fans crazy, largely because her ravenous need to please the audience sometimes gets in the way of her talent. In the fizzy "Something's Gotta Give," a romantic comedy that holds up to repeat viewings, even on airplanes, where it nicely fills the small screen, this eagerness dovetails beautifully with Diane Keaton's fidgety performance as a woman stunned by new love. (And with Jack Nicholson, no less.) The underlying anxiousness of the filmmaking, the almost obsessive reliance on patter and pratfalls, and even the neurotic tastefulness of the costumes and sets (every outfit is just right, every bibelot just so) find a perfect corollary in each of Ms. Keaton's artful, becoming twitches and blushes.

There are similar currents of unease in "The Holiday," most generated by Iris, a lovesick English rose played by Kate Winslet, and by the wobbliness of the narrative framework. Employed by The Daily Telegraph in London, where she has improbably scored an office for writing the wedding column, Iris is in love with Jasper (Rufus Sewell). She has also committed to an unfortunate type of romantic masochism because while he's the flame, these days she's only the keeper.

Though he now makes time with a twiggy brunette (as Iris cries into her computer), the exes nonetheless come across as cozy as old slippers. It's not clear if the relationship was ever consummated, but it has pattered along for years, fired by her desire and fanned by his need for her adoration.

Ms. Winslet is always a welcome screen presence, and if this were the story of how Iris eventually chucked Jasper aside for someone worthier, say, like Hugh Grant in "Love Actually" or the dodgier (if sexier) Hugh Grant of the Bridget Jones comedies, it might be easier to fall for "The Holiday." But Ms. Meyers, whose ambitions are telegraphed by her film's title, which directly invokes George Cukor's lovely 1938 romp "Holiday," has created a cumbersome vehicle by saddling Iris with a flamboyantly glamorous Los Angeles double, Amanda. As played by Cameron Diaz with oodles of charm and not an

ounce of persuasion, Amanda doesn't as much mirror Iris's love troubles as throw them into wincing relief.

On the brink of Christmas, these two strangers trade homes for the holidays and land smack in each other's lifestyles. Amanda ends up in a sweet country cottage that looks as if it has been drawn by Beatrix Potter, while Iris moves into a Los Angeles mansion with a maid and a pool large enough for the Olympics. There is a huge Robert Longo hanging over the staircase and a flat-screen TV on which Iris delights in Hollywood treasures with Barbara Stanwyck that Ms. Meyers fires up like beacons. In case Iris or anyone else misses the point, there is also a sweet-and-sour old-studio screenwriter (a sly Eli Wallach) who waxes indignant about what has happened to the movies while his dusty Oscar stands watch.

"The Holiday" is a tale of two women, two houses, two love interests — Jude Law pairs with Ms. Diaz, Jack Black gets lucky with Ms. Winslet — but it's also about movie love. There is something touching if willfully naïve about Ms. Meyers's nostalgia for Hollywood's golden age, when Louis B. Mayer ruled the very lot on which she shot part of this film. If her name had been Ned, not Nancy, she might have thrived then. She wouldn't have been allowed to go amusingly (or maddeningly) off point, but her commercial instincts would have been encouraged, her indulgences — like filling mouths with speeches, not dialogue — squelched. An old-studio producer would have recognized that there are several films jammed into this one and maybe called in Ben Hecht for a polish, even as he recognized that Ms. Meyers always has something to give.

"The Holiday" is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). It includes some adult language and suggestions of lovemaking.

THE HOLIDAY

Opens today nationwide.

Written and directed by Nancy Meyers; director of photography, Dean Cundey; edited by Joe Hutshing; music by Hans Zimmer; production designer, Jon Hutman; produced by Ms. Meyers and Bruce A. Block; released by Columbia Pictures. Running time: 131 minutes.

WITH: Cameron Diaz (Amanda), Kate Winslet (Iris), Jack Black (Miles), Eli Wallach (Arthur), Edward Burns (Ethan) and Rufus Sewell (Jasper).

Put a Stocking in It

The Rambling 'Holiday' Leaves Little to Celebrate

By Ann Hornaday
Washington Post Staff Writer
Friday, December 8, 2006; C01

Some random cranky thoughts upon watching -- and watching, and watching -- "The Holiday," a romantic comedy written and directed by Nancy Meyers and starring Cameron Diaz and Kate Winslet as successful professionals with dysfunctional love lives who trade houses (one in Los Angeles, one outside London) for their Christmas vacations. Jude Law and Jack Black play their improbable love interests.

7:30 *p.m.* Ahhh, a slick-looking chick flick featuring some of Hollywood's most delectable stars. With great hair and accents, yet! I do heart pretty-people rom-coms with lots of yummy clothes and low-stakes love crises. Pass the popcorn and let the swooning begin!

7:31 Kate: journalist pining for the wrong guy. Cameron: wealthy movie-trailer producer unable to love. "Bridget Jones" times two, with more sun, blond highlights and Hollywood in-jokes. Got it.

7:45 Does every Nancy Meyers movie have to feature a scene with an attractive woman coming undone? Meltdowns were old media when Diane Keaton went on a boo-hoo jag in "Something's Gotta Give."

7:47 Was that Lindsay Lohan?

7:50 It's official: Watching someone do a Google search is boring, even if that someone is Cameron Diaz.

7:51 Okay, they're still at the computers. Note to Meyers: We know what a house swap is. Now get us to the part where Jude gets his kit off.

8:00 Did Kate Winslet's house in Surrey spring fully formed from the forehead of Thomas Kinkade?

8:01 Cameron Diaz is so pretty. Hey, I like that black-and-white coat.

8:15 Kate Winslet is so real. So winning. *So utterly wrong for this movie.*

8:30 Did Cameron Diaz's house spring fully formed from the forehead of J.W. Marriott?

8:45 My God, these people natter on. And not in that fun "My Dinner With Andre" or Woody Allen way; in that I'm-trying-hard-to-make-you-forget-I'm-an-insanely-attractive-movie-star kind of way.

8:50 Jude Law is so hot. And just back from St. Bart's, by the look of that veddy un-British tan. (Note to self: TiVo "Alfie.")

8:52 Shouldn't Cameron look a tad hung over after a long night of red wine chased with brandy?

8:55 I wonder if Kate will add this to her American Express commercial. ("At 31, I fired my agent for putting me in a piece of generic entertainment-industrial product with no redeeming artistic value.")

9:00 Cameron's rocking a seriously awesome bob. You can't go wrong with the Modified Julie Christie. (Note to self: Call hair salon in the morning.) Hey, I like that shearling coat.

9:07 Jack Black is so funny. So winning. *So utterly wrong for this movie.*

9:10 Shouldn't things be wrapping up around now? Why all the water aerobics and Hanukkah partying?

9:11 Hey, I like that car coat.

9:12 Come on, people, let's start bringing this baby home.

9:15 Uh-oh, plot twist with Jude! Cameron caught off guard! Will they make it? Could anyone possibly care? Hey, I like that white coat.

9:20 Is it me, or is the subplot featuring Eli Wallach as a retired screenwriter a thinly veiled attempt to defend generic entertainment-industrial product? Just asking.

9:23 Was that Dustin Hoffman?

9:30 For the love of all that's holy, please stop talking and end this movie. Whoa, there's Jude without his kit! A little post-nooky bed-lounging. Le sigh.

9:35 They're not ending this movie.

9:37 Hey, I like that black-and-white coat. Wait a minute, I liked it the first time. And I'm missing "Gilmore Girls" for this? *Please let me go.*

9:40 How can Cameron possibly run that fast for that long through snow in those heels?

9:41 Happy ending, lights up, audience cheers and I'm out of here -- I've got to see a man about a bob.

The Holiday (131 minutes, at area theaters) is rated PG-13 for sexual content and some strong profanity.



Stel, je bent al jaren verliefd op die ene aantrekkelijke collega, die jou zo af en toe wat aandacht geeft als hij weer eens met iemand naar bed wil gaan. Dan blijkt ook nog eens dat hij gaat trouwen zonder dat hij dat had gezegd. Je voelt je zielig. Sterker nog: je bént zielig. Maar: wat doe je nu met kerst?

Stel, je bent een flitsende filmtrailerbedenkster met een fantastisch uiterlijk, een fantastisch huis in Los Angeles, veel geld op de bank, maar je man bedriegt je. En ook dit gebeurt vlak voor kerst. Wat doe je dan?

Het feit dat deze vrouwen wisselen van totaal verschillende omgevingen zorgt voor een leuk uitgangspunt van de film. De hippe en rijke Amanda Woods (Cameron Diaz) moet haar draai vinden in een klein en koud Engels cottage en de Engelse Iris (Kate Winslet) komt in een fantastisch huis in Los Angeles terecht.

De film doet soms denken aan 'Bridget Jones' Diaries', omdat Iris net als Bridget als journaliste werkt en niet veel geluk heeft in de liefde. Al kan Iris' collega Jasper (Rufus Sewell) bij lange na niet tippen aan de man die het patent heeft op de rol van de arrogante, maar toch charmante versierder, Hugh Grant.

De film is zo af en toe zoetsappig, maar dat kun je verwachten als je naar een Amerikaanse romantische komedie kijkt. Voorbeelden: kindjes die soms tenenkrommende opmerkingen maken, alle leuke mensen die allemaal zo geweldig goed met elkaar op kunnen schieten, of mannen die te perfecte dingen zeggen tegen hun vriendinnen (dat doen mannen in het echt niet! Niet zo perfect!).

Ondanks een aantal van deze voorbeelden vliegen de honderd minuten voorbij, omdat de regisseuse - en romantische komedie-expert - Nancy Meyers je echt het verhaal in sleept. Je leeft mee met die zielige Iris die zo triest drie jaar lang achter een eikel aangelopen is. Je hebt zelfs medelijden met Amanda die mannen aan de lopende band dumpst.

Uiterlijk steelt vooral het koppel Cameron Diaz/Jude Law de show, want Cameron mag als rijke bedenker van filmtrailers de hele tijd in supermooie outfits op komen draven. En Jude Law, ach ja die is gewoon mooi om naar te kijken. Maar het koppel Kate Winslet/Jack Black zorgt voor de grappigste momenten. Al was het alleen al door de rollen die Black hiervoor altijd speelde, die van een *freak*. Dus nu verwacht je dat hij de hele tijd rare dingen gaat doen en is het even wennen dat hij een normaal persoon speelt. Maar - gelukkig! - heeft hij een paar aparte trekjes.

Over het acteerwerk valt niets te klagen. Vier ervaren acteurs zetten geloofwaardige personages neer. Kate Winslet en Cameron Diaz zijn allebei overtuigend in hun rollen als respectievelijk het zielige Engelse meisje dat zelfvertrouwen krijgt en de geslaagde zakenvrouw die emotioneel opbloeit.

Je krijgt precies wat je verwacht, maar dat is ook het heerlijke van de film. De romantiek viert hoogtij, en de personages hebben zelfspot. Kortom: een geslaagde romantische komedie. De ideale kerstfilm om samen met je vriendinnen te gaan zien.

Henny de Boer

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=35163&resultSearch=the%20holiday>

Love, improbably, 9 February 2007



Author: [Philby-3](#) from Sydney, Australia

Iris (Kate Winslett), attractive, if somewhat dowdy, young English journalist (she works for that citadel of fogeism, the "Daily Telegraph"), on the rebound from an affair with the shiftless Jasper (Rufus Sewell), one of the paper's columnists, decides she needs a Christmas holiday. She goes on-line and has soon swapped her Christmas-card pretty, but cramped, Surrey cottage with a mansion in Bel – Air owned by Amanda (Cameron Diaz), the ebullient head of a company that makes movie trailers, who has just thrown out her latest useless partner. The girls swap places and in no time Amanda is romancing Iris's dishy brother Graham (Jude Law). Meanwhile in Hollywood Iris is getting to know Miles (Jack Black), a workmate of Amanda's, and a 90 year old neighbour, Arthur (Eli Wallach) who happens to be one of Hollywood's forgotten great writers.

One can of course dismiss this sort of stuff as glossy fairy floss because basically, despite all the money and talent expended in making it, that is what it is - "Love, Improbable." This film is rather long for its genre, over two hours, and it does drag a bit, as if the scriptwriters couldn't decide how to end it. However it must be admitted that Kate Winslett and Jude Law are always interesting to watch on screen and Cameron Diaz has a nice line in parodying some of her earlier performances. Rufus Sewell shows he can out-act Hugh Grant any day (not hard I guess). Jack Black on the other hand seemed strangely out of place as Ms W's love interest – romantic comedy doesn't seem to be his forte, he's more of your gross-out guy. It was nice though to see Eli Wallach, a great Hollywood tough guy of old, who at 90 seems to have the market for nice old buffers sewn up, as the neighbour.

Perhaps I am setting my standard too high, but compared to "Four Weddings and a Funeral", "Notting Hill", "Bedrooms and Hallways" and even "Love, Actually", this was a pile of mush, far too sweet and sticky and nice. Good comedy needs a certain bite (a reality bite, a bit of astringency, whereas what we are given here is pure fairyland escapism. Writer/Director Nancy Myers has a record of light entertaining stuff ("The Parent Trap", "Father of the Bride") and she certainly is not trying to extend her range here.

<http://www.imdb.com/title/tt0457939/>

The Bucket List

de Volkskrant

de Volkskrant

March 27, 2008

ook uit

BYLINE: JPE; BB

SECTION: KUNST; Blz. 30

LENGTH: 316 woorden

The **Bucket List** (Rob Reiner). De ultieme lijst van dingen die je nog wilt doen voor de dood - dat is de **bucket list**. De ten dode opgeschreven miljardair en ziekenhuis-eigenaar Edward (Jack Nicholson) belandt in het ziekenhuisbed naast de eenvoudige, arme en al even terminaal zieke automonteur Carter (Morgan Freeman). De twee sluiten een verbond: ze gaan alles uit de resterende tijd op aarde halen.

Na de reis rond de wereld (piramides, Chinese muur) en de nodige kicks (autoracen, parachutespringen) ontdekken de oudjes dat ze de ware vervulling van hun leven binnen de familiekring moeten zoeken. En dan eindigt de lijst in een gezapige levensles, die maar niet wil ontroeren. Daarvoor blijft The **Bucket List** te veilig en gladjes. Jammer, want met Nicholson en Freeman had regisseur Reiner voldoende talent tot zijn beschikking. In 35 zalen. BB

LOAD-DATE: March 27, 2008

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2008 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved

Nog één keer door de lucht zweven

BYLINE: Door; Peter de Bruijn

SECTION: FILM; Blz. 11

LENGTH: 326 woorden

Oud, dik, kaalgeschoren en ook nog eens bloed ophoestend - en dan toch de filmkijker in de ban weten te houden. Dat krijgt alleen een ware filmster voor elkaar, zoals Jack Nicholson in **The Bucket List**. Hij speelt de bikkelharde, steenrijke zakenman Edward die op een ziekenhuiskamer komt te liggen met de eveneens terminale automonteur Carter (Morgan Freeman), die eigenlijk docent geschiedenis had willen worden en de hele film lang zinloze historische feiten debiteert. Beide sterren zijn getypecast: Freeman als het bezonnen en wijze personage, Nicholson hedonistisch en nogal agressief, zoals we ze al jaren kennen.

Beiden krijgen slecht nieuws in het ziekenhuis. Ze hebben niet lang meer te leven, waarop de zakenman zijn kamergenoot uitnodigt om nog een keer samen alles te doen waarvan ze ooit hebben gedroomd, in een bejaarde variant op het televisieprogramma Try Before You Die.

De mannen werken een wenslijstje af, totdat het 'kicking the **bucket**' ('de pijp uitgaan') niet langer valt uit te stellen. Ze gaan op wereldreis: ze beginnen met een parachutesprong, dineren aan de Middellandse Zee, beklimmen de piramiden, bezoeken de Taj Mahal en vervoegen zich aan de voet van de Mount Everest. Zulke vitale kankerpatiënten ziet een mens niet elke dag.

Naar verluidt heeft Jack Nicholson, die zijn carrière ooit begon als scenarioschrijver persoonlijk het script verbetert - veel heeft het niet geholpen. Nicholson maakte eerder met regisseur Rob Reiner het geslaagdere A Few Good Men.

Uiteindelijk ontdekken de mannen natuurlijk dat niet de materiële geneugten de waarde van het leven uitmaken, maar liefde, familie en spiritualiteit. Maar die moraal wordt er wel even snel doorheengejast in de laatste minuten. De meeste filmtijd gaat op aan de hedonistische avonturen. De werkelijke moraal van deze oppervlakkige film is dan ook: zorg dat je genoeg geld op de bank hebt staan, om nog een keer goed uit de band te springen, voordat Magere Hein aanklopt.

LOAD-DATE: March 27, 2008

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

NOTES: The **Bucket List**. Regie: Rob Reiner. Met: Jack Nicholson, Morgan Freeman. In 35 bioscopen.

PUBLICATION-TYPE: Krant

December 25, 2007

NYT Critics' Pick

For Geezers Gone Wild, Too Little, Too Late

By STEPHEN HOLDEN

“The Bucket List” operates on the hope that two beloved stars rubbing their signature screen personas together can spark warm, fuzzy box office magic. I wouldn't count on it. Stars or no, it is an open question whether audiences will flock to a preposterous, putatively heartwarming buddy comedy about two men diagnosed with terminal cancer living it up in their final months.

The geezers chafing at death's doorstep are Edward Cole (Jack Nicholson) and Carter Chambers (Morgan Freeman), cancer patients who meet cute in the room they share in a hospital owned by Edward. A greedy billionaire health care mogul, Edward is a victim of his own ruthless cost-cutting program that decrees two to a room in his cramped establishment.

Obviously, no billionaire in his right mind would endure such humiliation in an institution he is knowingly bleeding to death; he would have his own deluxe private suite somewhere else. Edward, however, does have gourmet food supplied by his obedient assistant Thomas (Sean Hayes), which he lustily consumes until chemotherapy takes away his appetite along with his hair.

Slipping into their stock screen personas of rampaging fool (Mr. Nicholson) and pious wise man (Mr. Freeman), neither actor adds a note that we haven't seen before. Given less than a year to live, Edward and Carter flee the hospital to board Edward's private jet for a final blowout underwritten by Edward.

Along the way they become best pals who help each other learn the usual lessons about living life to the fullest. The movie strenuously denies medical reality. As they undertake their journey, both men, in temporary remission, appear as robust as the rejuvenated seniors in “Cocoon.”

Their initial adventures, like sky diving and race car driving, are high-adrenaline stunts embraced with macho zeal; they even visit a tattoo parlor. As they follow an itinerary that takes them to the south of France, the Pyramids, the Taj Mahal, the Himalayas and Hong Kong, these stopovers, obviously filmed on a soundstage, have all the reality of snapshots photographed in front of travel posters.

On the sexual front, the happily married Carter demurs when opportunity presents itself. But nothing has ever prevented Edward, who has been married and divorced four times, from pursuing continuous

novelty. The movie mercifully spares us the spectacle of Mr. Nicholson, whalelike at 70, in full rutting mode.

Directed by Rob Reiner from a sketchy screenplay by Justin Zackham, “The Bucket List” fails its stars in fundamental ways. Mr. Nicholson has played wealthy rogues before (most recently in “Something’s Gotta Give”), but this particular bon vivant is unsalvageably repellent. The actor’s frantic mugging, guffawing and eyebrow twitching only underscore the character’s pompous self-satisfaction. By the time the movie allows Edward a token gesture of humanity (his guilt-stricken attempt to reunite with an estranged daughter he cruelly betrayed), it is too little too late.

Carter is the one who initially brings up the notion of “the bucket list,” a roster of must-have experiences to be pursued before “kicking the bucket.” We are asked to accept that this dignified sage has been happily toiling as an auto mechanic for 46 years after forgoing his higher education to support a family. Anyone this articulate and composed would have risen far above day-laborer status.

Largely self-taught, Carter keeps himself in mental shape by watching “Jeopardy!” and competing out loud with the contestants. During their travels he is a font of geographic and historical trivia.

For all the kindly gravity he puts into the role, Mr. Freeman cannot begin to make you believe that a quiet family man like Carter would abandon his loyal wife (Beverly Todd) during his final months of life to go on a spree with a rascally egomaniac. I don’t imagine Mr. Freeman believes it either.

Saddest of all, the professed spiritual goals on the pair’s checklist of things to do — “laugh till you cry,” “witness something majestic” — are the kind of pallid bromides found in the pages of a quickie self-help book: “I’m Not O.K., and Neither Are You.”

“The Bucket List” is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). It has off-color dialogue.

THE BUCKET LIST

Opens on Tuesday in New York, Los Angeles and Toronto.

Directed by Rob Reiner; written by Justin Zackham; director of photography, John Schwartzman; edited by Robert Leighton; music by Marc Shaiman; production designer, Bill Brzeski; produced by Craig Zadan, Neil Meron, Alan Greisman and Mr. Reiner; released by Warner Brothers Pictures.

Running time: 1 hour 38 minutes.

WITH: Jack Nicholson (Edward Cole), Morgan Freeman (Carter Chambers), Sean Hayes (Thomas), Rob Morrow (Dr. Hollins) and Beverly Todd (Virginia).

Here's One Less Thing to Do Before You Die: See 'Bucket List'

By John Anderson
Special to The Washington Post
Friday, January 11, 2008; C01

When Fred Astaire and Ginger Rogers were whipping up their now-70-year-old musical souffles, it was always said that Fred provided the class, while Ginger provided the sex. This raises a question, however obliquely, about 70-year-old actors-cum-tap-dancers Jack Nicholson and Morgan Freeman. What do the poster boy for juvenile delinquency and the first black president (in our dream life) bring to the table? In the bookkeeper's logic of Hollywood, they provide a reason to make a movie. And in the case of "The Bucket List," no reason at all to watch one.

The lowest of high concepts, "Bucket List" is about two old coots with terminal cancer who decide to live out a few last-minute thrills before kicking the bucket (see title). It's a kind of "Wild Hogs" for people who watch Charlie Rose, and couldn't possibly have been made without someone going into a meeting somewhere in Greater L.A. and saying, "Nicholson! Freeman! Sky diving!" while everyone else in the room, including epic schmaltz-vendor (and this film's director) Rob Reiner, stood up and saluted. An ostensibly feel-good film, "Bucket List" will certainly make you feel good if you empathize enough with its stars. The idea that, at this late stage of their careers, Freeman and Nicholson still wield the kind of clout to allow them to travel the world and visit such picturesque places while doing so little, might possibly make one feel warm all over. It's a sharing experience, as if we're all on a cruise to nowhere, except no one comes along to serve you beef tea or adjust your deck chair.

It also makes one grateful for the Writers Guild strike, because at least we know, at the moment, nothing like this is being made.

What's it really about? Life! Living! Living life!! And making the most of death. Nicholson is Edward Cole, a robber-baron type who's gotten rich via privatized health care and finds himself hoist with his own petard: As pointed out by his PR man, Thomas (a piquant Sean Hayes), it would be unseemly for Edward to be given a private hospital room when all along he's been preaching double occupancy. So he finds himself rooming with Carter Chambers (Freeman), a garage mechanic who can answer all the questions on "Jeopardy!" and is thus presumed to be an underappreciated genius. Carter, like Edward, finds out he has terminal cancer.

So Carter makes a list -- "Laugh until I cry"; "help a complete stranger for the good"; "see something truly magnificent." Instead of suggesting that Carter start raising money for PBS, Edward says they should make a much more practical list -- "drive a Shelby Mustang," for instance, or climb the Himalayas -- and go out with a bang. And Edward will foot the bill. "The Bucket List" is a buddy movie, and like all buddy movies, it requires women to be rendered useless, perhaps insufferable, and, if at all possible, nasty. Edward has had several less-than-successful relationships ("The woman thought mayonnaise came from a plant," he says of one ex). Carter's wife, Virginia (Beverly Todd), with whom he's not that happy to begin with, makes Carter's illness and bucket list all about her, and thus propels him into the arms of Edward. So to speak.

"The Bucket List" is very professionally made -- Reiner has never had much of an eye, but his cinematographer, John Schwartzman, does. The overall sense, however, is of a movie coasting on an obvious and somewhat flimsy premise, to which no one thought to bring much else besides Nicholson and Freeman. Each man is playing his own cliched persona -- nihilism vs. nobility, mischief vs. morose introspection, arrested adolescence vs. ageless wisdom. No need to explain who is who, which is part of the movie's very tired problem.

The Bucket List (97 minutes, at area theaters) is rated PG-13 for profanity and a sexual reference.



In 'The Bucket List' bundelen twee steracteurs - die overigens nog nooit eerder hebben samengewerkt - eindelijk hun krachten. Jack Nicholson en Morgan Freeman schitteren als nooit tevoren in dit luchtige drama, dat werd geregisseerd door Rob Reiner ('Rumor Has It', 'Alex & Emma') en geschreven door Justin Zackman.

De titel refereert aan de Engelse uitspraak *to kick the bucket*, wat kort gezegd betekent: sterven. Een *bucket list* is een lijst met dingen die je gedaan wilt hebben voordat het zover komt. Dat is dus precies wat Carter Chambers (Morgan Freeman) schrijft op zijn sterfbed, alleen niet met de intentie om ook daadwerkelijk het lijstje af te werken. Geluk bij een ongeluk dan ook dat de directeur van het ziekenhuis waar hij ligt, de ietwat excentrieke miljonair Edward Cole (Jack Nicholson), ook ongeneeslijk ziek, naast hem op de kamer komt te liggen. In het begin verloopt hun relatie nog wat stroef en moeten ze niets van elkaar hebben. Maar de lange tijd die ze samen op een betrekkelijk kleine kamer doorbrengen, brengt hen al snel dicht bij elkaar. Edward krijgt lucht van de *bucket list*, en wanneer hij zijn scepsis achter zich heeft gelaten beginnen de twee aan het avontuur van hun leven - en wel vlak voordat ze deze wereld voorgoed verlaten. Niets is te gek, Edward is tenslotte multimiljonair.

Ondanks het zware onderwerp - sterven aan terminale kanker - komt de film toch niet als zwaar en overdreven tragisch over. In tegendeel, de serieuze scènes worden voortdurend afgewisseld met grappen en grollen, een lach en een traan. Al na vijf minuten kijken wordt duidelijk dat dit een film is die je niet in de koude kleren gaat zitten. Het acteerwerk is subliem, maar wat kan men ook anders verwachten van twee oude rotten die hun sporen inmiddels al ruim verdiend hebben. De vriendschappelijke chemie tussen Nicholson en Freeman is spectaculair, en schreeuwt om meer. Nicholson is een kei als de sarcastische en cynische Edward, wat de scherpe dialogen een genot maakt om naar te luisteren. Het einde zal niet al te verrassend zijn, maar wel bijzonder is dat de film een onmiskenbaar *feel good* gevoel achterlaat, gemixt met een beetje melancholiek.

Rob Reiner weet ditmaal wél een goede film af te leveren - in de eerste instantie misschien niet per se gericht op een jongerenpubliek - en weet jong én oud te raken met het prachtige verhaal. Mede dankzij de oh zo sterke cast uiteraard, zonder wie deze film half zo goed niet zou zijn geweest.

'The Bucket List' is daarmee een film niet alleen voor ouderen, maar vooral ook voor jongeren die wel weer eens een *echt* goede film willen zien. Om in de gedachte van de film te blijven: a definite must see before you kick the bucket!

Tessa Obbens

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=61888&resultSearch=the%20bucket%20list>

heart warming story of friendship-strong male performances, 3 January 2008



Author: [Josh Weinman \(jewbearjosh\)](#) from Santa Monica, Ca

On new years day, 2008, I saw the film "The Bucket List." It was not my first choice of a film that I wanted to see. To be honest, however, I probably would not have enjoyed any of the films that I would have chosen more. This film is very well done. I liked the screenplay, by Justin Zackham. I liked the direction, by the real talented Rob Reiner. And I was very impressed by the acting. Jack Nicholson and Morgan Freeman did a superb job, playing two dying old guys who befriend each other, and together have the adventure of their lives. The film is very good. The plot involves this hospital owner-Edward Cole-who is dying from cancer, and another cancer victim-Carter Chambers-who meets Cole while getting treatment at the same hospital. After they both find out that they each have only a few months to live, they agree to travel together all over the globe, and follow this list of tasks. They call it the bucket list.

Nicholson gives a real touching performance as Ed Cole. He plays Cole funny, sad, stubborn, angry, strong, fearless, and loud. Morgan gives an equally touching performance as C. Chambers. He plays Chambers smart, cool, romantic, funny, fearless, and emotional. Both men are very moving in this film. They are great sharing the screen. I really enjoyed watching them play scenes together. It was for me a real treat. These guys, Nicholson and Freeman, are two of our finest actors. And this film is no exception.

Even though "The Bucket List" is a small film about friendship, and the meaning of truly living, I do not recommend it for the preteens. There are some very adult scenes. However, families with teenagers will enjoy seeing it together.

Josh Weinman

<http://www.imdb.com/title/tt0825232/>

Sex And The City

de Volkskrant

de Volkskrant

June 12, 2008

Alleen de seks is nog liberaal

BYLINE: Bor Beekman

SECTION: KUNST; Blz. 30-31

LENGTH: 551 woorden

Zoals voetballer David Beckham een paar jaar terug - je kunt het je al nauwelijks meer voorstellen - verantwoordelijk werd geacht voor een mondiale kanteling in het zelfbeeld van de moderne man, zo oefende een televisieserie over vier Amerikaanse vrouwen, vrijwel gelijktijdig, wekelijks invloed uit op de moderne vrouw.

Sex and the City, een serie van de kwaliteits-betaalzender HBO, werd zes seizoenen lang overal op de wereld uitgezonden, en bekroond met zeven Emmy-awards. De serie zat vol prettig uitvergrote karakters en goed geschreven dialogen, waarin het seksuele leven van de vrouw in de hedendaagse metropool - zeker naar Amerikaanse begrippen - direct en eerlijk-komisch werd doorgenomen.

Aan de oppervlakte leek het bestaan van de vier New Yorkse vrouwen (**Carrie**, Samantha, Charlotte en Miranda) beperkt tot één grote zoektocht naar de juiste man en de juiste jurk, maar ondertussen legden de makers het hart van hun serie bij de onderlinge vrouwenvriendschap.

Sex and the City leidde, ook in Nederland, tot een aanpassing van de terminologie op de relatiemarkt: als vrouw zonder vaste relatie was je niet meer alleenstaand, maar single. En single zijn was niet zielig, maar eerder een voorrecht. Mits het singlebestaan, net als in de televisieserie, gedeeld en gevierd kon worden met een vaste vriendinnenclub - liefst in een hippe uitgaansgelegenheid, waar men Cosmopolitan-cocktails schenkt.

En nu is er de lang aangekondigde speelfilm, die enkele jaren moest worden uitgesteld daar actrice Kim Cattrall (Samantha) niet tevreden was over de hoogte van haar gage. In de eerste minuten worden de tussenliggende jaren verklaard voor de bioscoop kijker. **Carrie** (Sarah Jessica Parker), verteller en hoofdpersoon, is van tijdschriftcolumniste doorgestoten tot bestsellerauteur. Charlotte (Kristin Davis), de tuttige rijkeluisdochter, heeft haar huwelijk bezegeld met een Chinees adoptiekind. Miranda (Cynthia Nixon), de immer overwerkte advocate, voelt zich bedrogen door haar sullige man. En Samantha, de pr-agente, doet haar best om nu eens niet met alles en iedereen het bed in te duiken, maar zich te schikken naar de Hollywoodcarrière van haar veel jongere vriend.

In Amerika vroeg de filmmaatschappij de recensenten of ze zo min mogelijk plot points wilden verklappen. De voornaamste ontwikkeling in het scenario van Sex and the City valt echter ook al op te maken uit de filmtrailer: **Carrie** wordt ten huwelijk gevraagd door Mr. Big (Chris Noth), de gladde zakenman met uilenblik, om wie ze al seizoenen lang heen draaide. En dat er gaandeweg de film de nodige jurken gepast dienen te worden, lijkt ook geen geheim.

Verder volstaat het om te melden dat er niks nieuws gebeurt. En dat is, geheel naar verwachting, zowel de kracht als de zwakte van de film. Als feest der herkenning voor liefhebbers van de serie, treft de bioscoopversie haar doel.

Maar op een lengte van zo'n vijf serieafleveringen (bijna tweeënhalf uur) behoudt Sex and the City: The Movie niet de scherpte of vaart van het origineel. Waar de serie soms venijnig mocht worden, gaat de speelfilm al te makkelijk door de knieën voor geijkte Hollywoodromantiek. De seksscènes doen nog wel recht aan de liberale Sex and the City-moraal: hier mag men, geheel tegen de Hollywood-norm in, nog gewoon vrijen zonder T-shirt of beha. Bor Beekman

LOAD-DATE: June 11, 2008

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

NOTES: *****; Sex and the City: The Movie; Regie Michael Patrick King.; Met Sarah Jessica Parker, Kim Cattrall, Kristin Davis, Cynthia Nixon, Jennifer Hudson en Chris Noth. In 108 zalen.

GRAPHIC: 12FNlinksboven_ph01, Kristin Davis (Charlotte), Sarah Jessica Parker (**Carrie**), Cynthia Nixon (Miranda), en Kim Cattrall (Samantha).

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2008 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved

June 11, 2008

Alles in de film draait om wat de man heeft De Bouquet-reeks uitgeserveerd als 'Oorlog en vrede'

BYLINE: Door onze redacteur; Bas Blokker**SECTION:** VOORPAGINA; Blz. 1**LENGTH:** 800 woorden**DATELINE:** amsterdam, 11 juni.**SAMENVATTING:**

Het bioscoopvervolg van de succesvolle tv-serie 'Sex and the City' beleeft morgen zijn Nederlandse première. In het seksuele universum van de film blijkt de man zaligmakend.

VOLLEDIGE TEKST:

De belevenissen van **Carrie**, Charlotte, Miranda en Samantha - oudere meisjes, zullen we maar zeggen: veertigers uit Manhattan - hebben miljoenen fans, van de Verenigde Staten tot in de Arabische wereld. Een groot publiek spiegelt zich aan deze personages, hoe uitvergroot ook, die zelfstandigheid en een vrije seksuele moraal koppelen aan een rusteloze, meestal vergeefse zoektocht naar liefde.

Sex and the City: The Movie, het vervolg op de succesvolle televisieserie van de jaren negentig, die morgen in 108 bioscopen in Nederland uitgaat, heeft dan ook binnen enkele weken wereldwijd Indiana Jones van de troon gestoten. Je kunt niet anders dan concluderen dat het dynamische, maar ook tobberige grotestadsleven van **Carrie** en haar vriendinnen een wereld is waar kijkers, en dan vooral vrouwelijke kijkers, bij willen horen of benieuwd naar zijn.

De film die morgen zijn Nederlandse première beleeft, is zelf het bespreken nauwelijks waard. Filmisch gezien gebeurt er niets opwindends. De vraag is eerder: wat zeggen de personages tegen het publiek, terwijl ze schijnbaar met elkaar praten? In de gratis krant Metro kwam maandag ("nog drie nachtjes slapen--") Kristin Davis naar voren, die de smetvrezige Charlotte speelt. "Als er iets is wat Sex and the City niet is", zei ze, "is het anti-feministisch."

Dat is nu juist de boeiendste kwestie voor de toeschouwer: waarom denken vrouwen dat ze naar een groep vrije, onafhankelijke seksegenoten kijken, die worstelen met het gebrek aan huwbare, succesvolle mannen in New York? Het antwoord op die vraag moet waarschijnlijk niet van een mannelijke filmrecensent komen. Voor deze recensent blijft het lastig te begrijpen waarom iemand graag kijkt naar vier rijke en intelligente vrouwen die heel veel praten, maar nooit over iets anders dan kleren en mannen. De enige keer dat **Carrie**, in de film schrijfster van een column, een boek leest, is het een compilatie van liefdesbrieven van Grote Mannen uit de wereldgeschiedenis.

De man is in het universum van deze vrouwen het begin en einde van alles. Hij heeft het geld, hij heeft de juiste normen (een vrouw kan eigenlijk alleen trouwen zoals hij het wil) en hij heeft de penis waar het allemaal om draait. Dat lijkt me voor mannen een troostrijker gedachte dan voor vrouwen, maar kennelijk denken die er zelf heel anders over.

Inhoudelijk lijkt de plot op die van talloze andere formulefilms uit Hollywood. De film is per slot van rekening gebonden aan het format van de tv-serie. En dan zijn we weer bij het uitgangspunt: de serie is zó succesvol dat Sex and the City, ook als slechte film, een fenomeen is dat alleen daarom al aandacht krijgt en verdient.

Als de film begint, zijn twee van de drie vrouwen getrouwd, Miranda en Charlotte. Samantha wil niet trouwen, haar gaat het alleen om de seks, want voor je het weet doe je het nog maar drie of vier keer per week. Euh, zegt Miranda, de laatste keer dat mijn man en ik hebben gevreeën was zes máánden geleden. Punt gemaakt.

Ook **Carrie** is nog niet getrouwd als de film begint. Maar dat wil ze wel. Daar zal de rest van de film om draaien. **Carrie** wil trouwen met Mr. Big, de man die een penthouse in Manhattan kan betalen en dan ook nog van een wandkastje een inloopkast kan laten maken waar **Carrie** alle schoenen van Manolo Blahnik kan uitstallen.

Carrie bereidt haar huwelijk voor als een veldslag in haute couture. In een typerende sequentie volgen we haar als ze bruidsjurken past. Omdat het tijdschrift waarvoor ze schrijft haar wil portretteren als de 'laatste single van New York', mag ze jurken aan van Christian Delacroix, Lanvin, Dior, Vivienne Westwood en vele andere topontwerpers. We zien het haar doen in een reeks beelden die veel weg wegheeft van een commercial. En die achterdocht bekriipt de kijker steeds, bij elke keer dat er weer een tas of een schoen of een drankje met naam en toenaam werd geconsumeerd; is dit voor de film of voor de webwinkel?

Verder valt er niet veel over de film te zeggen, behalve dan dat alles maar liefst tweeënhalf uur lang - de Bouquet-reeks uitgeserveerd als Oorlog en vrede! - geheel volgens de wetten van Hollywood verloopt: premisse, ontwikkeling, crisis, loutering. Na afloop kunnen mannen en vrouwen dan met elkaar discussiëren over de normen die hier worden overgedragen.

Behalve aan mannen leveren de vrouwen zich ook met huid en haar uit aan alle andere normen die de samenleving vrouwen oplegt. Als Samantha, die vijftig wordt, een minieme bolling van haar buik toont, kijken haar vriendinnen alsof ze zich met poep heeft ingesmeerd. Ze moet wel verschrikkelijk ongelukkig zijn, dat ze zich zó laat gaan.

LOAD-DATE: June 11, 2008

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

NOTES: Hoe vrouwvriendelijk is 'Sex and the City'? Discussieer mee op nrcnext.nl/sexcity

PUBLICATION-TYPE: Krant

All Rights Reserved

May 30, 2008

NYT Critics' Pick

The Girls Are Back in Town

By MANOHLA DARGIS

A little Botox goes a long way in “Sex and the City,” but a little decent writing would have gone even further. A dumpty big-screen makeover of that much-adored small-screen delight, the movie was written and directed by Michael Patrick King, one of the guiding lights and bright wits of the original series, based on Candace Bushnell’s newspaper columns and subsequent book. Once again, Sarah Jessica Parker has stepped into the dizzyingly high heels of Carrie Bradshaw, that postmodern Lorelei Lee — a hardly working New York writer with a passion for men and Manolos — but this time she’s taken a terrible tumble.

Fans of the show were accustomed to Carrie’s falls, metaphoric and literal (as in her spectacularly horrible trip during her catwalk promenade); they were crucial to the show’s appeal, softening its hard, brittle edges. Then in her mid-30s, Carrie was one of New York’s most fearless of the zipless It Girls, able to leap tall men in a single bound without batting a single mascaraed eyelash, but as the show’s nifty opening credit sequence reminded you, episode after episode, she wasn’t above getting muck on her tutu. Her vulnerability — and that of her girlfriends — was the badly kept secret of the show, the glue holding together the froufrou, the lunches, those absolutely fabulous and ghastly clothes and all that muscly man bait.

The froufrou and the lunches are back, as are, kind of, Carrie’s three girlfriends, Miranda (Cynthia Nixon), Charlotte (Kristin Davis) and Samantha (Kim Cattrall), all tricked out with their customary accessories (men, children, handbags). Also back and in and out of Carrie’s bed is Mr. Big (Chris Noth), the longtime lover and habitual heartbreaker with whom she had (hallelujah) reunited during the show’s bitter and sweet finale four years ago. Written by Mr. King, that episode opened with Carrie wandering Paris in a funk and then stumbling into bliss by literally falling to the ground with Big. At once melancholic and defiantly hopeful, it was the kind of rueful happy ending that didn’t make you choke on your own tears.

“Sex and the City” delivered the television goods for six seasons, no small thing in the pop culture annals. That should have been enough or at least plenty for all concerned, but Ms. Parker apparently felt compelled to go big screen, making good on a project that had started to come together in 2004, only to fall apart over money issues and Ms. Cattrall’s reluctance to climb aboard. I wish Ms. Parker had let that bee in her bonnet go silent, because the movie that she and Mr. King have come up with is

the pits, a vulgar, shrill, deeply shallow — and, at 2 hours and 22 turgid minutes, overlong — addendum to a show that had, over the years, evolved and expanded in surprising ways.

There are no surprises in the movie, at least not good ones. On opening, all the peas are in their designer pods, from Carrie and Big cooing in his swank New York digs to Samantha and her boy toy, Smith (Jason Lewis), sunning in a seaside Los Angeles perch. Charlotte and her husband, Harry (Evan Handler), are nesting in Manhattan; Miranda and her husband, Steve (David Eigenberg), are bunking in Brooklyn. All is right in this carefree world until Big casually asks Carrie if she would like to get married, a question that leads to the usual luncheon postmortem (oh my gawd, he proposed) and then the usual rom-com clothing montage and a staggering number of product placements. (Louis Vuitton co-stars.)

Somehow it all goes lugubriously south. Carrie is let down Big Time, and she licks her wounds down Mexico way, accompanied by her amazingly accessible gal pals. Jokes about Montezuma's revenge ensue (really), along with hard laughter and free-flowing tears and yet more clothes (and clothing montages) and jokes and jokes, most of them flatter than Carrie's steely six-pack. Unlike the show, which allowed the men to emerge occasionally from the sidelines with lines of actual dialogue, the male characters in the movie stand idly by, either smiling or stripping, reduced to playing sock puppets in a Punch-free Judy and Judy (times two) show. I'm all for the female gaze, but, gee, it's also nice to talk — and listen — to men, too.

I guess size does matter after all, if not in the way that the sex-addled Samantha might assume. On television and in tasty 30-minute bites, the show "Sex and the City" managed to entertain and sometimes even enthrall with self-consciously glib morality stories about love and desire in the modern world. Everything scaled nicely to television's modest dimensions, from Ms. Parker's Cubistic face to Patricia Field's costumes. Kooky and at times insanely unflattering, the clothes caught your eye instantly, directing your attention to the itty-bitty figures, exactly what they were supposed to do. But those same loud outfits, mugging faces and picayune dramas just don't translate when blown up on a movie screen, which makes all that small-screen stuff seem even punier.

There was something seductive about the bubble world that the show created back in 1998, in the fantasy that all you needed to make it through the rough patches were good friends and throwdown heels. That was a beautiful lie, as the show acknowledged in its gently melancholic return in the wake of Sept. 11. Back in Season 3 Carrie asked, "Are we getting wiser, or just older?" The ideal, of course, is to do both. There is something depressingly stunted about this movie; something desperate too. It isn't that Carrie has grown older or overly familiar. It's that awash in materialism and narcissism, a cloth flower pinned to her dress where cool chicks wear their Obama buttons, this It Girl has become totally Ick.

“Sex and the City” is rated R (Under 17 requires accompanying parent or adult guardian). Sex in the city.

SEX AND THE CITY

Opens on Friday nationwide.

Written and directed by Michael Patrick King; director of photography, John Thomas; edited by Michael Berenbaum; music by Aaron Zigman; production designer, Jeremy Conway; produced by Mr. King, Sarah Jessica Parker, Darren Star and John Melfi; released by New Line Cinema. Running time: 2 hours 22 minutes.

WITH: Sarah Jessica Parker (Carrie Bradshaw), Kim Cattrall (Samantha Jones), Kristin Davis (Charlotte York), Cynthia Nixon (Miranda Hobbes), David Eigenberg (Steve Brady), Evan Handler (Harry), Jason Lewis (Smith Jerrod), Lynn Cohen (Magda), Mario Cantone (Anthony Marentino), Willie Garson (Stanford Blatch), Jennifer Hudson (Louise), Candice Bergen (Enid Frick) and Chris Noth (Mr. Big).

'City' Extends Its Chic Streak

The Fabulousness Continues, On-Screen

By Ann Hornaday
Washington Post Staff Writer
Thursday, May 29, 2008; C01

Girls, can we talk? When it comes to "Sex and the City," the breathlessly anticipated feature adaptation of the hit HBO show, the question isn't whether it's good. The question is whether it *delivers* the goods -- the goods being shoes, romance, ribald humor, shoes, sex, shoes, pithy observations about single life in New York and more shoes. It's less a movie than a delivery system for sensory pleasures, sunny romance and designer-label stuff that in real life would result in diabetic shock (or at least a ruined credit rating).

With its unapologetic materialism, raunchiness and heroines who managed to be sympathetic even in the midst of almost pathological self-absorption, "Sex and the City" became one of the most successful guilty pleasures in the history of Sunday night TV. And judged by the standards of its original medium, the movie version succeeds just as well, cramming what used to take a whole season into a nearly 2 1/2 -hour marathon of men, misery and Manolos. What's more, it slyly winks at its own ambiguous cultural impact, having spawned the decidedly dubious phenomenon of young women traveling in loud, high-heeled packs, trying way too hard to be just like the show's chic, sexually adventurous characters.

As "Sex and the City" opens, Carrie Bradshaw (Sarah Jessica Parker) explains that "Year after year, 20-something women come to New York City in search of the two L's: labels and love." Then commences an opening montage that neatly telegraphs the past story arcs of Carrie and her three best friends, bringing them to the present day, four years after we said goodbye (the series ended in 2004). Miranda (Cynthia Nixon) is living in Brooklyn with Steve (David Eigenberg), their son, Brady, and their housekeeper, Magda (Lynn Cohen); Charlotte (Kristin Davis) and Harry (Evan Handler) live in Upper East Side bliss with their daughter, Lily; and Samantha (Kim Cattrall) has decamped for Malibu, where she manages the career of her actor boyfriend Smith (Jason Lewis).

As for Carrie, she's still with Mr. Big (Chris Noth), who has just plunked down an undisclosed sum for (what else?) a fabulous prewar penthouse.

In other words, "Sex and the City" begins at its own happy ending; the challenge for writer-director Michael Patrick King, who wrote most of the show's episodes, was to inject a credible degree of conflict and suspense into the girls' picture-perfect scenario. This he does, with a whopper that, even if it's not entirely unexpected, still lands like a blow to Carrie's perfectly toned solar plexus when it arrives an hour into the movie.

That twist efficiently puts the focus where it belongs in "Sex and the City": on Carrie, her friends and the relationship of acceptance and support that has seen them through loss, illness, heartbreak. Not to mention another important painful life passage -- being single in a couple-centric culture. Indeed, of the four women only Charlotte turns out to be securely ensconced in a traditional relationship (no surprise there). Her only problem seems to be a bout of gastrointestinal distress and finding her way through a Park Avenue apartment that seems to have no end. For Carrie, Miranda and Samantha, things aren't so smooth, which is altogether appropriate for a movie based on a series whose strength was that, even at its most dewy-eyed belief in all-conquering love, always honored struggle.

And if that struggle happens to wrap itself in of-the-moment couture, well, who's complaining? Staging not one or two but three delish designer montages (one set during New York Fashion Week), King acts like a hospitable, slightly pushy great aunt who's constantly shoving chocolates at a visitor. "Sex and the City" gives viewers a virtually nonstop sugar

rush of eye candy, from the frothy frocks that Carrie dons for a Vogue photo shoot to a pair of argyle thigh-highs to die for.

Parker, far from a conventional beauty, rocks a mean smoky eye, and proves that even at 43 she's a clotheshorse extraordinaire. Here she works the screen like a catwalk, never ending up, like Carrie did in one famous episode, as fashion roadkill. (For the uninitiated on their way to "Sex and the City" this weekend: Think of the clothes, shoes and accessories simply as the movie's version of Iron Man's robot suit, Speed Racer's cars or Indiana Jones's fedora and bullwhip. And judge not others' escapist fetishes lest ye be judged.)

"Sex and the City" has clearly and lovingly been made for the show's devoted fans, so newcomers to the story may be puzzled at the movie's worship of Louis Vuitton purses and the silly, superficial women who carry them. It's true that Carrie, Miranda, Charlotte and Samantha can be appallingly shallow and narcissistic; their friendship often seems based on the fact that they're simply one another's best mirrors. And it's also true that time (and King) have been kinder to some characters than others. Miranda, it seems, has become even more brittle and unforgiving (in case you don't know what she rhymes with, King actually dresses her as a witch in one scene).

But Samantha -- the sex-obsessed cougar of the bunch -- here turns out to be even more nurturing than she was in the series. She's also the subject of the movie's dumbest subplots, one involving a hunky neighbor and the other involving a full-body sushi buffet. Cattrall virtually steals the show in a performance of real warmth and vulnerability. Even at its dopiest and soapiest, one of the great pleasures of "Sex and the City" is how the filmmakers embrace their characters' advancing ages, frankly addressing issues like waning sexual desire and weight gain even while celebrating over-40 fabulosity.

In something like a class reunion, King trots out such series regulars as Stanford Blatch and Anthony Marentino, played, respectively, by Willie Garson and Mario Cantone, but he also introduces a new character: Carrie's assistant, Louise, played by Jennifer Hudson with appealing sweetness despite a role that feels patronizing and tacked-on.

And yes, Carrie can afford a personal assistant, because she's a wildly successful author -- a point easily missed in a film where work exists somewhere in the gauzy background while women attend to the far more important business of love. In this regard, "Sex and the City" continues a long line of films in which a woman's chief career is attracting and hanging on to a man. (And, in keeping with that tradition, the men here are likely to be congenitally unreliable.)

But it also continues the series's ethos of always returning to the story's stylish central foursome. If that entails a few too many shrieking reunions, confected conflicts and self-conscious conversations over Cosmos, it still means that "Sex and the City" will make sure to end on a welcome note of forgiveness, compromise and female solidarity. Like the show that inspired it, the movie invites inevitable questions: Does it simply perpetuate retrograde, materialistic myths about having it all, or does it epitomize feminism in four-inch heels?

Altogether now: We can't help but wonder

Sex and the City (136 minutes, at area theaters) is rated R for strong sexual content, nudity and profanity.



Zodra de eerste tonen klinken van de bekende 'Sex & the City' theme wordt je als kijker meteen weer meegezogen in dat oude vertrouwde sfeertje. Alsof de dames nooit zijn weggeweest! Een aantal jaren ouder, dat wel, maar nog steeds hetzelfde. Op zoek naar liefde, seks en, heel belangrijk voor vrouwen in New York: mode. Dames, houd je vast: Carrie, Charlotte, Miranda en Samantha zijn terug!

Vier jaar na de laatste aflevering is er veel veranderd in het leven van de meiden. Carrie schrijft geen columns meer maar heeft drie succesvolle boeken geschreven. Ze is volwassen geworden, heeft geld kunnen sparen én ze heeft een serieuze relatie met Mr. Big. De droom van Charlotte is ook uitgekomen, ze heeft met haar man Harry een schattig Chinees meisje geadopteerd en is dolgelukkig. Miranda woont met haar zoontje Brady en met Steve in Brooklyn. Zelfs Samantha is gesetteld met haar vriend Smith in Los Angeles. Pardon? Hebben we het hier wel over dezelfde Carrie, Charlotte, Miranda en Samantha? Dit klinkt wel erg saai. Gelukkig is de film alles behalve saai. Zodra de vier vriendinnen weer bij elkaar komen zijn de gezellige onderonsjes weer zoals vanouds en blijkt dat de relaties van de meiden niet zo stabiel zijn als ze lijken.

Gucci, Ralph Lauren, Chanel, Louis Vuitton, Versace, Manolo Blahnik, Oscar de la Renta en Vivienne Westwood zijn ook weer van de partij. De stylistes hebben zich weer helemaal uit kunnen leven op de vier hoofdrolspeelsters en de echte fashionista's zullen hier van smullen. Ook al is Carrie vier jaar ouder, ze blijft *the queen of fashion*. Vooral de bruidsmode in de film is prachtig, want ja, die krijgen we volop te zien in de film. Of er ook daadwerkelijk getrouwd gaat worden zul je zelf moeten gaan zien, maar jurken zijn er in overvloed. Vooral Vivienne Westwood zorgt voor een Wow!-moment in de film. Kippenvel bekruipt je, na het zien van deze jurk, zelfs al ben je nog zo stoïcijns wat betreft mode, al heb je een hekel aan bruiloften en alles wat daar mee te maken heeft, bij het zien van deze jurk smelt je.

Behalve de mode zijn er nog wel meer momenten in de film, dat je verliefd wordt op het hele sfeertje rondom 'Sex and the City'. Zelfs al heb je de serie nooit gezien, je kunt onmogelijk ongevoelig blijven voor deze film. Het is namelijk een parel van een romantische komedie. Echt alles zit erin; mode, muziek, romantiek, sex, vriendinnen, humor. Noem het maar op. En alles is ook helemaal over the top. De romantische scènes zijn echt té romantisch en overdreven, de mode is echt té veel van het goede en de dramatische scènes zijn ook enorm overdreven, maar dat hoort allemaal bij Sex and the City en daarom is deze film ook gewoon té leuk. Zelfs de mannen kunnen nog genieten van deze film want er valt ook veel te lachen, vooral de hysterische Charlotte zorgt voor de nodige lachmomenten. Vooral als ze haar smetvrees op een moment vergeet en de w.c. vervolgens net niet meer kan halen...

Er is zelfs een nieuw lid van de Sex and the City-family opgestaan. Jennifer Hudson speelt de rol van Louise, de personal assistant van Carrie en zij misstaat, met haar geleende designtassen en liefde voor mode, zeker niet in het vriendinnengroepje. Toch een hele eer om naast de vier vriendinnen een rol te krijgen in één van de grootste films van het jaar. Jennifer Hudson brengt het er goed vanaf.

Het is best een groot risico om van een populaire tv-serie een film te gaan maken. Michael Patrick King is er toch in geslaagd om de hele sfeer van de serie over te brengen op het witte doek zodat de fans weer helemaal kunnen genieten van hun vertrouwde serie. Dit mede dankzij het feit dat alle acteurs bereid waren mee te werken. Met een andere Mr. Big bijvoorbeeld, zou de film een stuk minder leuk zijn. De fans van Sex and the City hebben niet voor niets zo lang moeten wachten, het was het wachten meer dan waard. Maar ook voor de mensen die geen fan waren van de serie is deze film zeer de moeite waard. Het is namelijk de beste romantische komedie sinds tijden!

Eveliëne Sanders

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=67305&resultSearch=sex%20and%20the%20city>

A wonderful catch up with the girls, 4 June 2008



Author: [tootiebean](#) from United States

I love that males get so heated up about a movie that isn't even aimed at them. This was a great movie for women to shine and revel in all that is girly. Even at 24 years of age, I connect to these women and the happenings in their lives. For those who LOVED SATC as a show, this is a wonderful catch up with those ladies that made it OK to be girly AND powerful. For those just stopping in for the first time, it is still a beautiful story and may make you want to go back to watch the series on DVD. It is about darn time that women get a chance in the spotlight and one's that aren't airbrushed, augmented, and ditsy (another reason this isn't sitting so well with the male population, perhaps?) As an avid SATC fan for years, this movie was everything I hoped it could be and more. I laughed, I cried, and then I did it all over again.

<http://www.imdb.com/title/tt1000774/usercomments?filter=love;start=30>

Penelope

de Volkskrant

de Volkskrant

April 24, 2008

ook uit

BYLINE: Floortje Smit; JPE; FS; PK; FS

SECTION: KUNST; Blz. K30

LENGTH: 620 woorden

Penelope (Mark Palansky). **Penelope** moet door een vloek zó lelijk zijn dat potentiële echtgenoten zich spontaan uit het raam werpen. Maar dat 'monsterlijke' valt alles mee: het is gewoon Christina Ricci met een uiterst schattig varkensneusje. Heisa om niets.

Wat werkt is de chemie tussen Ricci en haar prins charming James McAvoy, maar door een handvol overbodige zijlijnen over media en vriendschap raakt de eigenaardige romantische komedie die **Penelope** in de basis is, ondergesneeuwd. In 18 zalen. FS

LOAD-DATE: April 24, 2008

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2008 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved

April 23, 2008

SECTION: FILM; Blz. 11**LENGTH:** 614 woorden

Stopcontact

Het mooie meisje en het monster is een verhaalmotief dat net zo vaak verfilmd is als Assepoester. In **Penelope** doen ze het nog een keer, gewoon voor de lol, omdat ze er een mooi, modern sprookje van kunnen maken. In geestig-bondig tempo worden we de wereld binnengevoerd van de hoogste Engelse klasse, waarin een heks een edel geslacht vervloekt: de eerste dochter die geboren wordt, zal een varkenskop krijgen. Heel lang worden er alleen zoons geboren. Maar ten slotte komt er toch een meisje uit de erfelijke lijn. „Ik“, zegt de droevige stem van Christina Ricci, „**Penelope**.“ Zij heeft echt een varkenssnuut en enorme oren. En die vloek kan alleen worden doorbroken als iemand „van haar eigen soort“ haar wil huwen. Dan weet je het al. Natuurlijk zal ze ten slotte trouwen. Je weet álles al. Maar wat doet het er toe, deze film wil niet verrassen, alleen plezieren. En dat lukt heel aardig. De wereld van **Penelope** is gestileerd zoals die van Amélie dat was, of van Délicatessen, in diepe en felle kleuren. Het leven voltrekt zich in koldertempo en de bijbehorende bijfiguren doen precies hun werk. Het enige echt ongeloofwaardige is dat al die adellijke jongens in het begin uit het raam springen als ze **Penelope** met haar snuit zien. Het roze stopcontact staat Christina Ricci juist beeldig. Bas Blokker

LOAD-DATE: April 23, 2008**LANGUAGE:** DUTCH; NEDERLANDS

NOTES: Penelope. Regie: Mark Palansky. Met: Christina Ricci, James MacAvoy, Reese Witherspoon. In: 18 bioscopen.; Jellyfish (Meduzot). Regie: Etgar Keret en Shira Geffen. Met: Sarah Adler, Tsipor Aizen, Bruria Albek, Ilanit Ben-Yaakov. In: De Uitkijk, Amsterdam; Cinerama, Rotterdam; Filmhuis Den Haag.; Nederlandse Animatie Tour. Zestien korte films van Nederlands animatietalent. Tournee langs diverse steden.; Zie voor meer informatie: niaf.nl; African Bambi. Regie: Alan Miller. Met de stem van Loes Luca In: 11 bioscopen. Vanaf zes jaar.; Meet the Spartans. Regie: Jason Friedberg, Aaron Seltzer. Met: Jason Friedberg, Carmen Electra, Ken Davitian, Method Man. In: 50 bioscopen

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2008 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved

February 29, 2008

NYT Critics' Pick

Cursed With a Face Only a Sow Could Love

By STEPHEN HOLDEN

"Cinderella" meets "The Ugly Duckling" in "Penelope," a muddled, charm-free fairy tale whose title character, played by Christina Ricci, is a rich girl born with the snout of a pig.

The movie's fundamental flaws begin with Penelope's appearance. She is supposed to be so hideous that potential suitors dive out of the windows of her family's London mansion at the first sight of her. After an encounter one greedy twit, Edward Vanderman (Simon Woods), goes to the newspapers with a tale of being attacked by a fanged monster, but nobody believes him.

In actuality Penelope Wilhern, who is hidden away in the house by her snobbish parents, Jessica (Catherine O'Hara) and Franklin (Richard E. Grant), is more adorable than Miss Piggy. Her nose, through which runs a carotid artery (thus precluding cosmetic surgery), is well-shaped, symmetrical and cutely turned up. Ms. Ricci plays her as a smart, hardheaded young woman who stoically accepts her fate. She suffers from an ancient family curse that can be lifted, she is told, only when she marries a man of equivalent social station. There are no takers.

The movie takes a wrong turn when Edward, ridiculed for his horror story, teams up with Lemon (Peter Dinklage), a tabloid journalist wearing an eye patch, to prove her existence. They recruit Max (James McAvoy), a down-and-out aristocrat with gambling debts, to court Penelope and photograph her. Max fails to produce a picture, but in their brief encounter a spark is struck.

Penelope, desperate to experience the real world, eventually runs away from home with a scarf wrapped over her nose and is befriended by Annie, a tough-talking bike messenger played by Reese Witherspoon (one of the movie's producers in a thankless cameo performance). Once Penelope's identity is discovered, she becomes a tabloid celebrity.

Directed by Mark Palansky from a screenplay by Leslie Caveny, "Penelope" is a hopeless jumble of visual and linguistic styles. Its Tim Burton-manqué look combines old-fashioned storybook London with a 21st-century cityscape, and the characters speak in a welter of accents (British and American and in between). This is a movie in which even Ms. O'Hara, whose twinkling sense of mischief can make almost anything funny, is comically stymied.

Without humor the movie's messages about self-acceptance, snobbery and a paparazzi-infected media register as annoyingly smug. How much better "Penelope" might have been if it were animated, with a "Shrek"-worthy heroine who could magically transform.

“Penelope” is rated PG (Parental guidance suggested.) It has some strong language.

PENELOPE

Opens on Friday nationwide.

Directed by Mark Palansky; written by Leslie Caveny; director of photography, Michel Amathieu; edited by Jon Gregory; produced by Reese Witherspoon, Scott Steindorff and Jennifer Simpson; released by Summit Entertainment. Running time: 1 hour 30 minutes.

WITH: Christina Ricci (Penelope Wilhern), James McAvoy (Johnny/Max), Catherine O’Hara (Jessica Wilhern), Peter Dinklage (Lemon), Richard E. Grant (Franklin Wilhern), Simon Woods (Edward Vanderman) and Reese Witherspoon (Annie).

Editorial Review

Sweetly ridiculous, ridiculously sweet, "Penelope" is "Beauty and the Beast" with a side of bacon: An otherwise lovely girl (Christina Ricci), born with wealth, privilege and the nose of a pig, wants to find Prince Charming but has to wade through a herd of swine to do it.

Anyone willing to tolerate the tortured premise of the story will be paid off handsomely by several winning performances and a moral that makes most of the absurdity worthwhile. It does take a bit of patience to get into the tale: It seems a witch placed a curse on Penelope's family, the Wilherns, a century or so ago, which said their first-born daughter would be born with a pig face; the afflicted heiress could shake off the curse, but only if she were accepted and loved by "one of her own." Given the Wilhern proclivity for male descendants, it takes a while before baby Penelope shows up.

Wanting her daughter to marry and perhaps lose the schnozz, Penelope's mom, Jessica (Catherine O'Hara), arranges for a parade of male suitors to call, each of whom is eager for the dowry but jumps out the window (literally) when he sees Penelope's face. Eager to get the Wilhern story, a tenacious tabloid reporter named Lemon (a wonderful Peter Dinklage) hires dissipated blue-blood Max Campion (James McAvoy) to sneak in and take Penelope's picture. Things, as they will in such stories, don't quite go according to plan.

Dinklage, in an eye patch (Lemon lost an orb to Jessica's wrath some 20-odd years before, when she caught him hiding in the nursery), is just the dryly funny addition such a semi-sugary fairy tale needs; O'Hara is occasionally hysterical, as she is wont to be. As Penelope's first true friend, Reese Witherspoon (one of the film's producers) is very funny, too, and McAvoy and Ricci are charmers. It's sort of a shame, actually: A story like this provides so many opportunities for snarky comments -- about hamminess, or acting "chops," or reaping what you sow, or being the wurst movie of the year -- but they just won't stick to "Penelope."

-- John Anderson (Feb. 29, 2008)
Washington Post Staff Writer

Contains mature themes, innuendo and strong language.



Accepteer jezelf zoals je bent. Dat is het motto van 'Penelope', een modern sprookje waarin een adellijk meisje geboren wordt met een varkensneus. Dat is misschien een cliché, maar het is een stuk beter dan het gangbare 'Schoonheid komt van binnenuit'. Bovendien brengt 'Penelope' de boodschap op originele wijze.

Het varkensuiterlijk van Penelope Wilhern (Christina Ricci) wordt veroorzaakt door een familievloek die alleen kan worden opgeheven, als ze trouwt met een man van dezelfde stand. Zodoende is Penelope's moeder (Catherine O'Hara) geobsedeerd met het vinden van een man voor haar dochter. Het is echter moeilijk om een vrijgezel te vinden die *niet* uit het raam springt bij het zien Penelope's varkensneus. Totdat de sjofele Max Campion (James McAvoy) de residentie van de Wilherns betreedt.

Regisseur Mark Palansky moet een grote fan zijn van de stijl van regisseur Tim Burton, want de sfeer, het verhaal, de locaties en de kleuren van 'Penelope' doen sterk denken aan films als 'Big Fish' en 'Edward Scissorhands'. Palansky's eerste grote film ziet er dan ook prachtig uit. De locaties zijn fantastisch aangekleed en de diepe kleuren zijn betoverend. Alle gebruiksvorwerpen zijn zorgvuldig uitgekozen en passen perfect in de moderne sprookjeswereld. Let bijvoorbeeld op de rode draaischijftelefoons.

Net als in elk sprookje is de plot weinig verrassend, maar dat maakt de film niet minder leuk. De karikaturale rollen zorgen ervoor dat er in bijna elke scène wel iets te lachen valt. Zo is er de nerveuze vrijgezel Edward Vanderman Jr., uitstekend vertolkt door Simon Woods, die Penelope als een monster aan het volk wil uitleveren. Catherine O'Hara schittert als Penelope's hysterische moeder. Helaas wordt deze hilarische rol tot aan het einde toe uitgemolken.

'Penelope' ontlokt je een glimlach, af en toe zelfs een schaterlach. De eigenaardige personages, het intrigerende gegeven en de bontkleurige beelden maken van Palansky's film een sprookje om zorgeloos van te genieten. Toch is de film geen meesterwerk. Naar het einde toe stapelen de gebeurtenissen zich op, waardoor je het gevoel krijgt dat de makers haast hadden. De absurdistische bijfiguren zijn humoristisch, maar hun rareiteiten, hoe grappig ook, nemen veel tijd in beslag. Daardoor krijgen de hoofdfiguren niet de diepgang die ze verdienen. De chemie tussen Penelope en Max wordt aanvankelijk rustig opgebouwd, maar na de eerste face-to-face ontmoeting afgeraffeld. Toch vormen Ricci en McAvoy door hun ingetogen spel een geloofwaardig koppel.

Elisa Hermanides

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=58543&resultSearch=penelope>

With Penelope it's great; without Disney its better., 5 February 2008



Author: Cinema_Fan from An English Shire.

Fairy tales are wide spread, with witches and curses they have, they are all too familiar with their poor damsel in need of rescue by the Charming Prince. The same can be said for poor Penelope, played by the essence of beauty and intelligence that is Christina Ricci. Famed for her roles as Wednesday Addams in the Addams Family movies, then "Kat" Harvey in Casper and during an Ice Storm she was Wendy Hood, hey, she's even dated a lesbian Monster and been chained up in Black Snake Moan. This, too, is the second in a row movie that consists of her taking a curse, the previous being John Carpenter's light horror werewolf flick Cursed (2005). You name it she has done it, and with perfection. Now all grown up she is playing the titular role of her 2006 movie Penelope.

Filmed in London, and with a high level of English actors too, and cast as an American fairy tale, this is the unlucky story of a witches curse on the first-born daughter of the Blue Blood (aristocrat) family, the Wilhern's. The only way to break said curse is to find her Charming Prince who shall love her for all her worth, pig nose and all. Yep, her curse is to be born with the nose and ears of a pig, poor girl. Kept away from others for all her childhood and youth by her grieving parents, played with relish by Richard E. Grant and the lovely Catherine O'Hara adding a touch of very hyper stressed and neurotic motherly love. Who could ask for more? Well, more is what we get here, more fun, more sad reflection and more diversity from the standard tale of woe. With its witty players from said Grant and O'Hara, we also get the very talented James McAvoy and the nemesis that is Lemon, the evil News Reporter, Peter Dinklage, hot on her tail for revenge. Having done "Lassie" (2005), "Death at a Funeral" (2007) and in the pipeline "The Chronicles of Narnia: Prince Caspian". Excellent actor.

Funny in parts, and poignant in others, not an epic but not a waste of time either. A story of self believe and how one can learn to love oneself and then be loved in return, in any way, shape or form. Simple I know, but in this case, it works, with all the surrounding American accents sometimes rubbing the wrong way, we can easily dismiss the poor adaptations.

This ugly duckling fable will warm to your hearts and tingle you with delight, with a charming narrative and distinctive feel good factor, and if Disney had gotten their hands on the project, it just might have come across as over sappy, over benevolent and over too soon. And it's a good job they didn't, wasn't it?

<http://www.imdb.com/title/tt0472160/>

Fool's Gold

de Volkskrant

de Volkskrant

April 30, 2008

ook uit

BYLINE: FS; PK; Kevin Toma

SECTION: KUNST; Blz. K26

LENGTH: 385 woorden

Fool's Gold (Andy Tennant). Vijf jaar geleden vormden Matthew McConaughey en Kate Hudson een aantrekkelijk stel in de komedie *How to Lose A Guy in 10 Days*. De twee mogen op herhaling in **Fool's Gold**, een actiekomedie over de zoektocht naar een 18de-eeuws scheepswrak met een schat aan boord.

De film, die flink leent van eerdere schatgraverfilms als *After the Sunset*, is tot de nok volgestouwd met gebruikte lichamen in zwemkleding, actie op en onder water, flauwe seksuele toespelingen, merkwaardige bijrollen en clichés in alle soorten en maten, maar blijft niettemin een lusteloze vertoning. In 39 zalen. PK

LOAD-DATE: May 21, 2008

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

PUBLICATION-TYPE: Krant

Copyright 2008 PCM Uitgevers B.V.

All Rights Reserved

De stuntmannen redden piratenfilm 'Fool's Gold'**BYLINE:** Dana Linssen**SECTION:** KUNST; Blz. 24**LENGTH:** 254 words**Fool's Gold.** Regie: Andy Tennant. Met: Kate Hudson, Donald Sutherland.

Tot op het moment dat de stuntmannen het overnemen en er gedoken wordt in de schatrijke diepten van de Caribbean, met watervliegtuigjes wordt gevlogen en meer van dat soort spectaculaire dingen, is **Fool's Gold** maar een lauwe bedoening. Dat is niet te wijten aan de bedenkers van deze diefje-met-verlos romantische komedie. Voor scenarioschrijvers is het ook anno nu, nu alle klassieke zeerovers (behalve pirates Johnny Depp en Orlando Bloom) met pensioen zijn, geen enkel probleem om nog ergens een gezonken schip uit de hoge hoed te toveren. Een Spaans galjoen nog wel, met de legendarische (geheel uit de dikke duim gezogen achttiende-eeuwse 'Queens Dowry' aan boord. En daar bedachten ze een handvol piraten bij die op schattenjacht gaan.

De bad guys hebben een bizar accent aangemeten gekregen om de boel wat op te jeuen. De oude leermeester-tegenwoordig-rivaal (Ray Winstone, van origine een Londenaar) spreekt een Deep South-dialect dat je alleen in films hoort. De Schot Ewan Bremner doet met een nep-Borattongval alsof zijn personage uit de Oekraïne komt. En Scary Movie-acteur Kevin Hart parodieert de straattaal van een rapper met te veel geld. Het zijn van die dingen die op de tekentafel worden bedacht. Maar het werkt niet als je de acteurs hardop kunt horen denken: wat doe ik hier?

Nee, dan de stuntmannen, die duiken, en zwemmen en vechten en vliegen dat het een lieve lust is. Maar dat kun je ook op Discovery Channel bekijken, natuurlijk.

LOAD-DATE: 2 May 2008**LANGUAGE:** DUTCH; NEDERLANDS**PUBLICATION-TYPE:** Krant

February 8, 2008

NYT Critics' Pick

Tropical Pursuit of Love, Coins and No Tan Lines

By A. O. SCOTT

In “Fool’s Gold” Kate Hudson and Matthew McConaughey, as golden as a pair of rotisserie chickens, squabble and cavort in a tropical paradise. How nice for them, and for those in the audience who want nothing more from a midwinter trip to the movies than to gaze upon the tawny limbs and perfect bellybuttons of the stars.

Not that there isn’t a lot of other stuff going on in “Fool’s Gold,” a hectic action-romance-comedy directed by Andy Tennant from a script credited to him, John Claflin and Daniel Zelman. There is Alexis Dziena’s bellybutton, for instance, winking in solidarity (and perhaps in friendly competition) with Ms. Hudson’s. And if plot is what you want, there is plenty of incident, including underwater fights and high-speed shenanigans involving motor scooters, Jet Skis and prop planes.

There is also quite a crowd of stock supporting characters. I suppose the filmmakers can claim some originality in assembling, within a single movie, a rich old guy in an ascot (Donald Sutherland), a crusty boat captain (Ray Winstone) and a murderous, greedy rap star (Kevin Hart), along with a loving, sharp-tongued gay couple and a pair of hapless criminal minions.

If only this hodgepodge offered more fun and less of the kind of frantic creative desperation that tries to pass itself off as giddy comic exuberance. Mr. McConaughey and Ms. Hudson, who were less than electrifying in “How to Lose a Guy in 10 Days,” appear to be suffering through a class in remedial chemistry, which they barely pass. Their characters, Finn and Tess, are on the verge of divorce.

Finn is a feckless treasure hunter whose irresponsible ways have finally driven Tess, even though she still loves him, to dump him and return to graduate school. First, however, she finds work on a yacht belonging to Nigel Honeycutt (Mr. Sutherland), whose jet-setting daughter, Gemma (Ms. Dziena), drops in for some text messaging and bikini modeling.

For a time “Fool’s Gold” holds out a vague promise of romantic farce, since it seems possible that either Gemma or her dad, or perhaps both, might become an obstacle to Tess and Finn’s inevitable reconciliation. Instead the film stages a melodrama of father-daughter estrangement between Nigel and Gemma and abruptly shelves the dumb bimbo jokes, though not the leering camerawork aimed at Ms. Dziena.

And so the prospect of fireworks between Finn and Tess is quickly dampened, and the movie turns into a dull, noisy pursuit of old Spanish coins, aided by maps and letters and enough pseudohistorical explanation to round out the next episode in the "National Treasure" franchise.

Will Finn and Tess find the treasure before the bad guys? Will they put aside their differences and rekindle their love? Yes to both questions! I haven't spoiled anything, by the way. But perhaps I've saved you some trouble.

"Fool's Gold" is rated PG-13 (Parents strongly cautioned). It has some violence and sexual situations.

FOOL'S GOLD

Opens on Friday nationwide.

Directed by Andy Tennant; written by Mr. Tennant, John Claflin and Daniel Zelman, based on a story by Mr. Claflin and Mr. Zelman; director of photography, Don Burgess; edited by Troy Takaki and Tracey Wadmore-Smith; music by George Fenton; production designer, Charles Wood; produced by Donald De Line, Bernie Goldmann and Jon Klane; released by Warner Brothers Pictures. Running time: 1 hour 52 minutes.

WITH: Matthew McConaughey (Finn), Kate Hudson (Tess), Donald Sutherland (Nigel Honeycutt), Ewen Bremner (Alfonz), Alexis Dziena (Gemma Honeycutt), Kevin Hart (Bigg Bunny) and Ray Winstone (Moe Fitch).

'Fool's Gold': Precious Few Gems in This Briny Ocean

By John Anderson
Special to The Washington Post
Friday, February 8, 2008; C01

Early in the seagoing, sunken-treasure, romance/adventure/flotsam called "Fool's Gold," someone says, "You married a guy for sex, and then expected him to be smart." Is the speaker referring to the unholy union between Warner Bros. and Matthew McConaughey? No, no, no. The statement is directed at the perky Tess Finnegan (Kate Hudson), who is about to divorce the hunky Ben Finnegan (McConaughey), the irresponsible "treasure salvor" who is so adorable with his shirt off that a rueful Tess will spend the rest of the movie listing in his direction, like the Titanic.

Is it just me, or does the prospect of any movie starring McConaughey (and/or Kate Hudson, for that matter) promise the same kind of experience as having one's head wrapped in medical gauze and marshmallow and being left out on the runway at Dulles during rush hour? Okay, we haven't actually done that, but we have seen any number of McConaughey movies, and as a colleague said Tuesday night as the credits rolled, "It's the kind of movie you don't even have to see to review." If only that were true.

"Fool's Gold" is like a mentally challenged Irish setter -- good-natured but a little dulled by inbreeding. It revolves around a quest for the fabled Queen's Dowry, a boatload of gold and jewels meant to seal a royal marriage deal, that sank in the Caribbean in 1715. ("FG" was actually shot in Australia, and it's beautiful.)

Tess and Ben, who met and married in Florida during spring break (when? 1993?) have spent their entire marriage looking for the booty. Tess is a doctoral candidate in something (history? hair extensions?) and has had her whole life thwarted by Ben's passion for finding the Dowry. So they split up, and immediately get back together when Ben finally finds a substantial clue to what's down there, waiting.

What's up here, not waiting, is a whole boatload of subplots. Ben's underwater wanderings have put him in serious debt to a gangster/rap star named Bigg Bunny (Kevin Hart), who wants the treasure, too. In a stupidly reckless effort to save a windblown hat, Ben endears himself to the flighty, dumb-as-a-doorknob Gemma Honeycutt (Alexis Dziena), whose father, the fabulously wealthy Nigel Honeycutt (Donald Sutherland), takes a shine to both Ben and the idea of finding the Dowry. That Tess is working as a steward aboard Nigel's yacht is the kind of coincidence perhaps only discovered in an M. McConaughey movie; Tess's reaction to discovering Ben aboard the Precious Gem involves the kind of spastic, hysterical overkill that is utterly bewildering, until you remember that it was directed by Andy Tennant ("Hitch," "Sweet Home Alabama"), who also co-wrote the script.

With all due respect to the striking guild members marching around the studio entrances of Burbank and Culver City, Calif., any more than two writers on a movie usually spells trouble. On the other hand, that two of the three scribes responsible for "Fool's Gold" have previously specialized in horror makes perfect sense. On the other hand again, there's only about 10 minutes of plot in "Fool's Gold," most of it delivered during one incongruously talky scene in which Tess and Ben lay out for Nigel the whole history of the ill-fated ship Aurelia, its multiple resting places, its heroic captain and other stuff. Considering that most of "Fool's Gold" consists of musical montages, chase scenes, choreographed spontaneity and gratuitous slapstick, it's as if Tennant and company intended to provide a concession-stand/restroom break in the middle of their otherwise frenetic movie. Feel free to take them up on the offer. Feel free, also, to be confused by the accents arrayed in "Fool's Gold." Sutherland, always an anchor in a sea of otherwise dubious acting, is trying to sound like James Mason. Ray

Winstone, conversely, can't hide his Britishness despite constructing a swamp of American inflection. Ewen Bremner, the rubber-faced Scotsman, plays Ben's Ukrainian sidekick and is funny, though often unintelligible. Malcolm-Jamal Warner, as Bigg Bunny's henchman Cordell, adopts a cartoon Jamaican patois. Dzienna, who is actually quite delightful as Gemma, speaks in a purely Hollywood vernacular: American Heiress/Bimbo.

But there isn't all that much to say in "Fool's Gold," which is really about motion, money and making set decoration out of characters we might have actually cared about.

Fool's Gold (113 minutes, at area theaters) is rated PG-13 for action violence, some sexual material, brief nudity and profanity.



Met het Amerikaanse 'Fool's Gold' hebben we een lastige film te pakken. Deze productie uit 2008 draagt het label romantische komedie en lijkt op het eerste gezicht de conventies van dat genre te volgen. Op het tweede gezicht heeft deze bijzondere film echter nauwelijks iets met romkoms te maken.

Het bijzondere van 'Fool's Gold' zit deels in de humor. Deze openbaart zich al in de openingssequentie, waarin door een opeenvolging van toevalligheden de boot zinkt waarmee hoofdpersoon Benjamin Finnegan op schatten jaagt. De manier waarop we dit alles te zien krijgen - de ritmische opeenvolging van incidenten en de idiote wijze waarop de boot zinkt - doet nog het meest denken aan Amerikaanse cartoons als Tom en Jerry en Bugs Bunny. Omdat de film nauwelijks 'echte' grappen kent, moeten deze regelmatig opduikende cartoonscènes voor de humor zorgen.

Even bijzonder als het soort humor, is de toon van de film. Die toon, die je het best 'dwaas' kunt noemen, is enigszins vergelijkbaar met die van films als 'Head above Water' (dwaze thriller) en 'Santa's Slay' (dwaze horror). Het is een toon die boven de genres staat, maar nooit tot afstandelijke ironie vervalt. Het is eerder een opgewekte en uitgelaten toon die zichzelf nooit helemaal serieus neemt.

Ander bijzonder element is de afwijkende invulling van de karakters. Hoewel de held en heldin fysiek aan de eisen van hun sekse voldoen, is de mannelijke held een sexy bimbo met soms een helder inzicht, terwijl de heldin een stoer type is dat er in geval van nood flink op los mept. Die omkering heb je niet meteen in de gaten, zodat je in het begin de karakters moeilijk kunt plaatsen. Het zorgt er ook voor dat de romantische ontwikkelingen volledig doodslaan.

Minder bijzonder en allerminst geslaagd is de lange speelduur van 'Fool's Gold'. De cartoonachtige humor heeft een houdbaarheid van hooguit tachtig minuten, terwijl de film bijna twee uur duurt. Ook zijn er veel te veel personages en is het verhaal over de Spaanse schat soms nodeloos ingewikkeld.

Dit alles maakt van 'Fool's Gold' een romantische komedie die geen romantische komedie is, een mainstreamfilm die niet mainstream is en een avonturenfilm die nooit avontuurlijk wil worden. Omdat het gros van de bezoekers de eigenzinnige toon en humor waarschijnlijk niet kan thuisbrengen, zal het geneigd zijn de film te zien als (mislukte) romkom. Ook is de kans groot dat het, in navolging van de Amerikaanse pers (die de film unaniem kraakte), deze komedie vooral dom vindt. Gek genoeg is precies het omgekeerde het geval: 'Fool's Gold' is net iets te bijdehand voor zijn eigen bestwil.

Henny Wouters

<http://www.movie2movie.nl/index.php?item=190&film=68094&resultSearch=fool's%20gold>

Stupid, 8 February 2008



Author: [pithpower](#) from United States

i am striking out with movies right now. every movie, it seems, lately that i really look forward to seeing ends up being garbage. which, brings me to 'Fools Gold'. At first glance what is not to like: Matt McConaughey(sp?), Kate Hudson, Donald Sutherland, beautiful scenery, and buried treasure! but alas it all gets wasted.

The story is dumb, the humor is dumb, the acting is dumb. No real adventure. You just kind of sit there wondering if it is ever going to get better. It doesn't. They tried to get you to laugh but there was nothing funny to laugh about! don't see this one. Maybe, on a boring night with nothing else to do you could rent it.

<http://www.imdb.com/title/tt0770752/usercomments?filter=chrono;start=70>